

În noiembrie 1620, o sută două persoane au sosit pe corabia Mayflower, dar mai puțin de jumătate dintre acestea au supraviețuit pentru a vedea cum ia ființă colonia Plymouth în anul următor. Deși nimeni nu murise în timpul călătoriei pe mare, viața în noul ținut a fost extrem de grea, în special pentru cei tineri. Majoritatea celor care au pierit de-abia dacă împliniseră șaisprezece ani.

Această rată uluitoare a mortalității s-a datorat parțial unei ierni aspre, precum și faptului că în timp ce bărbații își petreceau timpul în aer liber, construind case și bând apă proaspătă, femeile și copiii stăteau închiși în cotloanele umede și înghesuite ale corăbiei, unde bolile se puteau răspândi mult mai repede. După două luni de călătorie pe mare, aceștia au rămas pe corabie încă patru luni, în timp ce bărbații construiau magazii și locuințe pe uscat. Puritanii mai tineri îi îngrijeau pe cei bolnavi, expunându-se astfel și mai mult la o sumedenie de boli, inclusiv la acea afecțiune fără leac a sângelui pe care documentele istorice o numesc „ftizie”.

Myles Standish a fost guvernator al coloniei cu începere din 1622, vreme de treizeci de ani, fiind ales mereu cu câte un mandat de un an. El și soția sa Rose au avut paisprezece copii, șapte perechi incredibile de gemeni. Evenimentele au luat o turnură neașteptată, și astfel, în câțiva ani, colonia și-a dublat numărul locuitorilor, nașteri multiple înregis- trându-se în toate familiile celor care supraviețuiseră.

— Din Moartea și viața în coloniile Plymouth, 1620-1641,
de Profesor Lawrence Winslow Van Alen

Jurnalul lui Cathorino Carver
21 noiembrie 1620
Mayflower

A fost o iarnă groa. Marea este agitată și ne este
frig mai morou. Ne vom găsi probabil liniștea în acosta
ținuturi noi, deși mulți sunt de părere că pericolul încă
ne pândăște. Dincolo de fereastră, țărâmul soamănă cu
coasta din Southampton și sunt foarte recunoscătoare
pentru asta. Morou mi va fi dor de casă, dar cei ca
mine nu mai sunt în siguranță acolo. Eu una nu dau
crezare zvonurilor, dar trebuie să facem așa cum ni s-a
 spus. Asta este tradiția noastră. Eu și John
călătorim ca soț și soție acum. Plănuim să ne
căsătorim în curând. Am rămas foarte puțini și este
nevoie de mai mulți dacă vrem să supraviețuim. Poate
lucrurile se vor schimba. Poate norocul ne va surâde și
situația se va îmbunătăți. Vasul a ancorat. Am debarcat.
Ne așteaptă o nouă lume!

CC

NEW YORK
În prezent

Unu

Banca era o clădire în paragină aflată la capătul lui Houston Street, în ultimul cvartal dintre East Village, cu clădirile sale din piatră de gresie, și terenurile virane din Lower East Side. Odată sediul venerabilei companii de investiții și intermedierei financiare Van Alen, era o prezență impunătoare, o ilustrare a stilului beaux-arts, cu o fațadă clasică cu șase coloane și o „dentiție” intimidantă — niște caneluri ascuțite ca lama pe suprafața frontonului. Timp de mulți ani a stat acolo la intersecția dintre Houston și Essex, tristă, goală și abandonată, până când într-o iarnă un promotor al cluburilor de noapte, un bărbat legat la un ochi ca un pirat, a descoperit-o din întâmplare în timp ce dădea gata un hot dog de la Katz's Deli. Căuta un spațiu potrivit pentru a da ocazia DJ-ilor săi să mixeze noul lor gen de muzică — niște sunete lugubre și obsedante pe care ei le numeau trance.

Ritmul muzicii se revărsa pe trotuar, unde Schuyler Van Alen, o fată micuță și brunetă de cincisprezece ani, ai cărei ochi de un albastru luminos erau conturați cu umbre de creion negru, stătea agităndu-se la coada care se formase la intrarea în club. Își zgândărea oja neagră de pe unghii.

— Chiar crezi c-o să intrăm? întrebă ea.

— Fără probleme, răspunse cel mai bun prieten al său Oliver Hazard-Perry, ridicând ușor din sprânceană. Dylan a zis că-i floare la ureche. Și-apoi, putem oricând să le arătăm ce scrie pe placa asta de aici. Adu-ți aminte că familia ta a construit locul ăsta! zâmbi el.

— Mda, sigur, Schuyler zâmbi afectată dându-și ochii peste cap.

Manhattanul era legat în mod implacabil de istoria familiei sale și, din câte știa, era legată de Muzeul Frick, de Autostrada Van Wyck și de Planetariul Hayden, cât și de vreo câteva instituții (sau artere principale). Nu că asta i-ar fi schimbat viața cu ceva. Abia dacă avea bani cât să-și plătească biletul de intrare de douăzeci și cinci de dolari.

Oliver o luă cu afecțiune pe după umeri.

— Nu-ți mai face griji! Îți faci prea multe griji! O să fie amuzant, promit!

— Mi-ar fi plăcut ca Dylan să ne fi așteptat, zise Schuyler iritată, tremurând în cardiganul lung și negru găurit în coate.

Găsise jacheta săptămâna trecută într-un magazin de mâna a doua din Manhattan Valley. Mirosea a mucegai și

parfume de trandafiri expirat, iar trupul ei slăbuț se pierdea în el. Schuyler arăta mereu de parcă s-ar fi înecat în hainele proprii. Jacheta neagră îi ajungea aproape până la coapse și pe dedesubt avea un tricou negru și un maiou gri; și pe sub toate astea, o fustă hippy lungă, cu care mătura pământul. Asemenea unui copil ștrengar al străzii, tivul fusteii era murdar de praful adunat de pe trotuare. Purta perechea ei favorită de pantofi sport, niște Jack Purcell alb-negru, lipiți cu bandă adezivă deasupra găurii făcute de degetul mare de la piciorul drept. Părul ei cârlionțat era prins la spate cu un batic cu mărgeluțe descoperit în dulapul bunicii ei.

Schuyler era uimitor de frumoasă, cu o figură dulcică în formă de inimioară; un nas căm și o piele fină și albă — dar frumusețea ei avea ceva imaterial. Părea una dintre fetele de la Dresden Dolls, dar îmbrăcată în haine de vrăjitoare. Copiii care învățau la școala Duchesne credeau că se îmbracă asemeni unei femei fără adăpost. Nu o ajuta nici faptul că era timidă și introvertită, pentru că atunci ziceau că este cu nasul pe sus, ceea ce nu era adevărat. Era doar mai tăcută.

Oliver era înalt și subțire, cu o față drăguță, ca de elf, încadrată de o claie de păr castaniu strălucitor. Avea pomeții înalți și ochi calzi și căprui. Purta o manta militară peste o cămașă de flanel și o pereche de blugi rupți. Evident, cămașa era John Varvatos, iar blugii Citizens of Humanity. Lui Oliver îi plăcea să joace rolul adolescentului rebel, dar și mai mult îi plăcea să-și facă cumpărăturile din SoHo.

Cei doi erau prieteni încă din clasa a doua primară, când bona lui Schuyler uitase să-i dea într-o zi pachetul de mâncare și Oliver împărțise cu ea sandvișul lui cu maioneză și salată verde. Își terminau frazele unul altuia și le plăcea să citească cu voce tare, la întâmplare, pagini din Infinite Jest\ atunci când se plictiseau. Amândoi erau succesorii moștenirii Duchesne, ale căror origini duceau înapoi în timp până la Mayflower. Numai arborele genealogic al lui Schuyler număra trei președinți ai Statelor Unite. Dar în ciuda acestei genealogii nobile, nu-și găseau locul la Duchesne. Oliver prefera să meargă la muzee decât să joace lacrosse, iar Schuyler nu-și tunde niciodată părul și se îmbrăca de la

magazine second-hand.

Dylan Ward era un prieten nou — un băiat cu o față tristă și gene lungi, ochi arzători și o reputație nu tocmai curată. Lumea vorbea că are cazier și tocmai fusese dat afară de la școala militară. Pare-se că bunicul său îi mituise pe cei de la Duchesne cu bani pentru a construi o nouă sală de sport, cu condiția de a-l înscrie pe nepotul său. Imediat se orientase către Oliver și Schuyler, mirosindu-le statutul de neadaptați.

Schuyler își supse obrazii și simți cum i se face un gol în stomac de anxietate. Stăteau așa de confortabil, în camera lui Oliver, ca de obicei, ascultând muzică și zapând pe TiVo; Oliver începea alt joc din Vice City pe jumătatea sa de ecran, în timp ce ea frunzărea paginile revistelor glossy, fantazând că era pe o plută undeva prin Sardinia, dansa flamenco la Madrid sau se pierdea melancolică pe străzile din Mumbai.

1 Roman al scriitorului american David Foster Wallace (1962- 2008)

— Nu sunt așa sigură, zise ea, dorindu-și să se afle în camera lui tihnită în loc să tremure pe afară așteptând să vadă dacă o să fie primiți sau nu înăuntru.

— Nu mai fi așa negativistă, o certă Oliver. Fusese ideea lui să părăsească confortul camerei sale pentru a se aventura în viața de noapte a New Yorkului și nu voia să-i pară rău. Dacă te gândești că vom intra, chiar vom intra. Crede-mă, trebuie doar să ai încredere.

Tocmai atunci se auzi un bip pe BlackBerry-ul lui. II scoase din buzunar și se uită la ecran.

— E Dylan. Este înăuntru, ne așteaptă lângă ferestre la etajul doi. OK?

— Chiar crezi că arăt în regulă? întrebă ea, simțind brusc o îndoială legată de hainele ei.

— Arăți bine, zise el automat. Arăți super, spuse în timp ce scria un mesaj de răspuns.

— Nici măcar nu te uiți la mine.

— Mă uit la tine în fiecare zi, râse Oliver și, întâlnindu-i ochii, roși și își întoarse privirea.

BlackBerry-ul bipăi din nou și acum se scuză îndepăr- tându-se să vorbească.

Vizavi, Schuyler observă un taxi care se opri și din care ieși un tip înalt și blond. În timp ce acesta cobora din mașină, din partea opusă venea un alt taxi, clătinându-se dintr-o parte în alta a drumului. La început părea că nu-l va atinge, dar chiar în ultimul moment băiatul se aruncă în fața mașinii și dispăru sub roți. Taxiul nu se opri nicio clipă, continuându-și drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Doamne Dumnezeule! țipă Schuyler.

Băiatul fusese lovit — era convinsă de asta — fusese practic călcat — cu siguranță era mort.

— Ai văzut? întrebă ea privind împrejur agitată, ui- tându-se după Oliver, care dispăruse.

Schuyler traversă strada în fugă așteptându-se să vadă un corp inert, dar băiatul stătea chiar în fața ei, numă- rându-și monedele din portofel. Trânti portiera și dădu drumul taxiul. Era întreg și nevătămat.

— Ar trebui să fii mort, șopti ea.

— Pardon? răspuse el cu un zâmbet întrebător pe față.

Schuyler era surprinsă — îl recunoscuse de la școală. Era

Jack Force. Faimosul Jack Force. Unul dintre acei tipi — căpitanul echipei de lacrosse, actorul principal în trupa de teatru a școlii, teza lui semestrială pe tema mall-urilor publicată în Wired, atât de frumos că nici nu se putea uita la el.

Poate începuse să aibă halucinații. Poate doar a crezut că-l vede plonjând sub roțile taxiului. Asta trebuie să fie explicația. Era doar obosită.

— Nu știam că ești unul dintre amețiți, zise ea încurcată, vrând să spună un fan al muzicii trance.

— Nu sunt, mă duc doar acolo, zise el arătând înspre clubul de lângă Bancă, unde un star rock foarte băut dădea un șnur de catifea la o parte pentru a lăsa să intre niște fete care chicoteau.

Schuyler roși.

— Ah, ar fi trebuit să știu.

El zâmbi.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce să-ți ceri scuze? Cum ai fi putut să știi asta? Citești gândurile sau ce?

— Poate că da. Și asta este una dintre zilele proaste.

Ea îi zâmbi. Flirta cu ea și ea îi răspundea. OK, sigur era doar imaginația ei. Cu siguranță nu se aruncase în fața taxiului.

Era surprinsă că era atât de prietenos. Majoritatea tipilor din Duchesne erau extrem de aroganți, încât Schuyler nici măcar nu se obosea cu ei. Erau toți la fel — pantaloni Duck Head și o nonșalanță studiată, cu glumele lor insipide și jachetele de lacrosse. Nu-i acordase lui Jack Force nici măcar o frântură de atenție — era unul dintre elevii juniori de pe planeta Tipilor Populari; poate că mergeau la aceeași școală, dar nu respirau același aer. Și la urma urmei, sora lui geamănă era invincibila Mimi Force, al cărei scop în viață era să facă viața celorlalți cât mai nefericită. „Mergi la vreo înmormântare?”, „Cine a murit și te-a lăsat fără adăpost?” erau câteva dintre insultele lipsite de imaginație pe care i le adresa Mimi. Dar, de fapt, unde era Mimi? Nu erau gemenii Force legați ombilical?

— Uite ce e, vrei să intri? o întrebă Jack zâmbind și dezvelindu-și dentiția perfectă. Sunt membru al clubului.

Înainte să apuce să dea vreun răspuns, Oliver se materializă lângă ea. De unde apăruse? se întrebă Schuyler. Și cum de îi tot reușea chestia asta? Oliver avea o abilitate extraordinară de a apărea exact în momentul în care nu-l voiai acolo.

— Aici ești, draga mea, zise el cu o urmă de reproș.

Schuyler se uită chiorâș.

— Hei, Ollie. Îl știi pe Jack?

— Cine nu-l știe? răspunse Oliver ignorându-l intenționat. Vii, dragă? în sfârșit s-a deschis și oamenii au început să intre.

Făcu semn spre Bancă, unde un flux continuu de tineri îmbrăcați în negru erau mânați spre coloanele cu caneluri.

— Trebuie să plec, zise ea scuzându-se.

— Așa curând? întrebă Jack cu ochii sclipind.

— Nu destul de curând, adăugă Oliver zâmbind amenințător.

Jack ridică din umeri.

— Ne mai vedem noi, Schuyler, spuse el ridicându-și gulerul hainei de tweed și pornind în direcția opusă.

— Ce mai oameni, zise Oliver după ce-și reluară locul la coadă. Își încrucișă brațele enervat.

Schuyler era tăcută, iar inima îi bătea puternic în piept.

Jack Force știa cum o cheamă.

Avansară câțiva centimetri, din ce în ce mai aproape de travestitul cu un clipboard în mână care se uita autoritar de dincolo de cordonul de catifea. Clona Morticiei scana fiecare grup din cap până în picioare, dar nimeni nu era întors înapoi.

— Reține, dacă ne fac probleme, poartă-te normal și gândește pozitiv. Trebuie să vizualizezi că intrăm, OK? șopti Oliver aprins.

Schuyler dădu din cap aprobator. Înaintară, dar avansul le fu întrerupt de bodyguardul care se răsti la ei:

— Actele!

Cu degete tremurânde, Schuyler scoase un carnet de conducere cu numele altei persoane — dar poza ei. Oliver făcu același lucru. Ea își mușcă buza. Era sigură că vor fi prinși și aruncați în închisoare pentru asta. Dar își aduse aminte ce-i zisese Oliver. Poartă-te normal. Încercă să gândească pozitiv.

Bodyguardul luă actele și le verifică la un aparat cu infraroșu care nu scoase nici un sunet. Se opri încruntat și ridică actele în sus să le vadă mai bine, uitându-se la ei cu neîncredere.

Schuyler încercă să proiecteze o stare de liniște pe care nu o simțea, inima bătându-i cu repeziciune pe sub hainele subțiri. Bineînțeles că par de douăzeci și unu de ani. Am mai trecut prin asta. Nu este absolut nimic în neregulă cu actele alea, gândi ea.

Bodyguardul băgă carnetul sub infraroșu din nou. Matahala scutură nemulțumită din cap.

— Asta nu e în regulă, mormăi el.

Oliver se uită la Schuyler palid la chip. Schuyler avu impresia că va leșina. Nu mai avusese în viața ei atâtea emoții. Minutele treceau. Oamenii de la coadă din spatele lor se agitau nerăbdători.

Nu este nimic în neregulă cu acel carnet. Liniștită și încrezătoare. Liniștită și încrezătoare.

Vizualiză bodyguardul cum îi lasă să intre pe amândoi. LASĂ-NE SĂ INTRĂM. LA- SĂ-NE SĂ INTRĂM. LASĂ-NE SĂ INTRĂM. LASĂ-NE SĂ INTRĂM ODATĂ.

Bodyguardul își ridică privirea uluit ca și cum aproape ar fi auzit-o. Părea că timpul s-a oprit în loc. Apoi, așa pur și simplu, le dădu înapoi actele și îi lăsă să intre, exact cum își imaginase Schuyler.

Schuyler răsuflă ușurată. Schimbă cu Oliver pe furiș o privire de bucurie.

Erau înăuntru.

Doi

Chiar alături de Bancă era un club de noapte complet diferit. Era genul de club care apare în Manhattan doar o dată la fiecare deceniu — la un moment dat, în vârtejul vieții sociale când zeii publicității, modei și vedetele se unesc pentru a crea ceva spectaculos și unic. Urmând venerabila tradiție a unor cluburi precum Studio '54 de pe la mijlocul anilor '70, Palladium de la sfârșitul anilor '80 și Moomba de la începutul celor '90, Block 122 intrase într-un spațiu iconic care definea o mișcare, un stil de viață, o generație. Cei mai frumoși, cei mai invidiați, cei mai faimoși și cei mai puternici oameni din Manhattan formau clientela pestriță a acestui loc, botezat al lor — habitatul lor natural, sursa lor de vitalitate — și din moment ce este secolul XXI, epoca super-exclusivității, aceștia plăteau taxe astronomice pentru statutul de membru și pentru a se bucura de acest privilegiu. Orice pentru a ține masele departe. Și în interiorul acestui sanctuar binecuvântat, la cea mai dorită masă, înconjurată de un grup de fotomodele minore, de staruri de cinema adolescente și de fii și fiice cu nume grele, stătea cea mai minunată fată din istoria orașului New York: Madeleine „Mimi” Force. Șaisprezece ani mergând pe treizeci și patru, cu o injecție de Botox între sprâncene ca dovadă.

Mimi era încarnarea popularității. Arăta foarte bine, era bronzată, avea mușchii tonifiați grație exercițiilor Pilates care includeau și poziția Regina Albinelor — dar ea trans- cendea acest stereotip, fiind esența lui personificată. Avea 41 la picior și talia ca de viespe, mânca junk food în fiecare zi și nu se îngreșa un gram. Se culca machiată și se trezea cu un ten curat și fără pete, la fel ca și conștiința ei.

Mimi venea la Block 122 în fiecare seară și vinerea nu era excepție de la regulă. Ea și Bliss Llewellyn, o fată înaltă și deșirată din Texas care se transferase recent la Duchesne, își petrecuseră după-amiaza dichisindu-se pentru petrecere. Sau, mai bine spus, Bliss stătuse toată după-amiaza pe marginea patului făcându-i complimente lui Mimi, care se proba cu toată garderoba. Căzuseră de acord asupra unui top sexy-extravagant-boem-cu-bretele-care-cad-de-pe-umeri-gen-Mami, o fustă mini de blugi Earnest Sewn și un șal de cașmir Rick Owens. Lui Mimi îi plăcea să fie mereu însoțită de un anturaj și în Bliss găsisse companioana perfectă. Se împrietenise cu Bliss doar la cererea expresă a tatălui ei, având în vedere că senatorul Llewellyn era un coleg important. La început Mimi îl refuzase pe tatăl ei, dar apoi se răzgândise când își dăduse seama că înfățișarea cabalină a lui Bliss venea în completare și-i punea în evidență frumusețea eterică. Mimi adora să aibă fundalul perfect. Rezemându-se de pernele de pe canapea, o aprobă din ochi pe Bliss.

— Noroc, zise Bliss ciocnind paharul ei cu al lui Mimi, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Pentru noi, spuse Mimi sorbind din ultimul său cocktail de un violet electric.

Era al cincilea în seara respectivă și, cu toate astea, se simțea la fel de trează ca atunci când îl comandase pe primul. Era deprimant cât de mult timp dura să te îmbeți în ziua de azi. Ca și cum alcoolul nu ar fi avut nici un efect asupra fluxului ei sanguin. Comisia o avertizase că se va întâmpla așa ceva — pur și simplu atunci nu voise să creadă. Mai ales că nu trebuia să se servească de cealaltă alternativă, mai ametoare, atât de des pe cât ar fi vrut. Comisia avea prea multe reguli. În acest moment practic îi controla viața. Făcu nerăbdătoare semn chelnerului să-i mai aducă un rând, pocnind

din degete așa de tare încât aproape sparse masa de sticlă din fața ei.

Ce rost mai avea să ieși seara într-un club din New York dacă nici măcar nu te puteai ameți un pic? Își întinse picioarele și le puse apatică pe canapea, odihnindu-și tălpile în poala fratelui ei geamăn. Iubitul ei, moștenitorul de nouăsprezece ani al unei companii farmaceutice și finanțator al clubului de noapte, se prefăcu că nu observă. Deși ar fi foarte dificil de spus dacă era măcar conștient, așa cum stătea topit tot și cu capul pe umărul lui Mimi.

— Potolește-te, izbucni Benjamin Force, respingând-o brusc.

Cei doi aveau același păr deschis, de un blond platinat, aceeași piele translucidă și fină, aceeași ochi verzi adumbriți și același trup zvelt și subțire. Dar nu ar fi putut fi mai diferiți de atât ca temperament. Mimi era locvace și jucăușă, în timp de Benjamin — poreclit Blackjack în copilărie pentru năbădăile lui, și prescurtat Jack în adolescență — era taciturn și prefera rolul de observator.

Mimi și Jack erau singurii copii ai lui Charles Force, magnatul media de șaiszeci de ani, cu părul grizonat, care deținea o rețea de televiziune importantă, un canal de știri prin cablu, un tabloid popular, mai multe stații de radio și un imperiu editorial de succes care scotea profit din autobiografiile vedetelor din World Wrestling Federation. Soția sa, fostă Trinity Burden, era o figură respectată a societății newyorkeze și prezida cele mai prestigioase comitete de caritate. Avusese o contribuție majoră la fondarea Comisiei, în cadrul căreia Jack și Mimi erau membri juniori. Familia Force locuia la una dintre cele mai râvnite adrese din oraș, o casă rezidențială de lux care se întindea pe un cvartal întreg, chiar vizavi de Muzeul Metropolitan de Artă.

— Haide, măi, se îmbufnă Mimi, punându-și imediat picioarele la loc în poala fratelui ei. Am nevoie să-mi întind picioarele. Mă dor, uite! zise ea dând la iveală un picior bine făcut, cerându-i să-i simtă mușchiul încordat. Exercițiile de aerobic striptease erau moarte sigură pentru articulații.

Jack se încruntă.

— Am zis să te potolești, spuse el cu vocea sa serioasă și Mimi își retrase imediat picioarele bronzate așezându-le sub ea, lăsând la vedere talpa pantofilor Alai'a cu tocuri de zece centimetri care se profilau pe canapeaua de piele albă și lăsau urme de mizerie pe pernele imaculate.

— Care e problema? întrebă Mimi.

Fratele ei sosise cu câteva minute în urmă și nu era într-o dispoziție foarte bună.

— Ți-e sete? întrebă ea.

În ultimul timp devenise un spărgător de petreceri. Abia dacă mai venea la întâlnirile Comisiei, ceea ce i-ar fi îngrozit pe părinții lor dacă ar fi aflat. Nu avea nici o iubită; arăta slăbit și extenuat și era extrem de irascibil. Mimi se întrebă când fusese ultima oară când făcuse sex.

Jack ridică din umeri și se ridică.

— Mă duc să iau puțin aer.

— O idee bună, adăugă Bliss, ridicându-se în grabă. Vreau să fumez, explică ea scuzându-se, fluturând prin fața lui Mimi un pachet de țigări.

— Și eu, zise Aggie Carondolet, o altă fată de la Duchesne. Și ea făcea parte din gașca lui Mimi și arăta exact ca lidera acestui grup, de la șuvițele de 500 de dolari până la expresia îmbufnată.

— Nu aveți nevoie de permisiunea mea, răspunse Mimi cu o voce plictisită, deși adevărul era exact opusul. Nimeni nu pleca de lângă Mimi așa pur și simplu — ci i se dădea voie să plece.

Aggie surâse afectat și Bliss zâmbi nervos urmându-l pe Jack spre ieșirea din club.

Mimi ridică din umeri nepăsătoare. Niciodată nu-și dăduse osteneala să respecte regulile și avea obiceiul să-și aprindă o țigară oriunde, oricând avea ea chef — rubrica mondenă a ziarelor publicase odată suma de cinci cifre la care se ridicau amenzile primite pentru fumat în locuri ne- permise. Îi urmări pe cei trei dispărând în mulțimea de trupuri înghesuie care se mișcau haotic pe ringul de dans, pe versurile obscene ale unei piese rap.

— M-am plictisit, se vaită ea, acordându-i puțină atenție în sfârșit tipului care stătuse lângă ea toată seara. Se întâlneau de două săptămâni, aproape o eternitate din punctul de vedere al lui Mimi. Fă ceva!

— La ce te-ai gândit? întrebă el amețit, sărutând-o pe ureche.

— Mmmm, chicoti ea, luându-i bărbia în palme și sim- țindu-i venele pulsând. Tentant. Dar poate mai târziu, nu aici, cel puțin nu în public. Mai ales că tocmai își făcuse plinul cu el ieri... și era

împotriva regulilor... nu trebuia să abuzezi de însoțitorii umani, blah, blah, blah. Aveau nevoie de cel puțin patruzeci și două de ore pentru a-și reveni... dar, ah, mirosea atât de bine... un iz de aftershave Armani... și dedesubt... came și vitalitate... dacă ar putea măcar să guste un pic... o mică... mușcătură, dar Comisia se întrunea chiar la subsol, dedesubtul clubului Block 122. Ar putea fi mai mulți Protectori pe aici, chiar acum... supraveghind... ar putea fi prinsă. Dar chiar ar fi? Era întuneric în camera VIP... Cine ar observa măcar ceva în mulțimea asta de narcisiști absorbiți complet de ei înșiși?

Dar sigur s-ar afla. Cineva le-ar spune. Era extrem de ciudat cum de știau totul despre tine — aproape ca și cum ar fi fost mereu acolo, în capul tău, urmărindu-te. Așa că poate data viitoare. O să-l lase să-și revină de noaptea trecută. Își trecu mâna prin părul lui, ciufulindu-l. Era atât de drăguț — frumușel și vulnerabil, exact așa cum îi plăceau ei. Dar pentru moment, extrem de nefolositor.

— Scuză-mă o clipă, îi zise ea.

Mimi sări de pe canapea atât de repede încât o luă prin surprindere pe chelnerița care aducea cocktailurile. Cei care se aflau lângă canapea clipiră uluiți. Ar fi putut să jure ră stătea jos cu o secundă în urmă. Apoi, în secunda următoare, era în mijlocul ringului dansând cu un alt băiat — pentru că pentru Mimi mereu exista un alt băiat, și apoi altul, și altul, fiecare dintre aceștia nespun de încântați să danseze cu ea — și părea că dansează de ore întregi — picioarele ei parcă nici nu atingeau podeaua — o tornadă ameteitoare și blondă cu pantofi de opt sute de dolari.

Când se întoarse la masă, cu fața scăldată de o lumină uluitoare (sau era doar fardul de obraz Benefit High Beam?), atât de frumoasă încât era chiar dureros să o privești, își găsi iubitul adormit cu capul pe masă. Păcat.

Mimi își scoase telefonul mobil. Își dădu seama că Bliss încă nu se întorsese de la țigară.

Trei

Nu-și găsea locul nicăieri. Nu știa de ce. Există oare ceva mai ridicol decât o majoretă care suferă de sociofobie? Fetele de genul ei se presupunea că nu au nici un fel de probleme. Trebuiau să fie perfecte. Dar Bliss Llewellyn nu se simțea tocmai perfectă. Se simțea ciudat și i se părea că este complet neadaptată mediului care o înconjură. O privea pe așa-zisa ei prietenă Mimi Force cum se tachina cu fratele ei, ignorându-și complet iubitul.

O seară obișnuită în preajma gemenilor Force — cei doi acum ciondăniindu-se, iar peste câteva minute fiind straniu de afectuoși — mai ales atunci când se uitau unul în ochii celuilalt și era clar că puteau comunica fără cuvinte. Bliss evită privirea lui Mimi și încercă să râdă la glumele spuse de actorul din dreapta ei, dar nimic din seara respectivă — nici măcar faptul că primiseră cea mai bună masă din club sau că modelul Calvin Klein din stânga ei îi ceruse numărul de telefon — n-o făcea să se simtă mai puțin nefericită.

Se simțise la fel și în Houston. Ca și cum nu era acolo cu toată ființa ei. Dar în Texas putea ascunde asta cu mult mai multă ușurință. În Texas avea părul lung și cârlionțat și realiza cel mai bun salt pe spate din echipă. Toată lumea o cunoștea de când era „o copiliță” și mereu fusese cea mai frumoasă fată din clasă. Dar apoi tatăl ei, care crescuse în New York, își mutase familia înapoi în oraș pentru a candida pentru locul vacant de senator și câștigase alegerile fără probleme. Așa că până să apuce să se dămirească bine, locuia deja în Upper East Side și era înscrisă la școala Duchesne.

Bineînțeles că Manhattan era foarte diferit de Houston, iar părul ei creț și saltul pe spate nu însemnau absolut nimic la noua școală, care nici măcar nu avea o echipă de fotbal, cu atât mai puțin majorete în fuste mini. Dar nici nu se așteptase să fie așa de provincială! La urma urmei, Neiman Marcus îi era foarte cunoscut! Avea aceiași blugi True Religion și aceleași tricouri James Perse ca restul lumii. Dar, într-un fel sau altul, reușise performanța de a se îmbrăca în prima zi de școală într-un pulover pastel Ralph Lauren, un kilt ecosez Anna Sui (încercând să semene cu fetele din catalogul de promovare a școlii), având pe umăr o geantă Chanel albă cu lanț auriu, doar pentru a ajunge la ore și a-și vedea colegii îmbrăcați în pulovere groase și pantaloni de velur tociți. Nimeni nu purta pastel sau Chanel alb în Manhattan (cel puțin, nu toamna). Până și fata aia ciudată — Schuyler Van Alen aborda un stil șic la care Bliss nu știa cum să ajungă.

Lui Bliss îi erau cunoscute nume ca Jimmy, Manolo, Stella. Știa garderoba lui Mischa Barton. Dar ceva din modul în care fetele din New York combinau hainele o făcea să pară pe dinafară, ca și cum n-ar fi deschis în viața ei o revistă de modă. Și apoi mai era și accentul ei texan — nimeni n-o putea înțelege la început și făceau glume răutăcioase imitând-o.

În loc să fie Fată Rea, pentru o vreme se părea că Bliss era nevoită să-și trăiască restul vieții ca o paria a societății, o inadaptată. Asta însă doar până când soarele răsări și pe strada ei și miracolul se întâmplă: fabuloasa Mimi Force o luă personal sub aripa ei. Mimi era elevă în anul trei de liceu, mai mare decât ea cu un an. Ea și fratele ei Jack erau un fel de Angelina Jolie și Brad Pitt ai școlii Duchesne, un cuplu care nu ar fi trebuit să fie un cuplu, dar cu toate astea chiar asta era — și chiar unul de top. Mimi era responsabilă cu Orientarea pentru noii elevi și îi aruncase lui Bliss o privire — jacheta pastel, ghetetele lucioase, ciudatul kilt scoțian și geanta Chanel matlasată — și spusese: „Ador ținuta asta. Este atât de nepotrivită, încât e potrivită.”

Și cu asta basta.

Bliss fu acceptată dintr-o dată în Grup, care, după cum se dovedi, era exact asemeni celui din Houston — băieți sportivi (doar că practicau lacrosse și canotaj în loc de fotbal), fete frumoase (care făceau parte din echipa de debateri a școlii și ținteau spre Ivy League) — și care avea același cod nescris de respingere a nou-veniților. Bliss știa că doar grație amabilității lui Mimi reușise să accedă la această poziție socială sacră.

Dar nu ierarhia socială din liceu o îngrijora pe Bliss. Nici măcar părul pe care-l îndreptase (n-o va mai lăsa niciodată pe coafeza lui Mimi să-i facă asta — nu se simțea bine fără bucelele ei), ci faptul că uneori avea impresia că nu mai știa cine era. Chiar de când sosise la New York. De câte ori trecea pe lângă vreo clădire, sau pe lângă parcul ăla vechi de pe malul râului, avea un sentiment straniu de liejă-vu, dar mult mai puternic — ca și cum ar fi fost impregnat undeva în memoria primară —, care o copleșea și se trezea tremurând. Atunci când intrase pentru prima dată în apartamentul lor de pe East Seventy-seventh Street, se gândise: „Sunt acasă”, și asta nu pentru că era acasă... ci datorită sentimentului acut ce-i stăpânea ființa că mai fusese acolo cândva, că mai intrase pe aceeași ușă, că dansase pe podeaua de marmură într-un trecut nu chiar așa de îndepărtat. „Avea și un șemineu”, se gândi ea când își văzu camera. Când întrebă agentul imobiliar, află că, într-adevăr, în 1819 acolo fusese un șemineu, dar că îl astupaseră din motive de siguranță. „A murit cineva acolo.”

Dar cele mai groaznice erau coșmarurile. Coșmaruri din care se trezea țipând. Coșmaruri în care alerga, coșmaruri în care cineva o posedă — ca și cum nu ar mai fi avut control asupra propriei ființe — și din care se trezea înfrigurată și tremurând, cu cearșafurile ude de sudoare. Părinții o linișțeau spunându-i că era normal. Ca și aim era normal pentru un copil de cincisprezece ani să se trezească din somn țipând așa de tare încât să i se usuce gâtul și să se înece cu propria salivă.

Dar acum la Block 122, Jack Force se ridică și Bliss îl urmă — scuzându-se față de Mimi. Se ridicase din instinct, doar să se miște, să facă și altceva în afară de a fi spectator la Spectacolul Numit Mimi, dar când zise că voia să fumeze, descoperi că așa și era. Aggie Carondolet, una dintre clonele lui Mimi, deja își făcea drum afară prin mulțime. Bliss îl pierdu pe Jack în aglomerație și întinse încheietura dreaptă pentru a primi ștampila care îi dădea voie să iasă și să intre în club, asta fiind una dintre consecințele legilor drastice din New York împotriva fumatului. Lui Bliss i se păru ironic faptul că newyorkezii se considerau atât de cosmopoliți — în Houston se putea fuma oriunde, chiar și într-un salon de cosmetică când stăteai sub uscător; dar în Manhattan, fumătorii erau marginali- zați și lăsați afară să se lupte cu elementele naturii.

Împinse ușa din spate și ajunse într-o alee, un colț întunecat între două clădiri. Aleea dintre Block 122 și Bancă era ca un bol plin de credințe conflictuale — într-o parte erau hipsterii dichisiți, în haine europene strâmte și scumpe, care-și aranjau părul peste jachetele cu imprimeuri de zebră; iar în cealaltă parte, un grup dezordonat de copii pierduți în haine rupte și mototolite — dar între cele două tabere exista un armistițiu fluctuant, o limită nevăzută dincolo de care nu trecea nimeni. La urma urmei, toți erau fumători aici. O văzu pe Aggie rezemată de perete, stând de vorbă cu niște fotomodele.

Bliss cotrobăi după țigări prin jacheta Marc Jacobs cu glugă (împrumutată de la Mimi, făcea parte din transformarea ei completă) și scoase una. O duse la buze, scormonind după brichetă.

O mână apăru din beznă întinzându-i o flăcăruie. De pe partea cealaltă a aleii. Era pentru prima dată când cineva se încumeta să treacă dincolo de graniță.

— Mersi, zise Bliss aplecându-se și trăgând din țigară. Ridică privirea, scoțând afară fumul prin care îl recunosc pe tipul care-i oferise un foc. Dylan Ward. Un băiat care se transferase — la fel ca ea — în anul doi de studiu de undeva din afara orașului. Unul dintre inadaptatii de la Duchesne-Stepford, unde toată lumea se cunoștea cu toată lumea încă de pe vremea când mergeau la creșă și la lecțiile de dans de la grădiniță. Dylan arăta bine și avea un aer periculos în geaca neagră, veche, de motor, cu un tricou murdar și blugi pătați. Se zvonea că fusese exmatriculat de la mai multe școli. Ochii îi străluceau în întuneric. Închise bricheta Zippo și ea îi observă zâmbetul timid. Băiatul ăsta avea ceva — ceva trist și frânt și atrăgător... arăta exact așa cum se simțea ea, iar el făcu un pas înainte și ajunse la ea.

— Bună, zise el.

— Sunt Bliss, zise ea.

— Sunt convins de asta, dădu el din cap.

Patru

Școala Duchesne era situată în fosta reședință somptuoasă a familiei Flood de pe Madison Avenue colț cu Ninety-first Street, în șirul de licee particulare, vizavi de Dalton și lângă Sacred Heart. Era fosta casă a lui Rose Elisabeth Flood, văduva căpitanului Armstrong Flood, fondatorul companiei petroliere cu același nume, Flood Oil Company. Cele trei fete ale lui Rose fuseseră educate de Marguerite Duchesne, o guvernantă belgiană, iar atunci când toate trei pieriseră odată cu nefericita scufundare a vasului SS Endeavor, în timpul unei traversări transatlantice, Rose se întorsese în Vestul Mijlociu cu inima frântă, lăsându-i casa lui Mademoiselle Duchesne pentru a-și îndeplini visul.

Foarte puține schimbări fuseseră făcute pentru a transforma casa într-o școală: printre condițiile moștenirii lăsate de Rose se număra și cererea expresă ca toată mobila și finisajele să fie păstrate cu grijă, ceea ce însemna că odată intrat în clădire, pătrundeai în alt timp. Un portret în mărime naturală al celor trei moștenitoare Flood, pictat de John Singer Sargent, încă atârna deasupra scării de marmură, întâmpinând vizitatorii în holul magnific de la intrare. În sala de bal cu ferestre de sticlă, care avea vedere spre Central Park, era agățat un candelabru baroc de cristal, iar canapelele Chesterfield capitonate și măsuțele vechi și prețioase erau aranjate frumos în foaiere. Aplicele de bronz strălucitor erau acum modificate pentru instalația electrică, și deși scârțâia, liftul Pullman încă era funcțional (dar numai profesorii aveau voie să-l folosească). Mansarda, o frumoasă cameră chiar sub acoperiș, fusese transformată într-un centru de artă, echipat cu o presă de tipar și o mașină de lito-[^]rafiere, iar jos, saloanele găzduiau o sală de spectacole, una de sport și o cantină. Acum, de-a lungul holurilor tapetate cu motive florale cu iriși, erau aliniate dulapurile individuale ale elevilor, făcute din metal, iar dormitoarele de la etaj găzduiau clasele umaniste. Generații întregi de elevi juraseră că fantoma domnișoarei Duchesne bântuia pe al treilea palier.

Holul care ducea către bibliotecă era împodobit cu fotografiile fiecărei serii de absolvenți. Dat fiind faptul că școala Duchesne fusese inițial un pension de fete, prima promoție din 1869 prezenta un grup de șase tinere fete cu liguri posace, îmbrăcate cu rochii albe de bal, cu numele liecăreia frumos gravat dedesubt. Pe măsură ce anii treceau, fotografiile de dagherotip ale domnișoarelor care își făceau intrarea în societate lăsau locul fotografiilor în alb și negru ale fetelor cu părul tapat din anii 1950, cărora li se alăturau tinerii domni cu păr lung de la mijlocul anilor 1960, pentru ca, într-un final, Duchesne să devină o școală pentru ambele sexe și fotografiile să fie viu colorate, cu fete și băieți frumoși din generația actuală. Nimic nu se schimbăse cu adevărat de fapt. Pentru că, la absolvire, fetele încă se îmbrăcau în rochii albe de la Saks și mănuși albe de la Bergdorf și odată cu diplomele li se dădeau și coronițe împletite de iederă și nelipsitul buchet de trandafiri roșii, iar băieții purtau costume de zi adecvate evenimentului și cravate Ascot cu ace cu perlă.

Uniformele gri de tartan dispăruseră demult, dar la Duchesne veștile rele încă veneau sub forma unui curs anulat, urmat de un anunț făcut printre pâraiture cu ajutorul unui sistem de sunet învechit:

„întâlnire de urgență la capelă. Toții elevii simt rugați să se prezinte la capelă de urgență.”

Schuyler se întâlnește cu Oliver pe hol, în fața clasei de muzică. Nu se mai văzuseră de vineri seara. Nidunul din ei nu aduse în discuție întâlnirea cu Jack Force din fața Băncii, ceea ce era extrem de neobișnuit, pentru că ei doi disecau fiecare situație până la cel mai mic detaliu. În vocea lui Oliver se simțea o răceală intenționată când o întâlnește pe Schuyler în acea dimineață. Dar ea păru să nu-i bage de seamă rezerva — fugi spre el imediat ce-l văzu și-l luă de braț.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, lăsându-și capul pe umărul lui.

— Habar nu am, ridică el din umeri.

— Tu mereu știi, insistă ea.

— Bine — dar să nu spui la nimeni, se înmuie Oliver bucurându-se de senzația care îl învăluia când părul ei îi atinge gâtul.

Schuyler arăta mai bine ca de obicei. Își purta părul lung despletit, și în jacheta albastru-închis prea mare, jeansii decolorați și cizmele negre de cowboy din picioare părea un spiriduș. El se uită de jur împrejur cu nervozitate.

— Cred că este legat de cei care au fost la Block 122 în weekend.

Schuyler ridică din sprâncene.

— Mimi și gașca ei? De ce? O să fie exmatriculați?

— Se prea poate, răspunse Oliver savurând ideea.

Anul trecut întreaga echipă de canotaj fusese exmatriculată pe motiv de comportament inadecvat în incinta școlii. Pentru a sărbători o victorie în cadrul regatei Head of Ihe Charles, băieții se reîntorseseră la școală în seara respectivă și distruseră clasele de la etajul doi, lăsând în urma lor graffiti cu expresii obscene pe toți pereții și rodul unei nopți agitate — sticle de bere sparte, grămezi de mucuri de țigară și mai multe bancnote rulate pentru prizat cocaină —, care fuseseră găsite a doua zi dimineață de oamenii de serviciu. Părinții au trimis petiții consiliului de administrație în încercarea de a schimba decizia (unii au considerat exmatricularea o pedeapsă mult prea grea, alții nu se mulțumeau decât cu deschiderea unor dosare penale). Faptul că persoana care fusese capul răutăților, un elev în anul patru care se înscrișese să meargă la Harvard, era nepotul directoarei nu a făcut decât să pună și mai multe paie pe foc. (Harvard a anulat imediat admiterea sa, iar acum cârmaciul exmatriculat al echipei își ducea existența pe la Universitatea Duke.)

Dar Schuyler nu credea că un simplu caz de comportament nepotrivit în weekend era motivul pentru care întreaga școală era convocată la capelă. În fiecare clasă erau doar patruzeci de elevi, așa că în sală încăpeau toți, așezați pe locurile special aranjate în funcție de anii de studii: cei din anii terminali și bobocii în față, separați de interval, iar cei din anul trei și doi în spate.

Decana școlii stătea răbdătoare pe un podium în fața altarului. Schuyler și Oliver se întâlneau cu Dylan în spate, la locurile lor obișnuite. Avea cearcăne adânci, ca și cum n-ar fi dormit deloc, o pată roșie și urâtă pe cămașă și o gaură în blugii negri. Purta la gât deja celebra sa eșarfă albă de firmă, stil Jimi Hendrix. Ceilalți elevi din rândul de bănci îl evitau cu grijă. Le făcu semn să stea lângă el.

— Ce se întâmplă? întrebă Schuyler intrând în rând.

Dylan ridică din umeri ducându-și un deget la buze.

Decana Cecile Molloy bătu în microfon. Deși nu absolvise școala Duchesne ca directoarea, ca bibliotecara-șefă și ca practic întregul corp profesoral — chiar umbla zvonul că fusese elevă la o școală din sistemul public — își însușise cu repeziciune bentița de catifea, fustele de velur până la genunchi și vocalele rotunjite care desemnau o adevărată absolventă Duchesne. Decana Molloy era un exemplar adecvat și prin urmare avea mare trecere în consiliul de administrație.

— Atenție, vă rog. Luați loc. În această dimineață trebuie să vă împărtășesc o veste tristă, zise decana apoi respiră scurt. Vă anunț cu durere că una dintre elevele școlii noastre, Aggie Carondolet, a trecut în neființă în acest sfârșit de săptămână.

În sală se lăsă o liniște deplină, urmată apoi de murmure nedumerite.

Decana își drese glasul.

— Aggie a fost elevă la Duchesne de pe vremea când era la creșă. Măine nu se vor ține ore. În schimb, va avea loc o slujbă de comemorare în capelă mâine-dimineață. Toată lumea este invitată să participe. După aceea, va avea loc slujba de înmormântare la Forest Hills în Queens, iar un autobuz

special va fi pus la dispoziție pentru a duce la cimitir elevii care doresc să participe. Vă rugăm ca în aceste momente grele să vă gândiți la familia ei.

Decana își drese din nou glasul.

— Avem consilieri psihoterapeuți la dispoziție pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijin. Cursurile se vor termina la prânz, părinții voștri au fost deja anunțați. După această convocare, vă rog să vă întoarceți la ore.

După o scurtă invocație (Duchesne era o școală neconfesională), o rugăciune din Cartea de rugăciuni obștești, precum și un vers din Coran și un pasaj din Khalil Gibran, citite de comandanta și comandantul elevilor, elevii se împrăștiară într-o emoție tăcută, cu un sentiment amestecat de neliniște și greață și compasiune sinceră față de familia Carondolet. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva la Duchesne. Bineînțeles, auziseră de problemele cu care se confruntau alte școli — accidente cauzate de consumul de alcool la volan, antrenori de fotbal care molestau copiii, băieți din ultimul an care-și violau partenerile boboace la întâlniri, tipi ciudați care ascundeau în treniuri arme automate și împușcau jumătate de școală, dar toate acestea se întâmplau la alte școli — la televizor, în suburbii sau în școlile de stat, cu detectoarele lor de metal și rucsacurile de vinii. La Duchesne nu era permis să se întâmple nimic groaznic. Practic, asta era o regulă.

Singurul lucru rău care i se putea întâmpla unui elev de la Duchesne era să-și fractureze un picior la schi la Aspen sau să facă insolăție pe plajele din St. Barth's în vacanța de primăvară. Așa că faptul că Aggie Carondolet murise — și în oraș chiar — cu puțin timp înainte să împlinească șaisprezece ani era ceva inimaginabil.

Aggie Carondolet? Schuyler simți un spasm de durere deși nu o cunoștea pe Aggie, care era una dintre fetele înalte, slabe și blonde care o înconjurau pe Mimi Force ca niște curteni gravitând în jurul reginei.

— Te simți bine? o întrebă Oliver luând-o pe după umăr.

Schuyler dădu din cap.

— Uau, asta e tare, frate. Tocmai am văzut-o vineri seară, zise Dylan clătinând din cap cu neîncredere.

— Ai văzut-o pe Aggie? întrebă Schuyler. Unde?

— Vineri. La Bancă.

— Aggie Carondolet a fost la Bancă? întrebă Schuyler sceptică. Asta era la fel de plauzibil ca și cum cineva ar fi zărit-o pe Mimi Force făcând cumpărături la J. C. Penny. Ești sigur?

— Mă rog, ce vreau să spun e că tehnic nu a fost la Bancă, ci afară, acolo, pe aleea aia unde fumează toată lumea, lângă Block 122, explică Dylan.

— Dar cu tine ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler. Nu te-am mai văzut după miezul nopții.

— Eu, ăă, m-am întâlnit cu cineva, recunosc Dylan cu un zâmbet timid. Nimic important.

Schuyler nu mai insistă.

Ieșiră din capelă și trecură pe lângă Mimi Force, care stătea în mijlocul unui cerc de prieteni plini de compasiune.

— Ieșise doar să fumeze o țigară..., o auziră pe Mimi spunând în timp ce-și tampona ochii. Apoi a dispărut... Încă nu știm ce s-a întâmplat.

— Tu la ce te uiți? izbucni Mimi observând-o pe Schuyler care o privea.

— Nimic, eu...

Mimi își dădu părul peste umăr și abordă o figură iri- t. ită. Apoi se întoarse intenționat cu spatele la ei și continuă să povestească ce se întâmplase vineri.

— Hei, zise Dylan trecând pe lângă texana înaltă de la ei din clasă, care făcea parte din grup. Îmi pare rău de prietena ta, adăugă el atingând-o încet pe braț.

Dar Bliss nu schiță nici măcar o mișcare ca să-i arate că l-a auzit.

Schuyler se gândi că era ceva ciudat la mijloc. De unde o cunoștea Dylan pe Bliss Llewellyn? Texana era practic cea mai bună prietenă a lui Mimi. Iar Mimi îl disprețuia pe Dylan Ward. Schuyler o auzise pe Mimi zicându-i „vagabond” și „drogat” în față, atunci la cantină, când nu voise să se ridice de pe locul ei. Ea și cu Oliver îl avertizaseră de când se așezase, dar el nu-i luase în seamă.

— Dar asta este masa noastră, șuierase Mimi, ținând în brațe o tavă cu o farfurie de carton ce

conținea câteva frunze de salată ce înconjurau un hamburger în sânge. Schuyler și Oliver își strânseseră imediat tăvile, dar Dylan refuzase să se clintească din loc, ceea ce îl ridicase mult în ochii lor și îi făcuseră să-l simpatizeze.

— E vorba de o supradoză de droguri, șopti Dylan, pășind între Schuyler și Oliver.

— De unde știi tu? întrebă Oliver.

— Este singurul lucru plauzibil. Și-a pierdut cunoștința la Block 122. Ce altceva ar putea fi?

Schuyler se gândi: anevrism cerebral, atac de cord, comă diabetică. Erau atât de multe lucruri care ar putea determina o moarte prematură. Citise despre ele. Știa. Își pierduse tatăl în copilărie, iar mama ei era într-o comă prelungită. Viața omului atârna de un fir de păr — mai subțire decât și-ar fi imaginat oricine.

Azi poți să tragi un fum cu prietenii pe o alee din Lower East Side, să bei și să-ți faci de cap într-un club de noapte la modă. Măine, poți fi mort.

Cinci

Unul dintre avantajele de a fi Mimi Force era că toată lumea te aprecia. După ce zvonul morții lui Aggie făcu înconjurul școlii, popularitatea lui Mimi .ilinse proporții epice — pentru că acum era nu doar frumoasă, ci și vulnerabilă — era umană. Era exact ca atunci când Tom Cruise o părăsise pe Nicole Kidman și, brusc, Nicole nu mai era percepută ca amazoana de gheață, nemiloasă și obsedată de carieră, ci devenise încă una dintre lemeile părăsite și divorțate cu care toată lumea se putea identifica. Ba chiar plânsese în direct la Oprah. Aggie fusese cea mai bună prietenă a lui Mimi. Mă rog, nu chiar. Mimi avea multe prietene foarte apropiate. Asta era baza popularității ei. Mulți oameni se simțeau apropiați de ea, ilcși Mimi nu se simțea apropiată de nimeni. Dar, totuși, Aggie fusese o persoană specială pentru ea. Crescuseră împreună. Patinaseră la Patinoarul Wollman, luaseră lecții de etichetă la Piaza, își petrecuseră verile în Southampton.

Familia Carondolet era una dintre vechile familii ale New Yorkului; părinții ei erau prieteni cu părinții lui Mimi. Mamele lor mergeau la același salon de coafură, la Henri Ben- del. Avea sânge albastru, la fel ca ea.

Mimi adora să fie în centrul atenției, adora să fie adulată. Spunea exact cuvintele cele mai potrivite, expri- mându-și durerea și șocul cu o voce întretăiată. Se tampona la ochi cu grijă fără a-și întinde tușul. Își amintea cu afecțiune cum Aggie îi împrumutase odată blugii ei favoriți Rock & Republic. Și nu i-a mai cerut niciodată înapoi! Asta da prietenă!

După anunțul din capelă, Mimi și Jack fură trași într-o parte de un elev care făcea diverse comisioane pentru biroul directoarei.

— Directoarea vrea să vorbească cu voi.

Înăuntrul biroului somptuos, directoarea le spuse că ei doi își puteau lua liber toată ziua — nu mai era nevoie să mai aștepte până la prânz. Comisia înțelegea cât de apropiați fuseseră de Augusta. Mimi jubila. Era din nou tratată special! Dar Jack clătină din cap și spuse că, dacă era de acord toată lumea, el prefera să rămână și la restul orelor.

Vastul hol acoperit de covoare din fața coridorului cu birourile administrației era gol. Toată lumea era la ore. Erau singuri. Mimi se întinse și îi netezi gulerul fratelui ei, atingându-i cu degetele pielea de pe gâtul ars de soare. El se retrase tresărind la atingerea ei.

— Ce ți s-a întâmplat în ultimul timp? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu mai face asta, OK? Nu aici.

Ea nu înțelegea de ce era așa de agitat. La un moment dat, lucrurile se vor schimba. Ea se va schimba. El știa lucrul ăsta, dar se părea că nu putea să-l accepte sau nu voia să-și dea voie să-l accepte. Poate totul făcea parte din proces. Tatăl ei le explicase foarte clar istoria familiei și rolul lor era de mult stabilit și bătut în cuie. Jack nu avea încotro, fie că îi plăcea, fie că nu, iar Mimi se simți oarecum insultată de modul în care se comporta.

Se uită la fratele ei — fratele ei geamăn, cealaltă jumătate. Făcea parte din sufletul ei. Când erau copii, parcă erau o singură persoană. Dacă el își scrânteia vreun deget, ea plângea. Dacă el cădea de pe

cal în Connecticut, pe ea o durea spatele la New York. Îi știa mereu gândurile, știa ce simte și îl iubea într-un fel care o înspăimânta. O iubire ce

Îi consuma întreaga ființă. Dar în ultima vreme se îndepărtase de ea. Era distrat și distant. Mentea lui rămânea închisă pentru ea. Când încerca să ajungă la el, nu simțea nimic. Ura ca o foaie nescrisă. Ba, mai degrabă, ca un zgomot înfundat. Ca un casetofon acoperit de-o pătură. O ținea la distanță. Era foarte îngrijorată, ca să nu zică mai mult de atât.

— Parcă nici nu-ți mai place de mine, zise ea îmbufnată, ndicându-și părul blond și lăsându-l apoi să-i cadă pe umeri.

Purta un pulover negru de bumbac, transparent în lumina fluorescentă a holului. Știa că el îi putea vedea prin țesătura fină dantela de culoarea fildeșului a sutienului Mistere.

Jack zâmbi forțat.

— Așa ceva nu este posibil. Ar fi ca și cum m-aș urî pe mine însumi. Și nu sunt masochist.

Ea ridică din umeri încet, întorcându-se cu spatele și mușcându-și buza.

El o trase și o îmbrățișă, apăsându-i trupul de al său. Aveau aceeași înălțime — ochii erau la același nivel. Era ca o privire în oglindă.

— Să fii cuminte, zise el.

— Cine ești tu și ce-ai făcut cu fratele meu? zise ea.

Dar era plăcut să fii ținută în brațe, așa că-l strânse cu putere. Așa, acum mai venea de-acasă.

— Mi-e frică, Jack, șopti ea. Fuseseră acolo în noaptea aia cu Aggie. Aggie nu ar trebui să fie moartă. Aggie era imposibil să fie moartă. Chiar era imposibil. Din toate punctele de vedere. Dar văzuseră trupul lui Aggie la morgă în acea dimineață cenușie și rece. Ea și cu Jack fuseseră cei care identificaseră cadavrul. Numărul de celular al lui Mimi era primul pe lista de apeluri a telefonului lui Aggie.

O ținuseră de mâinile fără viață. Îi văzuseră fața și țipătul împietrit. Mai rău, văzuseră urmele de pe gâtul ei. De necrezut! Ridicol de-a dreptul. Pur și simplu ceva nu se lega. Era ca și cum lumea se întorsese cu fundul în sus. Era împotriva a tot ce li se spusese de-a lungul vieții. Nici măcar nu putea să conceapă așa ceva.

— Este o glumă, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu e deloc o glumă, zise Jack.

— Nu cumva azi se plimbă cu bicicleta mai devreme? întrebă Mimi, sperând în ciuda dovezilor că va găsi o explicație logică pentru ce se întâmplase. Trebuia să existe o astfel de explicație. Așa ceva pur și simplu nu se putea întâmpla. Nu lor, cel puțin.

— Nu. Au făcut teste. E mai rău. Sângele... a dispărut!

Mimi îngheță. Ca și cum cineva i-ar fi trecut peste mormânt.

— Ce vrei să spui cu a dispărut? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— A fost secătuită.

— Adică...

— Adică consumare completă, zise Jack.

Mimi se retrase din îmbrățișarea lui.

— Glumești. Sigur glumești. Nu este... posibil.

Din nou acel cuvânt. Cuvântul care apăruse mereu în conversațiile din acest sfârșit de săptămână, sâmbătă dimineața când sunase telefonul: repetat de părinții ei, de Străbuni, de Protectori, de toată lumea. Ce i se întâmplase lui Aggie pur și simplu nu era posibil. Măcar cu atât fuseseră toți de acord. Mimi se îndreptă către o fereastră deschisă, se așeză în soare și se desfătă cu mângâierea razelor de pielea ei. Nimic nu le-ar putea face rău.

— Au convocat Conclavul. Scrisorile au plecat astăzi.

— Deja? Dar nici nu au început să se transforme încă, protestă Mimi. Asta nu e împotriva regulilor?

— Situație de urgență. Toată lumea trebuie să fie avertizată. Chiar și cei prematuri.

Mimi oftă.

— Da, ai dreptate.

Chiar îi plăcuse să facă parte dintre cei tineri. Nu-i plăcea să știe că va fi curând depășită de o nouă

generație mai tânără.

— Mă duc la ore, tu unde mergi? întrebă Jack așezându-și cămașa în pantaloni, o mișcare inutilă din moment ce atunci când se aplecă după geanta de piele, cămașa îi ieși din nou.

— La Barney's, răspunse ea punându-și ochelarii de soare. Nu am cu ce să mă îmbrac la înmormântare.

Șase

Ora din a doua parte a programului la care participa Schuyler era etica, un curs ce se întindea pe mai mulți ani și la care veneau elevi din anii unu și doi care trebuiau să își finalizeze studiile despre diversitate. Profesorul, domnul Orion, un absolvent de Brown cu părul ondulat, o mustață pleoștită, ochelari mici cu ramă de metal, un nas lung de Cyrano și o înclinație spre a purta pulovere mari și lălâi care îi atârnavă aiurea pe silueta ca de sperietoare, stătea în mijlocul clasei și modera discuțiile.

Găsi un loc lângă fereastră și își trase scaunul mai aproape de cercul de elevi din jurul domnului Orion. Erau doar zece persoane, numărul standard de elevi într-o clasă. Schuyler nu se putu abține să nu remarce că Jack Force nu stătea la locul său obișnuit. Ea nu-i adresase niciun cuvânt lot semestrul și se întrebă dacă măcar își va aminti că o salutase vineri seara.

— E cineva aici care era apropiat de Aggie? întrebă domnul Orion, deși era o întrebare inutilă. Dacă terminai

Duchesne și după ani buni de la absolvire te întâlneai întâmplător cu vreun alt absolvent la aeroport sau plimându-se în jurul Centrului Pompidou sau în sudul Manhattanului la Max Fish, în secunda imediat următoare îl invitai la un pahar și-l întrebai de sănătate, pentru că deși nu schimbaserăți niciodată vreo vorbă în timpul școlii, știai aproape totul despre el, până și cele mai intime detalii.

— Nimeni? întrebă din nou domnul Orion.

Bliss Llewellyn ridică precaută o mână.

— Eu eram, zise Bliss cu timiditate.

— Vrei să ne împărtășești câteva amintiri despre ea?

Bliss își lăsă mâna în jos roșie la față. Amintiri despre

Aggie? Ce știa de fapt cu adevărat despre ea? Știa că îi plăceau hainele, să facă cumpărături și câinele ei micuț.

Albă-ca-Zăpada. Era un Chihuahua, la fel ca al lui Bliss, și lui Aggie îi plăcea să îl îmbrace în diverse costumații caraghioase. Câinele avea până și un pulover de nură care se potrivea cu puloverul lui Aggie. Doar atât își putea aduce aminte. Dar cine cunoaște cu adevărat pe cineva vreodată? Și, oricum, Aggie era de fapt prietena lui Mimi.

Bliss își aminti de acea noapte fatidică. Ea sfârșise prin a sta de vorbă cu Dylan o grămadă de vreme pe aleea din spate. După ce terminaseră de fumat și ultima țigară pe care o aveau la ei, el se întorsese la Bancă, iar ea fără tragere de inimă înapoi la Block 122 și la pretențiile lui Mimi. Aggie nu era la masă când ea intrase și Bliss nu o mai văzuse deloc în seara aia.

Bliss știa doar câteva informații generale de la frații Force — o găsiseră pe Aggie în „Tărâmul Somnolenței” — adică o cameră din spatele clubului unde erau ascunși drogații care își pierdeau cunoștința — un mic secret murdar pe care Block 122 reușise să-l ascundă de urechile tabloidelor, cu ajutorul unor șpăgi grase date polițiștilor și ziariștilor care scriau rubrici de bârfe mondene. De cele mai multe ori, clienții care-și pierdeau cunoștința se trezeau câteva ore mai târziu, puțin șifonați, dar cu o glumă bună pe care s-o spună mai departe prietenilor — „Și m-am trezit într-un dulap, amice! Ce mai aventură, nu crezi?” — după care erau trimiși înapoi acasă (aproape) întregi.

Dar vineri noaptea se întâmplase ceva rău. Nu reuși să o aducă pe Aggie înapoi la viață. Și când „ambulanța” (SUV-ul patronului) o lăsă la camera de urgență a spit talului St. Vincent, Aggie era deja moartă. O supradoză, bănuise lumea. La urma urmei, fusese găsită în acea cămaruță. La ce te puteai aștepta? Doar că Bliss știa că Aggie mi se atinge de droguri. La fel ca Mimi, viciile ei erau saloanele de bronzat și țigările. În cercul de acolite ale lui Mimi, drogurile erau desconsiderate. „Nu am nevoie

de nimic să fiu high. Viața mă face high,” îi plăcea lui Mimi să declame.

— Era... dulcică, zise Bliss. Și își iubea mult câinele.

— Am avut și eu un papagal odată, încuviință o elevă din anul doi cu ochii roșii. Ea era cea care îi dăduse șervețele lui Mimi pe hol. Atunci când a murit, parcă a murit o parte din mine.

Și uite așa moartea Augustei „Aggie” Carondolet se transformă din tragedie într-o simplă trambulină către o discuție deschisă despre cum animalele de companie sunt și ele de fapt niște oameni, unde poți găsi cimitire pentru animale în oraș și dacă donarea animalului tău era alegerea etică cea mai adecvată.

Schuyler abia își putea reține disprețul. Îl plăcea pe domnul Orion, îi plăcea abordarea lui defensivă față de viață, dar era dezgustată de modul în care îi lăsa pe colegii ei să transforme ceva real — moartea cuiva cunoscut, dneva care nici nu împlinise șaisprezece ani — o fată pe care toți o văzuseră bronzându-se în curtea interioară, lovind cu putere o servă la squash în sala de sport sau mâncând brownies una după alta la ora de gătit (ca mai toate fetele populare de la Duchesne, Aggie avea o relație de dragoste cu mâncarea, disproporționată față de fizicul ei slăbănog) — într-un subiect trivial, un liant care să-i ajute de fapt să vorbească despre propriile nevroze.

Ușa se deschise și toată lumea își ridică privirea pentru a-l vedea pe Jack Force, roșu la față, intrând în clasă. Îi dădu scutirea pentru întârziere domnului Orion, care o împinse deoparte.

— Ia loc, Jack.

Jack merse hotărât în partea cealaltă a clasei, către singurul loc liber rămas — lângă Schuyler. Părea obosit și cam șifonat în puloverul polo mototolit și cu cămașa care îi ieșea din pantalonii largi de stofă. Prin trupul lui Schuyler trecu o scurtă încărcătură electrică, o senzație înțepătoare, dar foarte plăcută. Ce se schimbase? Mai stătuse lângă el și înainte, dar pentru ea el era mereu invizibil, până acum. Ochii nu li se întâlneau, iar ea era prea înspăimântată și limidă pentru a se uita la el. Era foarte ciudat dacă te gândeai că fuseseră amândoi prezenți în acea seară. Atât de aproape de locul în care murise Aggie.

Dar acum o altă discipolă de-a lui Mimi murmură ceva despre hamsterul ei, care murise de foame când ei plecaseră în vacanță.

— L-am iubit pe Bobo atât de mult, suspină ea într-o ha tistă, iar restul clasei își exprimă compătimirea.

Povești despre decesul unei șopârle, al unui canar și al unui iepure urmară curând.

Schuyler își dădu ochii peste cap iritată și mâzgăli ceva pe marginile caietului. Era modul ei de a se depărta de lume. Când nu mai rezista — martoră la fanfaronadele colegilor ei de clasă răsfățați și absorbiți de propriile persoane, demonstrații nesfârșite la matematică, proprietățile de divizare monocelulară care te îmbiau la căscă- Iuri — se retrăgea la adăpostul creionului și hârtiei. Îi plăcuse mereu să deseneze. Fete ca din desenele animate și băieți cu ochi mari, rotunzi. Balauri. Staffii. Pantofi. Schița .ibsentă profilul lui Jack când o mână se întinse și mâzgăli o notiță deasupra paginii.

Se uită uimită, acoperindu-și instinctiv desenul.

Jack Force dădu sumbru din cap spre ea, arătând spre notiță cu un creion, direcționându-i privirea către ceea ce scrisese el.

Aggie nu a murit din cauza unei supradoze. Aggie a fost ucisă.

Șapte

Când Bliss ieși de la Duchesne, în fața porților aștepta un Rolls-Royce Silver Shadow strălucitor. Se simți ușor stânjenită, așa cum se simțea mereu când vedea mașina. O zări pe Jordan, sora ei vitregă de unsprezece ani care era în clasa a șasea, așteptând-o. Le dăduseră drumul și celor din ciclul inferior, chiar dacă aceștia abia o cunoscuseră pe Aggie.

Ușa mașinii se deschise și o pereche de picioare lungi ieșiră la lumină. Mama vitregă a lui Bliss, fostă BobiAnne Shepherd, îmbrăcată într-un trening de velur, roz și strâmt, cu fermoarul deschis pentru a lăsa la vedere decolteul generos, și papuci cu toc înalt Gucci, începu să se uite frenetic prin mulțimea de elevi.

Bliss își dorea, pentru a nu știu câta oară, ca mama ei vitregă s-o lase să ia un taxi sau să vină pe

jos acasă, la fel ca oricare alt copil de la Duchesne. Rolls-ul, vestimentația Juicy, diamantul de unsprezece carate, totul era atât de evident texan. Bliss învățase în cele două luni cât trăise în Manhattan că era foarte important să nu-ți etalezi bogăția. Cei mai bogați copii din clasă purtau Old Navy și aveau bani de buzunar numărați. Dacă aveau nevoie de o mașină, părinții lor se asigurau că este o Town Car sedan neagră, lucioasă și care nu-ți sare în ochi. Până și Mimi lua taxiul. Parada sclipitoare de statut social și influență era disprețuită. Bineînțeles, aceștia erau aceiași copii care purtau blugi gata murdăriți și pulovere deșirate cumpărate de la buticurile din SoHo cu prețuri de cinci cifre. Era în regulă să pari sărac, dar de fapt să fii sărac era de neiertat.

La început toți crezuseră că Bliss era vreo elevă bursieră, cu geanta ei Chanel care părea un fals și cu pantofii mult prea lucioși. Dar apariția Rolls Royce-ului în fața școlii în fiecare după-amiază pusese capăt aceluia zvon. Familia Llewellyn chiar era putred de bogată, dar într-o manieră vulgară, de caricatură, care stârnea râsul, ceea ce echivala aproape întotdeauna cu a nu avea niciun ban, dar lotuși era o diferență.

— Dragelor! se auzi vocea lui BobbiAnne ca un tril. Am lost așa de îngrijorată!

Își luă fetele în brațe, apropiindu-și obrazul pudrat de lețele lor. Mirosea a parfum stătut — dulce și ca de var. Mama naturală a lui Bliss murise la naștere, iar tatăl ei nu vorbea niciodată despre ea. Bliss nu avea nicio amintire cu mama ei. Pe când avea trei ani, tatăl ei se însurase cu BobbiAnne și o avuseseră pe Jordan nu mult după aceea.

— Încetează, BobbiAnne, se plânse Bliss. Suntem în regulă. Nu noi am fost ucise.

Ucise. Oare de ce zisese asta? Moartea lui Aggie era un accident. O supradoză de droguri. Dar cuvântul îi ieșise pe gură în mod firesc, fără să se gândească. De ce?

— Mi-ar plăcea să-mi zici mamă, scumpa mea. Știu, știu, am auzit. Săraca fată. Mama ei e în șoc, sărmana femeie. Intrați, intrați.

Bliss își urmă sora în mașină. Jordan era ca de obicei stoică, privind cu o indiferență studiată comportamentul afectat al mamei ei. Sora ei era foarte diferită de ea. Pe când Bliss era înaltă și mlădioasă, Jordan era scundă și îndesată. Bliss era uluitor de frumoasă, iar Jordan avea o figură comună, aproape banală, un fapt pe care BobbiAnne nu înceta să-l scoată în evidență. „La fel de diferite ca o lebădă și un bivol!”, se lamenta ea. BobbiAnne încerca mereu să o pună pe Jordan la nu știu ce fel de diete și o certa pentru lipsa ei de interes în ceea ce privește moda sau un „regim de frumusețe”, în timp ce o lauda pe Bliss pentru modul cum arăta, ceea ce pe Bliss o scotea din sărite și mai rău.

— Fetelor nu veți mai ieși din casă fără un însoțitor. Mai ales tu, Bliss, gata, s-a terminat cu furișatul cine știe pe unde împreună cu Mimi Force. De acum încolo trebuie să fii acasă la ora nouă, zise BobbiAnne rozându-și unghia de la degetul mare cu nervozitate.

Bliss își dădu ochii peste cap. Adică doar pentru că o fată a murit într-un club, ea trebuia să îndure asta? Și de când îi păsa mamei ei vitrege de astfel de lucruri? Bliss mergea la petreceri încă din clasa a șaptea. Atunci gustase pentru prima oară alcool și se îmbătase crișă la bălciul din .inul acela; sora mai mare a prietenei ei trebuise să vină s-o ia de acolo după ce vomitase și își pierduse cunoștința în șura de fân din spatele Roții Mari.

— Tatăl vostru insistă, zise BobbiAnne îngrijorată. Nu-mi dați bătaie de cap cu asta, ați auzit?

Rolls-ul se puse în mișcare și plecă din fața porților, merse un cvartal de blocuri, făcu o întoarcere doar pentru a opri apoi în fața clădirii unde era apartamentul familiei Llewellyn, chiar vizavi.

Ieșiră din mașină și intrară într-un apartament somptuos. Anthetum era una dintre cele mai vechi și mai faimoase adrese din oraș. Familia Llewellyn avea reședința într-un triplex gen penthouse la ultimul etaj. BobbiAnne .mgajase mai mulți designeri de interior pentru a-i decora .ipartamentul căruia îi dăduse chiar și un nume grandios, Penthouse des Reves (Casa Viselor), deși toată franceza pe care o știa putea foarte bine să încapă pe o etichetă de ro- «hit? (Curățare chimică selement). Fiecare cameră din apartamnt fusese decorată într-o manieră țipătoare, cu multe zorzoane, și niciun ban nu fusese precupețit, de la candelabrele de aur de optsprezece carate din sufragerie, până la l.irfurioarele de săpun încrustate cu diamante din baie.

Exista o cameră de zi „Versace”, umplută cu obiecte vechi de artă ale unor designeri morți, adunate de BobbiAnne de la diverse licitații, plină ochi cu oglinzi ornate, dulapuri de porțelan aurite și

sculpturi italiene extravagante reprezentând nuduri. O altă cameră era camera „Bali”, cu dulapuri de mahon de-a lungul pereților, băncuțe de lemn neprelucrat și colivii de bambus. Fiecare obiect din cameră era un artefact din Asia de Sud autentic, extrem de rar și costisitor, dar erau atât de multe adunate acolo, încât efectul general era cel al unui bazar, un târg de produse cu reducere. Exista până și o cameră „Cenușăreasa”, construită după modelul de la Disney World — mobilată cu un manechin care purta o diademă și o rochie a cărei trenă era ținută de două păsări din fibră de sticlă prinse de tavan.

Bliss se gândea că ar fi fost mai potrivit numele Casa de Rahat.

Mama ei vitregă era extrem de agitată în acea după-a-miază. Bliss nu o mai văzuse niciodată așa de neliniștită. BobbiAnne nu schiță niciun gest atunci când Bliss lăsa niște urme murdare pe covorul curat lună.

— Să nu uit, asta a venit pentru tine azi.

Mama vitregă îi întinse un plic alb și mare. Părea foarte important, ca o invitație la nuntă. Bliss îl deschise și înăuntru găsi un card din hârtie gofrată. Era o invitație de a se alătura Comisiei Banca de Sânge din New York. Era una dintre cele mai vechi instituții filantropice din oraș și cea mai prestigioasă; doar copiii familiilor celor mai de vază erau invitați ca membri juniori. La Duchesne, era numită simplu „Comisia”. Oricine care avea un nume în școală făcea parte din Comisie; a fi membru însemna să avansezi la un nivel al stratosferei sociale atât de înalt, încât muritorii de rând abia dacă îndrăzneau să aspire la el.

Acolo erau toți căpitaniii echipelor din școală, redactorii ziarului și anuarului, dar nu era o societate de onoare, din moment ce copii bogați ca Mimi Force, care deși nu excelau la nicio activitate școlară, dar aveau părinți influenți, ajungeau și ei să fie membri. Era o clică de snobi extrem de exclusivistă; membri erau doar copiii care proveneau tic la școlile particulare de vârf. Comisia nu făcuse niciodată publică o listă completă a membrilor săi — dacă erai pe dinafară, puteai doar să ghicești cine este membru și dtiar vreun indiciu, cum ar fi inelul Comisiei, un șarpe de aur în jurul unei cruci, purtat de vreun membru, ar fi dezvăluit secretul.

Hliss trăise cu impresia că selecția noilor membri se lat ea în primăvară, dar plicul o informa că prima întâlnire avea loc luna următoare, la Sala Jefferson din Duchesne.

— De ce m-aș alătura unei instituții filantropice? întrebă ea, gândindu-se că totul era atât de prostesc.

Toată tevatura aia în jurul strănerii de fonduri și organizării de petreceri. Era sigură că lui Dylan i s-ar fi părut ridicol. Nu că i-ar fi păsat ce credea Dylan. Încă nu știa ce cntimente are pentru el — se simțea groaznic pentru că nu- i răspunsese la salut mai devreme. Dar ochii scrutători ai lui Mimi erau ațintiți asupra ei și Bliss nu găsisese curajul net fsar pentru a face vreun gest care să indice că erau prieteni. Dar erau prieteni? Cu siguranță au fost prietenoși unul cu altul vineri seara.

— Nu te alături. Ai fost aleasă, zise BobbiAnne.

Hliss dădu din cap.

— Chiar trebuie?

BobbiAnne era de neclintit.

— Ne-ar face pe mine și pe tatăl tău foarte fericiți.

Mai târziu în aceeași după-amiază, Jordan ciocăni la ușa dormitorului lui Bliss.

— Dar tu unde ai fost vineri noaptea? întrebă ea cu degetele grăsuțe încă pe mânerul ușii, lăsând urme de grăsime pe suprafața aurită.

Ochii negri ai lui Jordan o scrutau supărător.

Bliss clătină din cap a neîncredere. Sora ei mai mică era foarte ciudată. Pentru Bliss era ca o necunoscută. Când erau mai mici, Jordan o urma peste tot ca un cățeluș pierdut și întreba permanent de ce ea nu are părul ondulat, pielea albă și ochii albaștri ca ai surorii ei. Fuseseră prietene. Dar în ultimul an lucrurile se schimbaseră. Jordan devenise secretoasă și timidă în preajma lui Bliss. Trecuseră secole de când Jordan nu o mai rugase pe Bliss să-i împletească părul.

— La Block 122, știi, clubul acela privat unde merg toate vedetele. A fost și în US Weekly săptămâna trecută. De ce, cine vrea să știe?

Stătea în patul ei cu baldachin, cu hârtiile Comisiei risipite în jurul ei pe pătură. Pentru o instituție

caritabilă, avea un număr nesfârșit de formulare de completat, inclusiv o declarație de acceptare, care includea un angajament de două ore în fiecare luni seara.

— Acolo a murit ea, nu-i așa? întrebă Jordan sumbru.

— Da, Bliss dădu din cap fără a-și ridica privirea.

— Știi cine a făcut-o, nu-i așa? Ai fost acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Bliss punând hârtiile jos.

Jordan clătină din cap.

— Știi.

— De fapt, habar nu am despre ce vorbești. Nu ai auzit ultimele informații? A fost vorba de o supradoză. Acum dispari, urâto, zise Bliss aruncând cu perna înspre ușă.

Despre ce vorbea Jordan? Ce știa? De ce fusese mama ei vitregă așa de afectată de moartea lui Aggie? Și ce atâta cu înscrierea în comisia filantropică?

O sună pe Mimi. Știa că Mimi era în Comisie și Bliss voia să se asigure că va veni și ea la întâlnire.

Jurnalul lui Cathorino Carver

25 noiembrie 1620

Plymouth, Massachusetts

Aastă-seară am sărbătorit că am ajuns cu bine în noua noastră casă. Avem vesti îmbucurătoare - oamenii de pe acest nou țărm ne-au întâmpinat cu brațele deschise și multe daruri. Ne-au adus vânat, o pasăre imensă care ar putea sătura o armată întreagă, multe legume și porumb. Pentru noi este un nou început și ne bucurăm să vedem câmpurile verzi, acru întregi de pământ virgin unde ne vom construi noua noastră așezare. Toate visele noastre s-au împlinit. Acesta este motivul pentru care ne-am părăsit casa - pentru ca pruncii noștri să crească în siguranță și novătămăți.

C.C.

Opt

După ce li se dădu drumul de la școală, Schuyler luă un autobuz de pe Ninety-sixth Street, strecură cârdul în aparat și găsi un loc liber lângă o mamă cu un căruț dublu care stătea supărată. Schuyler era linul dintre puținii elevi de la Duchesne care folosea transportul în comun.

Autobuzul se puse în mișcare și trecu huruind pe bulevarde, pe lângă o serie de buticuri de pe Madison, inclusiv pe lângă cel care se numea „Prințul și prințesa” și care avea drept public țintă elita sub doisprezece ani — combinezoaine franțuzești de bumbac pentru fete și hăinuțe Barbour pentru băieți; farmaciile care vindeau perii din păr de mistreț cu cinci sute de dolari bucata și mici magazine de mlu hități care etalau diverse obiecte rare, cum ar fi instrumente de cartografiere și pene de scris din secolul al XIV-lea. Apoi traversă Central Park către partea de vest a orașului, spre Broadway, unde se putea observa o schimbare a peisajului — restaurante asiatice și sud-ame-ricane și din ce în ce mai puține magazine de fițe —, apoi într-un final urcă o pantă și ajunse pe Riverside Drive.

Se gândise să-l întrebe pe Jack ce voise să spună cu bilețelul ăla, dar nu mai reușise să-l prindă după ore. Jack Force, care nu-i aruncase înainte nici cea mai insignifiantă privire? în primul rând, știa cum o cheamă, iar acum îi scria bilețele? De ce i-ar spune tocmai ei că Aggie Carondolet fusese ucisă? Trebuia să fie vreo glumă. Se juca cu ea, o speria, cel mai probabil. Clătină din cap enervată. Nu avea niciun sens. Și chiar dacă Jack ar avea vreo intuiție profundă, ca în serialul Lege și Ordine, legată de acest caz, de ce îi împărtășea ei asta? Abia dacă se cunoșteau.

Pe 100th Street, apăsă butonul de la ușa autobuzului și ieși afară în după-amiaza încă însorită. Trecu de o clădire și merse către scările săpate în terasele amenajate care despărteau carosabilul de clădiri și ajunse în fața ușii ei.

Riverside Drive era un bulevard pitoresc, în stil parizian, în partea de vest a Manhattanului: o șosea

șerpuită presărată cu vile somptuoase după modelul vilelor renașcentiste italiene și clădiri maiestuoase de apartamente în stil art deco. Aici se așezaseră cei din familia Van Alen la începutul secolului trecut, veniți de pe Fifth Avenue. Odată cea mai puternică și influentă familie din New York, familia Van Alen fondase multe dintre universitățile și instituțiile de cultură ale orașului, dar averea și prestigiul lor scăzuseră. Una dintre ultimele proprietăți rămase era clădirea impozantă în stil franțuzesc de la colțul plin de verdeață al 101st Street cu Riverside Drive, căreia Schuyler îi spunea „acasă”. Construită dintr-o frumoasă piatră de mioare gri, avea o ușă din fier forjat și gargoie care stăteau ile strajă la nivelul balconului.

Dar spre deosebire de casele sclipitoare și renovate din jurul ei, aceasta avea mare nevoie de un acoperiș nou, țigle și un rând de vopsea.

Schuyler sună la ușă.

— Știu, îmi pare rău, Hattie, mi-am uitat iar cheile, se scuză ea în fața menajerei, care fusese în serviciul familiei ile când se știa.

Poloneza cu părul alb și îmbrăcată într-o uniformă demodată de menajeră abia dacă murmură câteva cuvinte.

Schuyler o urmă prin ușile duble care scârțâiau și merse în vârful picioarelor prin holul imens, întunecat și mucegăit, acoperit cu covoare persane (foarte vechi și rare, dar pline de praf). Niciodată nu era lumină în cameră pentru că deși casa avea câteva ferestre tip bovindou, care dădeau spre râul Hudson, acestea erau mereu acoperite de draperii grele de catifea. Semnele trecutei grandori a familiei Van Alen erau evidente, de la scaunele Heppelwhite originale până la mesele masive Chippendale, dar casa era mult prea călduroasă vara și prea friguroasă iama, nea- v.md aer condiționat. Spre deosebire de penthouse-ul familiei Llewellyn, unde totul era fie o reproducere extrem de scumpă, fie un vechi obiect de artă cumpărat la licitație de la Christie's, fiecare corp de mobilă din casa lui Schuyler era original și fusese păstrat din generație în generație.

Majoritatea celor șapte dormitoare erau încuiate și nefolosite, cu pânze groase acoperind obiectele de preț ale familiei. Schuyler se gândea mereu că e ca și cum ar trăi într-un muzeu învechit și dărăpănat. Dormitorul ei era la al doilea etaj — o cameră micuță pe care o vopsise în gal- ben- Mountain Dew într-un acces de răzvrătire, pentru a contrasta cu tapiseriile închise și aerul irespirabil din restul casei.

Fluieră după Beauty și un copoi de Saint Hubert prietenos și foarte frumos alergă spre ea.

— Ce câine cuminte, ce câine cuminte, da! zise ea, îngenunchind și îmbrățișând animalul, care o linse pe față fericit.

Beauty făcea ca orice zi, oricât de proastă ar fi fost, să pară mult mai bună. Câinele o urmase cu un an în urmă, într-o bună zi, pe drumul care ducea de la școală spre casă. Copoiul era de rasă pură, cu blană închisă și lucioasă care se potrivea cu părul brunet, cu reflexe albastrii, al lui Schuyler. Ea fusese sigură că posesorii vor veni în căutarea câinelui, așa că lipise peste tot prin cartier afișe cu „Găsit câine”. Dar nimeni nu venise s-o revendice pe Beauty și, după un timp, Schuyler renunțase să-i mai caute stăpânii de drept.

Urcară scările. Schuyler intră la ea în cameră și închise ușa după câine.

— Ai venit acasă așa devreme?

Lui Schuyler îi sări inima din piept. Beauty începu să latre și apoi să dea din coadă, alergând voioasă către intrus. Schuyler se întoarse doar pentru a o vedea pe bunica ei stând pe pat și având o expresie încruntată și rigidă. Cordelia Van Alen era o femeie micuță, cu trăsături line — era ușor acum să-ți dai seama de unde moștenise Schuyler formația delicată și ochii mari, deși Cordelia respingea de obicei comentariile care făceau referire la asemănările fizice. Ochii ei erau de un albastru intens și se uitau pătrunzători la Schuyler.

— Cordelia, nu te-am văzut, zise Schuyler.

Bunica lui Schuyler îi interzisese să-i spună Bunică, sau Buni, așa cum auzise ea pe unii copii că-și strigau bunicile. Ar fi fost frumos să aibă și ea o Buni, o figură maternă (îldă și dolofană, al cărei nume să fie asociat cu dragostea și ciocolata de casă. Dar, în loc de asta, Schuyler o avea doar pe Cordelia. O femeie încă frumoasă și elegantă, care părea să aibă optzeci sau nouăzeci de ani, Schuyler nu știa igur. Dar în unele zile, Cordelia arăta destul de tânără pentru a avea cincizeci (sau chiar

patruzeci, dacă Schuyler era foarte sinceră cu ea însăși). Cordelia stătea rigidă și «I reaptă, îmbrăcată într-o jachetă neagră de cașmir și pan- liloni largi de jerseu, cu picioarele elegant încrucișate la glezne. Purta balerini negri Chanel.

Cordelia fusese o figură mereu prezentă în decursul copilăriei lui Schuyler. Nu o figură părintească, nici măcar una afectuoasă, ci pur și simplu o prezență. Cordelia lusesese cea care îi schimbasese certificatul de naștere pentru a purta numele de familie al mamei în loc de al tatălui.

Cordelia fusese cea care o înscrisese la școala Duchesne.

Tot ea era cea care îi semna învoirile, care-i supraveghea carnetul de note și care îi asigura o alocație modestă.

— Ne-au dat drumul mai devreme azi, zise Schuyler. Aggie Carondolet a murit.

— Știu, figura Cordeliei se schimbă. O undă de emoție trecu peste trăsăturile rigide — frică, anxietate, îngrijorare poate? Ești bine?

Schuyler dădu din cap. Abia dacă o cunoscuse pe Aggie. Normal, merseseră la aceeași școală de peste zece ani, dar asta nu însemna că fuseseră prietene. /

— Am teme de făcut, zise Schuyler în timp ce își scotea haina și puloverul, dând la o parte strat după strat până ajunse să stea în fața bunicii ei doar într-un maieu alb și colanți negri.

Schuyler era pe jumătate înfricoșată de bunica ei, dar ajunsese să o iubească, chiar dacă Cordelia nu îi dăduse niciodată vreun semn că sentimentul era reciproc. Singura emoție palpabilă pe care Schuyler o putea simți era cea de toleranță un pic răutăcioasă. Bunica ei o tolera. Nu o plăcea, ci doar o tolera.

— Semnele sunt vizibile din ce în ce mai mult, spuse Cordelia uitându-se la brațele lui Schuyler.

Ea o aprobă. Striații de vinișoare de un albastru pal înfloriseră într-un model alambicat, fiind vizibile pe sub pielea antebrațelor până la încheietură. Venele albastre și umflate apăruseră cu puțin timp înainte să împlinescă cincisprezece ani. Nu o dureau deloc, dar îi provocau mâncărime. Era ca și cum dintr-o dată începuse să crească afară din corpul ei — sau în el, cumva.

— Mie mi se par la fel, zise Schuyler.

— Nu uita de programarea la doctorița Pat.

Schuyler încuviință din cap.

Beauty se instalează comod pe pilota din patul ei, ui- i. mdu-se afară pe fereastră spre râul care licărea printre copaci.

Cordelia începu să o mângâie pe Beauty.

— Am avut un câine ca ăsta odată, zise ea. Cam pe când eram de vârsta ta. Și mama ta a avut unul, Cordelia zâmbi cu nostalgie.

Bunica ei arareori vorbea despre mama lui Schuyler, «tine, tehnic vorbind, nu era moartă — intrase în comă când Schuyler abia dacă avea un an și nu își mai revenise de atunci. Toți doctorii fuseseră de acord că avea activitate cerebrală și că se putea trezi oricând. Dar nu se trezise. Schuyler își vizita mama în fiecare duminică la Spitalul Prez. biterian Columbia și îi citea din Sunday Times.

Nu avea prea multe amintiri cu mama ei — în afară de imaginea unei femei triste și frumoase care îi cânta cântecele de leagăn. Poate că își amintea că mama ei părea tristă doar pentru că așa arăta ea acum, când era adormită — o umbră de melancolie îi acoperea trăsăturile. O femeie minunată, ce părea a fi îndurerată, cu mâinile încrucișate și cu părul ul grizonat căzându-i în valuri pe pernă.

Voia să o întrebe pe bunica ei mai multe amănunte legate de mama sa și de câinele ei — dar privirea nostalgică dispăruse de pe fața Cordeliei și Schuyler știu că n-o să mai obțină nicio nouă informație în seara aceea.

— Cina e la șase, zise bunica ei părăsind camera.

— Da, Cordelia, murmură Schuyler.

Închise ochii și se întinse pe pat, lipită de Beauty. Soarele începea să apună în spatele jaluzelelor. Bunica ei era atât de misterioasă. Schuyler își dori, și nu pentru prima oară, să fie și ea o fată normală, cu o familie normală. Dintr-odată se simți extrem de singură. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Oliver despre bilețelul lui Jack. Niciodată nu ascunsese ceva de genul ăsta față de Oliver până acum. Dar îi era teamă că el îi va zice că e o bleagă pentru că se lăsase păcălită de o glumă așa idioată.

Apoi se auzi un bip la telefon. Numărul lui Oliver apăru pe ecran împreună cu textul mesajului trimis, de parcă ar fi ghicit cum se simțea ea în acel moment.

MI-E DOR DE TINE SCUMPO.

Schuyler zâmbi. Da, nu avea părinți, dar cel puțin avea un prieten adevărat.

Nouă

Înmormântarea lui Aggie Carondolet avea toate însemnele unui eveniment exclusivist de mare gală din înalta societate. Familia Carondolet era o familie de vază în New York, iar moartea prematură a lui Aggie fusese aur curat pentru tabloide, elevă moartă în club din Sudul Manhattanului Părinții ei se cutremuraseră, dar nu puteau face absolut nimic în privința asta. Orașul era obsedat de cei bogați și frumoși și întâmplările tragice din viața lor. (Cu cât erai mai bogat, mai frumos și cu un destin mai tragic, cu atât titlul era mai lung.) În acea dimineață, un grup de fotografi stătea grămadă în fața școlii, așteptând să prindă un cadru cu îndurerata mamă (o Sloane Carondolet respectabilă, debutanta în societate a anului 1985) și cu prietena cea mai bună a decedatei, nimeni alta decât mlădioasa Mimi Force, fata cea mai populară din școală.

Când Mimi dădu cu ochii de fotografi, se bucură că se îmbrăcase în costumul Dior Homme de la Hedi Slimane.

Fusese o adevărată bătaie de cap să-l ajusteze peste noapte, dar dorințele lui Mimi erau porunci pentru ceilalți. Costumul era din satin negru, cu tăieturi drepte și sobre. Nu mai purta nimic altceva decât un colier de onix. Va arăta fabulos în ziarele de mâine — ideea de tragedie adăugându-i un plus de strălucire.

Locurile în capela Duchesne erau aranjate conform rangului, asemeni celor de la prezentările de modă. Bineînțeles, lui Mimi îi fusese asigurată o strană în rândul întâi. Stătea între tatăl și fratele ei, toți trei formând un trio care arăta foarte bine. Mama ei, blocată într-un safari de chirurgie plastică care dura trei luni prin Africa de Sud (operații estetice deghizate în concedii), nu se putuse întoarce la timp pentru înmormântare, așa că Gina Dupont, o frumoasă femeie de afaceri care se ocupa cu comerțul de obiecte de artă și o bună prietenă a tatălui ei, îl însoțea pe acesta la eveniment.

Mimi știa că Gina era de fapt una dintre amantele tatălui ei, dar acest adevăr nu o deranja absolut deloc. Când era mai mică, fusese consternată de permanenta existență a relațiilor extraconjugale ale părinților ei, dar când se făcuse mai mare, acceptase aceste relații exact așa cum erau — necesare pentru Caerimonia Oscului. Nicio persoană nu putea reprezenta totul pentru o alta. Căsătoria avea rolul de a păstra averea în familie, de a face o partidă bună, similar cu a face o afacere profitabilă. I se explicase că unele lucruri nu pot fi satisfăcute decât în afara căsătoriei, anumite lucruri nu pot fi oferite nici măcar de cel mai loial partener.

Îl observă pe senatorul Llewellyn intrând, împreună cu familia sa, printr-o ușă laterală. Mama vitregă a lui Bliss intră țațoșă, îmbrăcată într-o haină de nurcă neagră până în pământ și o rochie neagră; senatorul purta un costum negru la două rânduri, iar Bliss un pulover negru de cașmir și pantaloni negri până de la Gucci. Apoi Mimi observă ceva ciudat. Sora mai mică a lui Bliss era îmbrăcată în alb din cap până în picioare.

Cine se îmbracă în alb la o înmormântare? Dar în timp ce Mimi scruta lumea din jur, observă că aproape jumătate dintre cei prezenți în capelă purtau alb — și toți erau așezați pe partea cealaltă a culoarului. Chiar în primul rând de bănci, conducând grupul de persoane îmbrăcate în alb, Mimi observă o femeie micuță și uscată pe care nu o mai văzuse niciodată. Îl observă și pe Oliver Hazard-Perry și pe părinții acestuia mergând până în fața bătrânei îmbrăcate în alb, apoi retrăgându-se undeva în spate.

Primarul și anturajul său sosiră, urmați de guvernator, soția acestuia și copiii. Toți erau îmbrăcați în costume negre sobre și se așezară în spatele familiei Force. Mimi se simți ciudat de ușurată observând că toată lumea din partea lor de capelă purta haine adecvate, negre sau închise la culoare.

Mimi se bucură că ceremonia se ținea cu coșciugul închis. Nu voia să mai vadă din nou acel țipăt înghețat, cel puțin nu în viața asta. Oricum, totul era o greșeală imensă.

Era sigură că Protectorii vor găsi o explicație perfect logică pentru toate astea, vreo etapă a ciclului care ar fi lămurit dispariția sângelui. Pentru că Aggie nu putea fi moartă. Așa cum zicea și tatăl ei, probabil Aggie nici măcar nu era în coșciug.

Slujba începu și adunarea se ridică în picioare pentru a cânta Mai aproape de Tine, Doamne. Mimi ridică ochii din cartea de imnuri bisericești și o văzu pe Bliss plecând de la locul ei. Ridică o sprânceană. După ce capelanul spuse cuvintele care trebuiau spuse, sora lui Aggie rosti câteva cuvinte în memoria ei. Vorbiră mai mulți elevi, inclusiv fratele ei Jack, care avu un discurs înduioșător, după care ceremonia se încheie. Mimi își urmă familia și ieșiră din strană.

Femeia micuță și cu părul alb care stătea în partea cealaltă a culoarului se apropie și îl bătu ușor pe mână pe tatăl ei. Avea cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse Mimi vreodată și purta un costum Chanel impecabil și mai multe șiraguri de perle în jurul gâtului ridat.

Charles Force tresări în mod evident. Mimi nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei în starea aceea. Era un bărbat cu ținută regală, mereu stăpân pe sine, cu un păr bogat, grizonat și o apariție severă, militară. Liniile feței erau adâncite de povara puterii pe care o deținea. Se spunea că Charles Force era de fapt adevărata autoritate care conducea New Yorkul. Puterea din spatele celor puternici.

— Cordelia, zise tatăl ei către femeia în vârstă, cu o plecăciune a capului. Mă bucur să te revăd.

— A trecut prea mult timp.

Avea un accent nazal, care scurta sunetele, tipic pentru adevărații yankei.

El nu răspunse.

— O pierdere teribilă, zise el într-un final.

— Este un lucru regretabil, răspunse doamna. Deși ar fi putut fi evitat.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, zise Charles, părând șocat de-a dreptul.

— Știi la fel de bine ca și mine că ei ar fi trebuit avertizați...

— Destul. Nu aici, zise el coborând vocea și trăgând-o sîpre el. Mimi se chinui să asculte și restul conversației.

— Mereu primul care fuge din calea adevărului. Ești exact așa cum ai fost mereu, arrogant și orb..., zise bătrâna.

— Și dacă te-am fi ascultat pe tine și am fi răspândit frica? Unde am fi acum? întrebă el cu răceală. Ne-ai fi făcut să tremurăm de frică ascunși prin peșteri.

— Aș fi asigurat supraviețuirea noastră. Dar așa, suntem încă o dată vulnerabili, răspunse Cordelia, vocea ei aspră tremurând de furie. Așa, lor li s-a permis să se întoarcă, să vâneze. Dacă aș avea puterea, dacă Conclavul m ar fi ascultat pe mine, pe Teddy...

Dar nu au ascultat, ci m-au ales pe mine să conduc, așa cum am făcut-o mereu, o întrerupse Charles cu blândețe. Dar asta nu este tocmai un moment propice pentru a deschide niște suferințe și răni de demult.

Se încruntă.

— I-ai..., nu, nu cred, Mimi, Jack, veniți aici.

— Ah, gemenii, Cordelia abordă un zâmbet enigmatic, împreună din nou.

Lui Mimi nu-i plăcea cum se uita la ea baba asta senilă, care o măsura din cap până în picioare de parcă deja știa totul despre ea.

— Ea este Cordelia Van Alen, zise Charles cu asprime. Cordelia, ei sunt gemenii. Benjamin și Madeleine.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Jack Force politicos.

— Idem, forăi Mimi.

Cordelia dădu din cap cu satisfacție. Se întoarse spre Charles Force și îi șopti cu asprime.

— Trebuie să tragi alarma! Trebuie să fim vigilenți! încă mai e timp. Încă i-am putea opri, dacă ai găsi în sufletul tău puterea de a ierta, zise ea. Gabrielle...

— Nu-mi vorbi tu mie de Gabrielle, zise Charles tăindu-i fraza. Niciodată. Nu vreau să-i mai aud vreodată numele. Mai ales din gura ta.

Cine era Gabrielle? se întrebă Mimi. De ce părea tatăl ei așa de nervos? Mimi simți mânie și iritare la ideea că tatăl ei reacționa așa la cuvintele babetei.

Ochii Cordeliei se înmuieră.

— Au trecut cincisprezece ani. Nu crezi ce este îndeajuns?

— Mă bucur că te-am revăzut Cordelia. O zi bună, zise Charles încheind conversația.

Bătrâna se încruntă, se întoarce și plecă fără să mai zică nimic altceva. Mimi o văzu pe Schuyler Van Alen urmând-o pe babă și uitându-se înapoi spre ei rușinată, ca și cum ar fi fost jenată de ceea ce făcuse bunica ei. Așa și trebuia să fie, se gândi Mimi.

— Tată, cine a fost asta? întrebă Mimi observând că tatăl ei părea împietrit.

— Cordelia Van Alen, răspunse el cu greutate fără a adăuga altceva. Ca și cum numele ar fi explicat totul.

— Și cine poartă alb la înmormântare? zise Mimi cu dispreț.

— Negrul este culoarea nopții, bolborosi Charles. Albul este adevărata culoare a morții.

Pentru o clipă, se uită înspăimântat în jos la costumul lui negru.

— Cum? Tată? Ce-ai zis?

El clătină din cap, pierdut în gânduri.

Mimi îl observă pe Jack alergând după Schuyler, și cei doi începură să discute aprins și șoptit. Lui Mimi nu-i plăcu deloc ce văzu. Habar nu avea cine se credea Schuyler asta și nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă se dovedea până la urmă că e o bună candidată pentru Comisie. Nu-i plăcea deloc modul în care Jack se uita la Schuyler. Singura persoană la care el se uitase așa vreodată era ea.

Și Mimi voia ca lucrurile să rămână neschimbate.

Zece

Bliss nu fusese în stare să reziste. În timpul slujbei, se hotărâse că trebuia să o ștergă de acolo, înmormântările o îngrozeau. Singura la care participase vreodată fusese înmormântarea mătușii ei, la care nimeni nu păruse atât de îndurerat. Ba chiar Bliss putea jura că îi auzise pe părinții ei zicând „Era și timpul” sau „I-a ajuns” în timpul înmormântării. Mătușa Gertrude trăise până la frumoasa vârstă de 110 ani — apăruse și în emisiunea Today — și când Bliss o vizitase la fermă cu o zi înainte de a muri, bătrânica era la fel de sprintenă ca întotdeauna. „Este timpul să plec, draga mea. Știu că mi-a sunat ceasul, dar ne vom întâlni din nou”, îi spusese ea lui Bliss.

Cel puțin, Aggie nu avea coșciugul deschis, dar tot i se părea dezgustător să stea doar la câțiva metri de un cadavru. La puțin timp după ce ajunseseră, Bliss reuși să se strecoare pe lângă mama ei vitregă, care oricum era ocupată să salute celelalte mame de la Duchesne.

Bliss încercă să se facă nevăzută în drumul spre ieșire. Îi surprinse privirea lui Mimi. Aceasta ridică din sprânceană și Bliss șopti cuvântul „baie”, simțindu-se oarecum stupid că făcuse asta. De ce tot stătea Mimi cu ochii pe ea? se întrebă Bliss, continuându-și drumul spre ieșire. Mimi era mai rău decât mama ei vitregă. Deja devenea enervantă. Se furișă pe ușa din spate, pentru a da nas în nas cu altcineva care încerca să se strecoare afară.

Dylan purta un costum negru, cămașă albă și o cravată subțire și neagră. Arăta ca unul dintre membrii formației The Strokes. Ii zâmbi.

— Încotro?

— Ah, este foarte cald înăuntru, zise ea neconvingătoare.

El dădu din cap, cântărindu-i spusele. Nu mai vorbiseră de vineri seara, de pe aleea întunecoasă dintre cele două cluburi. Ea intenționase să-l caute, doar pentru a-și cere scuze că îl ignorase cu o zi în urmă. Nu că ar fi avut cu adevărat pentru ce să-și ceară scuze, de fapt. La urma urmei, își petrecuseră noaptea doar vorbind. Nu este ca și cum ar fi fost prieteni, sau ceva de genul ăsta. Nu era mare scofală.

Doar că era mare scofală. În noaptea aia, el îi vorbise despre familia lui și despre cât de mult urâse el internatul din Connecticut. Ea îi vorbise despre Houston, despre cum obișnuia ea să meargă la școală cu Cadillac-ul decapotabil al bunicului ei, ceea ce stârnea zâmbetele tuturor. Chestia aia era de fapt o adevărată navă — cu aripi adevărate. Dar și mai important era faptul că i se confesase că nu se adaptase deloc la Duchesne și că nici măcar n-o plăcea pe Mimi.

Se simțise eliberată să-și poată exprima sentimentele cu sinceritate în fața cuiva, deși regretase asta

aproape imediat ce ajunsese acasă, înspăimântată că poate cumva el va găsi o metodă să-i spună lui Mimi ceea ce aflase, deși știa că asta era imposibil. Mimi făcea parte din Clica Celor Populari. Dylan își petrecea timpul cu inadaptații și ratații. Niciodată nu se vor întâlni cele două lumi. Chiar dacă el ar încerca s-o abordeze pe Mimi, aceasta l-ar anula dintr-o privire, înainte de a apuca să deschidă gura.

— Vrei să chiulim? întrebă el. Părul negru îi era pieptănat drept, dat pe spate, și își ridică sprâncenele a invitație.

Să chiulești de la o înmormântare. Asta da idee interesantă. Întreaga școală trebuia să fie prezentă la slujbă. Era obligatoriu. Singura oră de la care Bliss chiulise fusese ora de sport, într-o după-amiază în care ea și prietenele ei se hotărâseră să meargă să vadă un film de groază cu adolescenți. Fusese o zi amuzantă — filmul era chiar mai prost decât păruse inițial și se întorseseră la școală la timp fără a fi prinse.

La Duchesne, ți se permitea chiar să chiulești de la ore de două ori pe semestru — era parte din „programul academic flexibil”. Școala înțelegea că uneori stresul devenea de nesuportat și elevii chiuleau de la ore. Era incredibil cum până și actele de răzvrătire erau stipulate în regulile școlii, cum totul era atât de bine interconectat cu rigoarea și logica aceluia loc.

Dar, din câte știa ea, nimeni nu avea voie să chiulească ile la o înmormântare. Asta ar fi fost o contravenție serioasă. Mai ales că ea se presupunea că fusese una dintre cele mai bune prietene ale lui Aggie, din moment ce erau iii aceeași gașcă.

— Să mergem, zise Dylan întinzând mâna.

Bliss îl urmă, dar o altă persoană ieși pe ușa capelei.

— Unde te duci? Jordan Llewellyn o întrebă pe sora sa, fredelind-o cu privirea.

— Tu cine ești? întrebă Dylan.

— Dispari, urâtanie! o amenință Bliss.

— Nu ar trebui să pleci. Nu ești în siguranță, zise Jordan țintuindu-l pe Dylan cu privirea.

— Hai să plecăm, este o ciudată! zise Bliss privindu-și lurioasă sora îmbrăcată complet în alb, de parcă era pe punctul de a primi prima împărtașanie.

— Te spun! zise Jordan.

— N-ai decât! Spune-le tuturor! răspunse Bliss.

Dylan zâmbi cu superioritate și fără alte cuvinte Bliss îl urmă pe ușa din spate, în jos pe scări către primul etaj al clădirii.

Una dintre femeile de serviciu ale școlii își ridică privirea din camera copiatoarelor, care se afla exact în fața scărilor din spate.

— Ce faceți voi copiii aici? întrebă ea, punându-și o mână în șold.

— Adriana, hai fii de treabă, zise Dylan zâmbind.

Femeia clătină din cap, dar îi zâmbi înapoi.

Lui Bliss îi făcea plăcere faptul că Dylan era în relații prietenoase cu personalul. Chiar dacă era doar politicos, era totuși foarte drăguț. Mimi trata personalul și oamenii de serviciu cu o amabilitate superioară.

Dylan o conduse pe Bliss pe o ușă laterală, pe lângă tomberoanele de gunoi și afară pe intrarea de serviciu. Curând erau liberi și mergeau pe Ninety-first Street.

— Ce vrei să facem? o întrebă el.

Ea ridică din umeri. Respiră adânc aerul proaspăt de toamnă. Asta chiar era ceva ce începea să-i placă la New York. Aerul răcoros și curat de toamnă — nu aveau astfel de vreme în Houston, unde de la o atmosferă înăbușitoare se trecea imediat la o vreme ploioasă. Își îndesă mâinile în buzunarele hainei de piele Chloe.

— Suntem la New York, putem face orice, o tachina el. Întregul oraș ne stă la picioare. Putem vedea un spectacol de divertisment burlesc, sau o comedie proastă. Să ascultăm niște prelegeri de-ale lui Derrida la NYU. Sau să jucăm bowling la Piers. Știu, ce zici de un bar de prin East Village unde chelnerii sunt călugări belgieni? Sau poate mergem cu barca în parc?

— Poate mai bine mergem la un muzeu? întrebă ea.

— Ah, o artistă, zise el zâmbind. În regulă. La care?

— La Met, se hotărî ea.

Fusese acolo o singură dată și doar în magazinul de suveniruri, unde mama ei vitregă petrecuse niște ore bune alegând niște printuri florale.

Merseră către Fifth Avenue și ajunseră foarte repede în fața Muzeului Metropolitan. Treptele din fața muzeului erau pline de oameni care își luau prânzul, făceau foto- y,rafii sau pur și simplu stăteau la soare. Era o atmosferă de carnaval; cineva bătea în niște bongo într-o parte, iar în partea cealaltă, dintr-un casetofon dat la maximum duidea n piesă raggae. Urcară treptele și intrară înăuntru.

Holul muzeului era un furnicar de activitate și culoare — școlari veniți în vizită aliniați în spatele profesorilor, studenți de la arte cu blocuri de desen sub braț, un murmur de turn Babei al limbilor străine vorbite de turiști.

Dylan strecură o monedă de zece cenți pe sub sticla de la ghișeul de bilete.

— Două, vă rog, zise el, cu un zâmbet inocent pe față.

Bliss împietri. Se uită la anunț, sugestie de donații: 15\$.

Mă rog, avea dreptate, era doar o sugestie, nu era obligatoriu. Casierul le întinse insignele rotunde Met fără alte comentarii. Se pare că se mai întâlneau cu astfel de cazuri.

Ai fost vreodată la Templul din Dendur? o întrebă Dylan, conducând-o spre partea de nord a muzeului.

— Nu, zise ea. Ce este?

Oprește-te, zise el, punându-i tandru mâinile pe față. Închide ochii.

De ce? chicoti Bliss.

Nu mai pune întrebări. Ai încredere în mine.

Ea își puse o mână la ochi, simțind cum el o conduce în linte. Mergea nesigură, pipăind ce era în fața ei — se ni lau undeva în interiorul unui fel de labirint, se gândi ea — în timp ce el o conducea repede pe un drum cu cotituri bruște. Apoi ieșiră din el. Chiar și cu ochii închiși, putea simți că se găseau într-un spațiu larg și gol.

— Deschide ochii, șopti Dylan.

Îi deschise clipind.

Stăteau în fața unor ruine ale unui templu egiptean. Clădirea era maiestuoasă și primitivă în același timp — în contrast direct cu liniile clare, modeme ale muzeului. Era absolut uluitor. Sala era goală și în fața templului se afla o fântână lungă orizontală. Era ceva care îți lua respirația, și toată istoria din spatele lui — faptul că îl transportaseră și îl reconstruiseră acolo, astfel încât templul să pară că se potrivește într-un muzeu din Manhattan — o făcu pe Bliss să-și piardă capul.

— Doamne Dumnezeule, zise ea.

— Știu, zise Dylan cu ochii licărind.

Bliss își reținu lacrimile. Era cel mai romantic gest pe care îl făcuse cineva vreodată pentru ea.

El se uită direct în ochii ei, aplecându-și capul spre buzele ei.

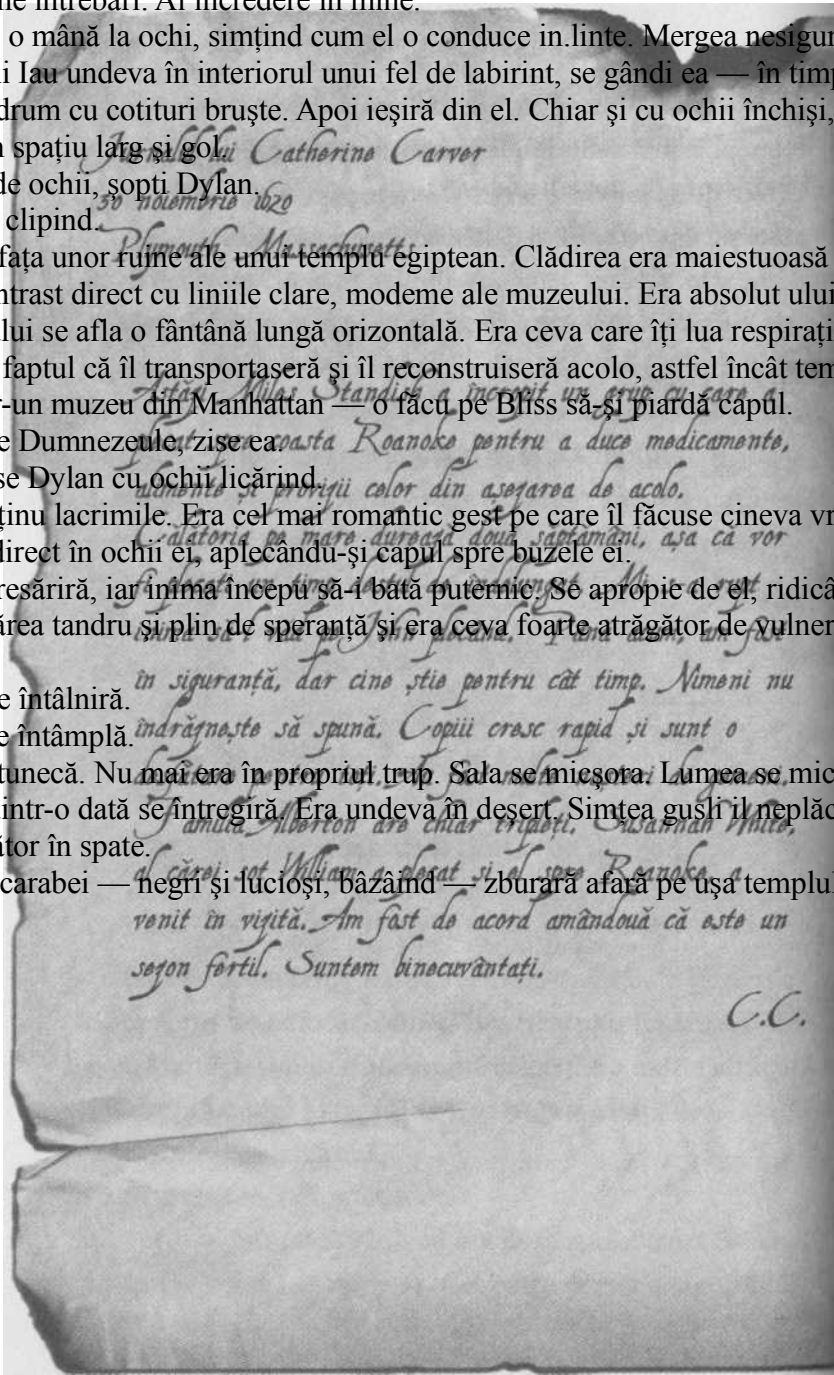
Genele îi tresăriră, iar inima începu să-i bata puternic. Se apropiu de el, ridicându-și fața pentru a fi sărutată. El părea tandru și plin de speranță și era ceva foarte atrăgător de vulnerabil în faptul că îi evita privirea.

Buzele li se întâlniră.

Și atunci se întâmplă.

Totul se întunecă. Nu mai era în propriul trup. Sala se micșora. Lumea se micșora. Cei patru pereți ai templului dintr-o dată se întregiră. Era undeva în desert. Simtea gușli il neplăcut al nisipului în gură și soarele arzător în spate.

O mie de scarabei — negri și lucioși, bâzâind — zburară afară pe ușa templului. Și atunci începu să țipe.

Unsprezece

Schuyler încă se mai gândea la ce îi zisese Jack după înmormântarea lui Aggie, când ajunse mai târziu în acea după-amiază la biroul complet alb al doctoriței Pat, aflat într-o clădire înaltă de oțel și sticlă de pe Fifth Avenue. O întrebase de ce îi ignorase biletul și ea îi explicase că se gândise că este o glumă.

Crezi că moartea lui Aggie este o glumă? întrebuse el cu o față uluită.

Ea încercase să protesteze — dar bunica ei tocmai o striga, așa că trebuise să plece. Nu-și putea șterge din memorie privirea de pe fața lui. Ca și cum l-ar fi dezamăgit profund. Își suflă bretonul din ochi. De ce oare avea el un asemenea efect asupra ei? O femeie slabă care stătea în partea opusă a camerei, îmbrăcată într-o haină de blană de vulpe se holba la ea. Schuyler îi susținu privirea sfidător.

Cordelia făcuse mare vâlvă în jurul faptului că Schuyler trebuia musai să meargă la doctorița Pat. Acesta era un fel de medic dermatolog, extrem de faimoasă. Biroul arăta mai degrabă ca interiorul unui hotel din Miami — ca Shore Club sau Delano — decât ca interior de cabinet medical. Totul era alb, covoare albe, pereți albi, măsuțe de lac alb, canapele albe de piele, șezlonguri Eames din fibră de sticlă albă. Din câte se părea, dr. Pat era de fapt acea dr. Pat, cea căreia toate figurile din înalta societate, designerii de modă și vedetele îi datorau tenurile lor fabuloase. Câteva fotografii de la modele și actrițe, semnate și înrămate, atârnav pe pereți.

Schuyler și-l scoase din minte pe Jack și începu să răsfoiască articolele din revistele glossy care preamăreau virtuțile doamnei doctor, când ușa de la cabinet se deschise și ieși Mimi.

— Ce cauți tu aici? izbucni Mimi.

Își schimbăse costumul Dior, iar acum purta o ținută mai „de stradă” — o pereche de blugi Apo strânși pe picior, de patru sute de dolari, cu năsturași de platină și unul de diamant, un pulover Martine Sitbon și pantofi cu toc cui Jimmy Choo de culoarea untului.

— Stau jos!? răspunse Schuyler, deși era evident că Mimi adresase o întrebare retorică. Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Mimi o privi cu dușmănie. Întreaga față îi era acoperită de punctișoare de sânge. Tocmai primise o exfoliere cu laser, care îi cam jupuisese pielea de pe față. Operația asta ajută la ascunderea venelor care începeau să se vadă în jurul ochilor.

— Nu e treaba ta.

Schuyler ridică din umeri.

Mimi plecă trântind ușa în urma ei.

Câteva minute mai târziu, asistenta îi strigă numele și Schuyler fu invitată să intre în cabinet. Asistenta o cântări și îi luă tensiunea, apoi o rugă să se schimbe într-un halat de spital legat la spate. Schuyler se îmbracă și așteaptă căli-va minute înainte ca doctorița să intre.

Dr. Pat era o femeie severă, cu părul grizonat, care se uită la Schuyler și în loc de salut îi zise:

— Ești foarte slabă.

Schuyler o aprobă. Nu conta ce mânca — putea trăi doar cu prăjituri de ciocolată și cartofi prăjiți și nu se în- Krășa un gram. Așa fusese de mică. Oliver obișnuia să se minuneze de capacitatea asta a ei.

— Ar trebui să fii cât casa la cât mănânci!

Dr. Pat examinează semnele de pe mâini, trasând în tăcere modelul format de acestea.

— Ai amețeli?

— Da, câteodată.

— Ca și cum nu-ți amintești unde ești sau unde ai fost?

— Îhî.

— Simți vreodată că visezi, dar de fapt nu visezi?

Schuyler se încruntă.

— Nu sunt sigură ce vreți să spuneți.

— Câți ani ai?

— Cincisprezece.

— Exact la timp, bolborosi dr. Pat. Dar nu ai încă flashbackuri. Hmmm.

— Poftim?

Deodată își aduse aminte de noaptea aceea la Bancă. Oliver se dusese să cumpere ceva de băut și ea se scuzase și plecase la toaletă. Dar tocmai când să intre în baie după colț, aproape se lovise de un bărbat ciudat. Îl văzuse doar preț de o clipă - un bărbat înalt, cu umerii largi, care purta un costum închis - și ochii lui strălucitori o țintui- seră din întuneric. Apoi dispăruse, deși acolo unde stătuse nu era nimic altceva decât un zid gol. Avusese un sentiment străvechi și îndepărtat legat de el, dar nu putea spune ce anume, deși i se părea foarte familiar. Nu era sigură că era ceva demn de atenție, așa că nu-i menționă nimic doamnei doctor.

Dr. Pat luă o rețetă și începu să scrie ceva.

— O să-ți prescriu niște cremă care să-ți acopere venele, pentru moment, dar serios, nu ai de ce să-ți faci griji. Ne vedem la primăvară.

— De ce? Ce se întâmplă la primăvară?

Dar doctorița nu mai răspunse.

Schuyler plecă de la cabinet cu mai multe semne de întrebare decât înainte.

Ori de câte ori Mimi era supărată, mergea la cumpărături. Era reacția ei firească la orice experiență emoțională intensă. Fericită sau tristă, deprimată sau triumfătoare, o puteai găsi într-un singur loc. Ieși valvârtej din cabinetul medical, luă liftul și traversă Madison spre paradisul de la Barneys. Mimi

adora Barneys. Barneys era pentru Mimi ceva ce Tiffany's era pentru Holly Golightly, un loc unde nimic rău nu se putea întâmpla. Adora liniile simple ale vitrinelor, accesoriile de lemn, carcasa de sticlă care etalau bijuterii mici, extrem de fine și de scumpe, selecția aleasă de genți italienești, totul era atât de curat, modern și perfect.

Era un antidot grozav la orice i se întâmpla - pentru că, bineînțeles, Aggie era tot moartă. Asta o speria pe ea cel mai tare. Moartea ei însemna că exista un secret pe care Comisia îl păstra bine. Era ceva ce ei nu știau, sau ceva ce Protectorii nu le spuneau. Nu voia să îi ia la întrebări, dar o scotea din minți faptul că tatăl ei nu îi spunea nimic.

Și acea Van Alen - cea cu bunica fantomatică - care apăruse așa la cabinetul doctoriței Pat. Fata aia avea ceva ce ei nu îi plăcea, și nu doar pentru că Jack părea a fi interesat de ea. Un val de repulsie pusese stăpânire pe ea atunci când îi văzuse împreună și voia să înlăture sentimentul de rău augur care îi mai rămăsese și care o făcuse aproape să vomită. Ar fi vrut ca fratele ei să nu mai piardă vremea cu elevi din anul doi de teapa lui Van Alen. Ce era m neregulă cu el?

O femeie într-un costum elegant se apropie de Mimi respectuoasă.

Doriți să vedeți ce am pus deoparte pentru dumneavoastră, domnișoară Force?

Mimi dădu din cap. Își urmă asistenta-consilier de modă către cabinele de probă private, rezervate doar VIP-urilor și vedetelor. Era o cameră circulară, cu canapele de piele întoarsă, un bar micuț și un bufet. În mijloc era un cuier cu haine pe umerase pe care asistenta le selectase doar pentru ea.

Mimi luă o căpșună cu ciocolată dintr-o tavă de argint și o savură încet, în timp ce examina hainele. Își făcuse deja cumpărăturile de toamnă în august, dar nu strica să vadă dacă scăpase ceva din vedere. Mângâie o rochie de gală aurie Lanvin, o jachetă Prada și o rochie de cocktail Derek Lam, cu model floral.

— O să le iau pe astea, zise Mimi. Dar ce avem aici? gânguri ea, descoperind o bucată de șifon pe un umeras.

Luă rochia în cabina de probă de unde ieși câteva minute mai târziu într-o rochie Cavalli uluitoare, de mătase și cu imprimeu de leopard. Se admiră în oglindă. Rochia era despicată de la gât la buric, lăsându-i la vedere pielea de fildeș, și se termina într-o nebulie de pene, care-i fluturau pe lângă coapse.

— Bellissima.

Mimi ridică privirea. Un bărbat italian foarte atrăgător se uita la ea fix, cu privirea lipită de decolteul ei.

Se acoperi cu mâinile și își expuse spatele voluptuos, unde deasupra taliei se putea zări perechea de bikini negri.

— Închide-mă, te rog.

El se apropie și își puse un deget pe sub bikini, jucându-se cu materialul lucios. I se făcuse pielea de găină la atingerea lui. El îi mângâie spatele ușor, oprindu-se chiar deasupra șoldului. Îi zâmbi și ea îi răspunse. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci, douăzeci și trei de ani cel mult. La încheietură îi strălucea un Patek Philippe de aur.

Îl recunosc din paginile mondene ale revistelor. Un playboy de Manhattan notoriu, care se zvonea că trimisese la consiliere psihologică jumătate din fetele mondene din Upper East Side.

— Rochia asta este irosită aici, zise el în timp ce trăgea încet de fermoar.

Mimi făcu un pas înapoi, arcuindu-și gâtul și observând cum rochia abia dacă îi acoperea sfârcurile. Fără îndoială, decupaj lateral.

— Atunci ce-ar fi să mergem în altă parte? întrebă Mimi cu ochii strălucind seducător.

Îi simțea sângele sub piele, putea aproape să guste seva bogată și savuroasă care-i curgea prin vene. Nici nu-i de mirare că era nervoasă și slăbită — cu tot stresul cauzat de moartea lui Aggie, nici nu avusese timp pentru un nou iubit.

Unii probabil ar sfătui tinerele domnișoare să nu se urce cu un străin într-un Lamborghini. Dar Mimi nu putea decât să râdă în sine ei atunci când se așeză pe locul din dreapta, cu pungile de la Barneys puse bine în portbagaj. Purta încă rochia Roberto Cavalli.

El pomi mașina și accelera motorul, schimbând rapid vitezele, așa că galbenul Lamborghini sport plecă de pe loc în trombă. Se uită lung la ea cu ochii înfomețați ai unui prăsit și când își lăsă mâna

să cadă pe tetiera din dreapta, din greșeală o coborî și mai jos pe umărul ei.

În loc de proteste, Mimi îi luă mâna și o puse mai jos pe decolteu, simțindu-se excitată pe măsură ce el îi mângâia cu o mână sânul prin materialul subțire al rochiei, iar cu cealaltă conducea cu îndemânare mașina pe bulevard.

— Este bine, da? o întrebă el cu un accent italian puternic.

— Foarte bine, zise ea lingându-se pe buze.

Habar nu avea ce îl aștepta.

Doisprezece

— Spune-mi din nou ce s-a întâmplat.

Bliss stătea pe scaunul alb din cabinetul doctoriței Pat. Părinții ei îi făcuseră o programare, imediat după ce ea îi trezise din somn cu o noapte înainte țipând din toți rărunchii.

— Ieri, erai la templu, o încurajă doctorița Pat.

— Exact. În aripa egipteană a muzeului. El tocmai își luas mâinile de pe ochii mei și eu am zărit templul.

Stătea într-un scaun Eames din fibră de sticlă albă, într-un cabinet medical. Nu era chiar sigură ce fel de doctor era „dr. Pat”. Părea a fi cabinetul unui dermatolog, dar ea văzuse mai multe femei însărcinate care își făceau ultrasunete în celelalte saloane.

— Da, mi-ai spus asta.

— Și apoi..., Bliss roși. Cred că se pregătea să mă sărite. Cred că m-a sărutat de fapt, dar apoi, nu știu — mi-am pierdut cunoștința. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că ne plimbam prin aripa americană, ui- tându-ne la piese de mobilier.

— Asta e tot ce-ți amintești?

— Îmi aduc aminte țipetele.

— Ai țipat?

— Nu, țipa altcineva. Undeva departe.

Bliss se uită în jurul ei la cabinet. Era cel mai curat și mai alb cabinet în care fusese vreodată. Observă că până și instrumentele medicale străluceau și erau aranjate frumos în cutii de sticlă italienești.

— Povestește-mi.

Bliss se făcu roșie la față. Încă nu se hotărâse să îi spună ce anume o îngrijora. Părinții ei deja credeau că este nebună, dacă și doctorița Pat o să creadă același lucru?

— Păi, a fost chiar ciudat, dar așa, dintr-odată, m-am trezit în fața templului, pe vremea când era încă întreg. Adică în Egipt. Soarele strălucea puternic și templul... nu era deloc o ruină. Era întreg. Și eu eram acolo. A fost ca și cum aș fi făcut parte dintr-un film.

Doctorița Pat zâmbi brusc. Fu atât de neașteptat, încât Bliss se trezi că îi zâmbește și ea.

— Știu că pare o nebunie curată, dar am simțit de parcă aș fi fost transportată înapoi în timp.

Acum, doctorița Pat era de-a dreptul veselă. Închise caietul de însemnări și îl dădu deoparte.

— Ceea ce ți se întâmplă ție este perfect normal.

— Este normal?

— Sindromul memoriei regenerative.

— Ce înseamnă asta?

Doctorița Pat îi oferă o explicație lungă și complexă despre efectele „fenomenului de recunoaștere a restructurării ielulare”, un eveniment dezastruos în interiorul creierului care producea efectul ulterior de „deformare a timpului”. Explicația ei o derută complet pe Bliss.

— Este la fel ca sentimentul de deja-vu. Se întâmplă doar celor mai buni dintre noi.

— Așa o fi. Deci nu sunt nebună? Au mai trecut și alții prin asta?

— Mă rog, nu chiar toată lumea. Doar anumiți oameni. Cei speciali. Ar fi trebuit să le fi spus părinților tăi mai devreme despre asta. Luni te duci la întâlnirea cu Comisia, da?

De unde știa doctorița Pat despre Comisie?

Bliss dădu din cap.

— Toate îți vor fi explicate la timpul potrivit. Pentru moment, nu te mai gândești la asta.

— Deci nu este nimic în neregulă cu mine?

— Absolut nimic.

Mai târziu în acea seară, Bliss se trezi cu o durere de cap groaznică. Unde sunt? se întrebă ea. Se simțea de parcă liișose călcată de o mașină. Avea corpul extrem de greu și capul i se învârtea. Se uită la ceasul de pe noptieră.

Era 11:49 noaptea.

Cu mare efort se așeză în capul oaselor și își duse mâna la frunte. Ardea. Durerea îi făcea tâmplele să zvâcnească. Stomacul i se strânse cu un ghiorțait surd. Foame.

Se dădu jos din pat și încercă să stea în picioare. O idee foarte proastă. Era amețită și îi era rău. Se ținu de una dintre tăbliile patului și se împletici până la întrerupător. Apăsă butonul și dormitorul fu inundat de lumină.

Toate erau exact așa cum le lăsase — scrisoarea și formularele de la Comisie aruncate pe birou, manualul de germană deschis la aceeași pagină, stilourile aranjate frumos în penar, un magnet Stetson amuzant primit de la prietenii ei din Texas, o fotografie înrămată cu întreaga familie pe treptele din fața Capitolului când tatăl ei fusese ales în Senat.

Se frecă la ochi și își aranjă buclele, care, după cum știa foarte bine din proprie experiență, stăteau în toate direcțiile.

Foame.

Era o durere întunecată și stăruitoare. O durere fizică. Asta era o chestie nouă. Dr. Pat nu-i spusese nimic despre asta. Se ținu cu mâinile de stomac, simțind greața cum îi urcă din vintre. Ieși din dormitor pe holul întunecat și se îndreptă către bucătărie.

Bucătăria lor de oțel inoxidabil i se păru rece în lumina becurilor. Bliss își văzu reflexia în toate obiectele din bucătărie - o fată înaltă și suplă, cu un păr vâlvoi și o expresie mohorâtă.

Deschise ușa frigiderului. În rânduri frumos aranjate puteau fi văzute sticle de Vitamin Water, Pellegrino și șampanie Veuve Clicquot. Trase sertarele. Fructe proaspete, tăiate și aranjate în vase Tupperware. Iaurt Creamline. Un grepfrut mâncat pe jumătate și acoperit cu celofan. Cutii de carton alb pline cu resturi de mâncare chinezească.

Nimic bun.

Fooaaameee.

Găsi ceva în sertarul de carne. Un kilogram de carne tocată crudă pentru hamburgeri. O luă și desfăcu ambalajul de hârtie. Carne. Își îngropă fața în bucățile însângerate de carne, devorând-o cu lăcomie, astfel încât sângele începu până la urmă să i se prelingă pe bărbie.

Practic o înghițise fără să mestece.

— Ce faci aici?

Bliss îngheță.

Jordan, sora ei, stătea în cadrul ușii de la bucătărie în pijamăluța ei roz și o privea consternată.

— E OK, Jordan.

BobiAnne apăru dintr-o dată ca o nălucă. Fuma o țigară într-un colț. Când dădu fumul afară, acesta i se încolăci în jurul buzelor.

— Du-te înapoi la culcare.

Bliss puse pachetul de carne jos pe blat. Se șterse la gură cu un șervețel.

— Nu știi ce m-a apucat. Mi-era doar foarte foame.

— Normal că-ți era, draga mea, o aprobă BobiAnne, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume să-ți găsești mama vitregă în bucătărie, în miez de noapte, mâncând o halcă de carne crudă direct din frigider. În al doilea sertar mai este și niște filet mignon. În cazul în care îți mai e foame.

Și, fără alte cuvinte, îi zise noapte bună.

Bliss se gândi o clipă, întrebându-se dacă toată lumea o luase razna. Doctorița Pat, care îi spusese că experiența ei în afara corpului și timpului era doar „unul dintre lucrurile acelea normale”, și mama ei vitregă, căreia nu-i tresărise niciun mușchi când o găsisese plină de sânge în bucătărie. Se gândi o clipă. Apoi găsi pachetul cu fripturi și le mâncă și pe ele.

Ftizia! Simptomele includ febră puternică, leșin, amețeli, expectorații cu sânge și acumularea de lichid în plămâni. În primii ani ai coloniei americane de la Plymouth, rata extrem de crescută a ftiziei a fost cauza multor decese... Consumare completă” era termenul folosit pentru a desemna o persoană care a murit fără a mai avea pic de sânge în organism. Teoreticienii înaintează ipoteza că un fel de infecție bacteriană distruge trombocitele, subțiind sângele și absorbindu-l în corp, astfel încât să impresia că tot sângele n dispărut.

Din Moartea și Viața în Coloniile Plymouth, 1620-1641,
de Profesor Lawrence Winslow Van Alen

1 În engleză, în original, consumption — 1. Boala numită ftizie sau tuberculoză. 2. Consumare, consum, distrugere.

Treisprezece

Toți elevii din anii terminali fură chemați la capelă în următoarea zi, dar dintr-un motiv mult mai puțin grav. Era Ziua Carierei. Nici măcar moartea nefericită a uneia dintre elevele școlii nu putea schimba programul rigid de conferințe și seminarii planificat la Duchesne pe un an întreg înainte. O parte a filozofiei celor de la Duchesne era de a încerca să-și expună elevii cât mai mult la o gamă cât mai largă de oportunități de carieră. Aceștia asistaseră, prin urmare, la conferințe susținute de un chirurg cardiolog, un redactor al unei reviste prestigioase, un director executiv al unei companii din top 500 sau un re- ! cunoscut regizor de film. Majoritatea adulților care veneau să susțină prelegeri la Duchesne erau foști absolvenți sau părinți ai elevilor din Duchesne. Iar majoritatea elevilor abia așteptau pauza de o oră și jumătate în programul lor, pentru că asta însemna că puteau moțai prin rândurile din spate, ceea ce era mult mai confortabil decât să moțai în clasă în timpul orelor.

— Azi avem un oaspete special pentru voi, anunță decana. Astăzi o avem printre noi pe Linda Farnsworth, de la Farnsworth Models.

Un freamăt de încântare străbătu audiența.

Farnsworth Models era cel mai important nume în industria nemiloasă a modellingului. Cele două zile ale Carierei din fiecare an de la Duchesne erau doar un pretext pentru a descoperi o nouă generație de modele. Cam ciudat, dar totuși evident era faptul că Duchesne era o pepinieră de talente. Elevii de aici se fățâiseră de colo-colo prin video-clipuri muzicale, merseseră pe podiumurile de modă în Bryant Park și apăruseră în reclame televizate și panouri publicitare. Un număr extrem de mare de elevi apăruse în paginile cataloagelor J Crew și Abercrombie & Fitch. Tipul Duchesne — înalt, suplu, blond, aristocratic și pur-american — era mai căutat ca oricând.

Linda Farnsworth era o femeie scundă, îndesată, cu un păr creț și o înfățișare neîngrijită. Purta ochelari în formă de semilună și vocea îi tremura la microfon în timp ce explica avantajele și dezavantajele profesiei de model. Îi prezenta virtuțile (Ședințe foto extraordinare! Călătorii în locuri exotice! Petreceri super!), încercând în același timp să sublinieze că este vorba de foarte multă muncă la mijloc pentru a obține niște fotografii perfecte. Când termină, în capelă se auzi un zgomot slab de aplauze politicoase.

După ce se încheie prelegerea formală, Linda începu un proces de selecție pe holul de la etajul trei și îi invită pe toți cei interesați să participe. Aproape toate fetele și chiar și câțiva băieți se așezară la coadă pentru a-și încerca norocul.

După ce o serie de boboci ursuzi fură dați la o parte, în scenă intră Mimi. Se îmbrăcase special pentru această ocazie, într-un tricou mulat pe corp C&C California și o pereche de blugi Paige, cu talie joasă. Auzise că la preselecții trebuie să te îmbraci cât mai simplu posibil, pentru a da ocazia designerilor să își proiecteze pe tine ideile. Cu o noapte înainte, îl lăsase pe italian complet epuizat în petit- house-ul lui, iar ea era foarte învigorată și veselă.

— Mergi până la capătul scării și înapoi, zise Linda.

Linda dădu aprobator din cap în timp ce Mimi se plimbă înainte și înapoi și făcu o piruetă în fața scării.

— Ai proporțiile ideale, draga mea, și un talent înnăscut. Un mers fabulos înseamnă totul, să știi. Ia spune, ai vrea să fii model?

— Normal! chițai Mimi aplaudând de bucurie și feri cită că fusese aleasă. Chiar era și timpul să intre în rândul rilor celor frumoși de profesie!

Următoarea era Bliss. Merse de-a lungul holului, cu brațele atârnându-i pe lângă ea. Era încă îngreșată gândindu-se la kilogramul de carne tocată pe care-l dăduse gata cu o noapte înainte, deși asta o făcuse să se simtă mult mai bine. Se gândea că era foarte ciudat că mama ei vitregă păruse să nu dea prea mare importanță întregii povești.

— Mersul este puțin necizelat, dar asta se învață, nu-i problemă. Da, trebuie să vii la Farnsworth, zise Linda.

Mimi și Bliss se îmbrățișară bucuroase. Bliss îl văzu pe Dylan urmărindu-le dintr-un colț al holului. Ii zâmbi într-o doară și el o salută înapoi. Ea spera că el nu observase nimic neobișnuit la ea în muzeu. Dr. Pat îi spusese că în timpul sindromului memoriei regenerative, o parte din ea rămânea în prezent, dar partea care era conștientă pleca în trecut. Accesele de pierdere a cunoștinței nu durau mult — poate patru, cinci minute, cel mult. Ce o deranja de fapt era că partea din ea care și-ar fi amintit dacă s-au rărutat sau nu fusese absentă în acel moment. Nici nu știa mm să se comporte în preajma lui — erau împreună sau nu? Era înnebunitor să nu știe care era situația cu băiatul pe care îl plăcea. OK, a spus-o. Da, îi plăcea de Dylan. Îl plăcea atât de mult, încât începuse chiar să nu-i mai pese de ce ar fi zis Mimi dacă i-ar fi văzut împreună.

Bliss se uită la Mimi iritată. Chiar dacă îi datora lui Mimi viața ei socială și statutul actual, refuza să fie nevoită ml i dea ei explicații mereu.

Sună clopoțelul anunțând începerea următoarei ore și o fată grăbită trecu pe lângă standul de modelling, fără măcar să se uite la cei adunați acolo. Schuyler moțăise pe durata întregii prelegeri, având în vedere că nu prea dormise mo noapte în urmă.

Linda Farnsworth o opri din mers, trezind-o din visare.

— Bună! Și tu cine ești?

— Schuyler Van Alen? răspunse Schuyler.

De ce tot făcea asta? De ce nu putea și ea să fie mai sigură pe ea?

— Adică, sunt Schuyler, zise ea, dându-și agitată bretonul din ochi.

— Te interesează modellingul?

— Ea... model? izbucni Mimi dintr-o parte unde completa de zor un formular de contract pentru Farnsworth. Se uită la Schuyler cu răutate.

— Șșșș, zise Bliss, destul de jenată pentru a-și permite să-i dea un cot lui Mimi.

Schuyler le auzi. Se uită în jos la hainele cu care era îmbrăcată — ciorapi negri și ruți cu ochiuri deșirate la ambii genunchi (deja o catalogaseră drept o rușine după modul în care se îmbrăca), o rochie lălâie de bunicuță, cu motive florale și cu talia căzută, șosete grosolane gri pentru că nu reușise să le găsească pe cele negre, tenișii ei preferați cu bandă adezivă și o pereche de ochelari în semilună. Mai mult, nu se mai spălase pe cap de o grămadă de vreme. Nici măcar nu-și dorea să fie model, așa că Mimi putea sta liniștită. Dar o părțică din ea era extrem de flatată, deși încerca să nu fie vanitoasă și să nu-i pese de cum arăta.

— Nu, nu prea cred, se scuză Schuyler zâmbind.

— Dar arăți ca o Kate Moss în tinerețe! pledă Linda. Pot să-ți fac o fotografie?

Linda îi făcu o fotografie așa de repede încât Schuyler nu avu timp să protesteze.

— OK, zise Schuyler apărându-și ochii de blitz.

— Scrie-mi numărul de telefon aici. Nu trebuie să semnezi nimic, dar dacă găsec vreun designer care să te vrea, o să te sun, de acord?

— Mda, bine, zise Schuyler, mâzgăindu-și numărul de telefon. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Mimi o privi cu ură și îi întoarse spatele plecând mândră și cu nasul pe sus. Bliss se întoarse și îi surprinse privirea lui Schuyler șoptindu-i:

— Felicitări, apropo, zise Bliss încet. Și eu am fost aleasă.

— Ei, mda, mersi, spuse Schuyler, șocată că cineva din gașca lui Mimi Force vorbea cu ea.

— Mergi spre ora de arte? întrebă Bliss prietenoasă.

— Îi..., Schuyler ezită, neștiind ce voia texana. Spre marea ei ușurare, îl observă pe Oliver la fântână, așa că se îndepărtă de Bliss fără să-i mai zică nimic.

— Bună, spuse ea.

— O, bună, Sky, o salută Oliver, luând-o pe după umerii delicați.

Merseră până la scările din spate ascunse pe coridorul administrației și până la mansarda unde se ținea ora de arte. Dylan deja era acolo, zâmbind ștregărește din spatele roții de olărit. Avea un șorț în jurul mijlocului și era plin de lut până la coate.

— Vouă nu vă place la nebunie să vă murdăriți? îi întrebă el.

Chicotiră și se așezară unul în stânga și unul în dreapta lui Dylan. Schuyler își aranjă șevaletul și Oliver își scoase instrumentele de xilogravură. Niciunul dintre ei n-o observă pe Bliss Llewellyn în partea cealaltă a camerei, urmarindu-i cu intensitate pe toți trei.

Între două tușe de pensulă, Schuyler își ridică din întâmplare privirea și-l văzu pe Jack Force aplecat deasupra mesei lui Kitty Mullins, admirându-i sculptura unei pisici siameze. Observă pe gâtul lui Kitty o iritație care spunea multe.

Nu era singura care-i observase. Oliver își ridică sprâncenele, dar nu comentă, ceea ce o bucură. Presupunerea că Jack își găsisese vreo prietenă. Schuyler se întrebă dacă îi trimitea și ei bilete în timpul orei. Hmmm. Dar n-a pierdut timpul! Simți un val de iritare crescândă ieșind la suprafață, dar și-l reprimă.

Oliver mima că-l hăcuiește pe Jack pe la spate cu un topor invizibil. Ea zâmbi și-l uită pe Jack Force, o dată pentru totdeauna.

Paisprezece

Bliss își ridică ochii de pe șevalet. Profesorul arte gesticula animat deasupra peisajului l'li lat de ea, dar ea nu avea urechi să audă. Privirea îi era ațintită în partea cealaltă a clasei, acolo unde stătea Dylan.

El încă nu dăduse niciun semn că ar fi observat-o. Bineînțeles, era foarte prietenos ori de câte ori dădeau nas în nas. Și tocmai aici era problema — era doar prietenos și al al. Poate că până la urmă nici nu se sărutaseră la muzeu în acea după-amiază. Poate că nu se întâmplase absolut ni mic. Poate el își pierduse interesul față de ea, ceea ce ar fi fost o lovitură dată atât mândriei, cât și psihicului ei.

Ura atât de nedrept, mai ales că acum ea ajunsese să fie complet obsedată de el. Începea să se gândească la el mult mai mult decât la un oarecare-amic-care-nici-măcar-nu-era-în-gașca-ei. Actorul o sunase, fotomodelul o implorase să se întâlnească cu el, dar ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la perciunii negri și buclăți ai lui Dylan și la modul în care o privea, cu ochii lui mari și triști. Își dădea seama că era genul de băiat care încâlca toate regulile și mergea încotro îl ducea curentul, și ei îi plăcea asta. O excita.

Îl urmări cum interacționează cu prietenii lui — fata aia îmbrăcată în stil goth, care tocmai fusese aleasă ca model, și băiatul ăla drăgălaș și slab cu părul zburlit — și simți un spasm de gelozie. Dylan făcea pe clovnul, aruncând cu lut în ei, dar lor nu le păsa. Toți trei păreau a se distra foarte bine.

Când se termină ora, la ușă se produse o îngrămădeală pentru că holul era foarte strâmt și trebuiau să iasă din clasă unul câte unul. Bliss se trezi lângă Dylan. Ea încercă un zâmbet.

— Hei!

— Aprez vous, madame, zis el galant, lăsând-o să treacă în fața lui.

Ea îi mulțumi printr-o mișcare a capului, întârziind câteva secunde pentru a vedea dacă el mai spune și altceva — poate s-o mai invite în oraș iar. Dar Dylan nu mai scoase niciun cuvânt. Bliss coborî scările singură, în timp ce el își așteptă prietenii. Se simți învinsă.

După ce luă prânzul cu Mimi și gașca ei, Bliss plecă spre demisol pentru a-și lua manualele pentru următoarea oră. Pe hol se întâlni cu Schuyler care tocmai se îmbrăca în hai nele de sport, stând chiar în fața dulapului ei, în timp ce o grămadă de alți elevi, fete și băieți, își schimbau și ei hainele cu echipamentul sportiv.

Școala era o combinație curioasă de lux și sărăcie — pe de o parte, exista la subsol acea sală de spectacole de ultimă generație, completată cu două sute de scaune pentru public, dar pe de altă parte nu existau vestiare pentru că nu se potriveau cu arhitectura clădirii. Elevii erau încurajați să se schimbe la baie, dar pentru că aveau doar cinci minute la dispoziție, cei mai mulți ignorau regulile și se schimbau pe hol pentru a mai câștiga timp. Fetele își perfecționaseră manevra scos-sutienul-printr-o-mâneacă-și-pus-bustiera-sport-în-timp-ce-te-ascunzi-sub-un-tricou-imens. Iar băieții nu aveau nici cea mai mică problemă.

Unul dintre lucrurile neobișnuite de la Duchesne era că între elevi exista o camaraderie frățească, dat fiind că majoritatea se cunoșteau de la grădiniță. Activitățile adolescente de striptease nu deranjau pe nimeni cu excepția profesorilor, în special a profesorului de istorie care se aventurase unde nu trebuia și dăduse peste un junior pe jumătate dezbrăcat în hol — lucru ce stârnise chicoteli malițioase —, dar nu puteau face absolut nimic pentru a stopa asta. Îmbrăcatul și dezbrăcatul în public constituiau doar încă un aspect care făcea parte din experiența Duchesne.

— Hei, pot să te rețin o secundă? întrebă Bliss, sprijinindu-se de dulap pentru a o privi pe Schuyler cum dispărea sub o bluză de trening supradimensionată.

Fiind nou-sosită, Bliss era una dintre puținele fete care se schimbau la baie. Nu se simțea chiar în largul ei la fel ca ceilalți. Lui Mimi, de exemplu, îi plăcea la nebunie să facă paradă în sutienele ei La Petite Coquette, de parcă s-ar fi plimbat pe plajă la Saint-Tropez.

— Mfff? întrebă Schuyler de sub trening, cu un cot ieșind în afară și încercând să intre în ținuta de sport. Își dădu jos bluza de trening și apărură de dedesubt într-un tricou mult prea larg și niște pantaloni de trening lălâi. Cu ce te pot ajuta? o întrebă ea pe Bliss, privind-o cu neîncredere.

— Ești prietenă cu Dylan Ward, nu-i așa?

Schuyler ridică din umeri.

— Dap. Ce-i cu el? zise ea verificându-și ceasul. Cel de-al doilea clopoțel avea să sune curând și colegii ei de clasă deja se grăbeau în jos pe scări pentru a ajunge la sălile de sport.

— Eu doar... Îl cunoști bine?

Schuyler ridică din nou din umeri. Nu era sigură co anume o întreba Bliss. Normal că-l cunoștea bine. Ea și Oliver erau singurii lui prieteni.

— Am auzit niște zvonuri, zise Bliss, uitându-se de jur împrejur să vadă dacă le aude cineva.

— Serios? Ce fel de zvonuri? Schuyler ridică o sprânceană și își îndesă bluza de trening în vestiar.

— Păi, că ar fi fost implicat vara asta în nu știu ce accident cu o fată, în Connecticut...

— Eu nu am auzit nimic despre asta, i-o tăie Schuyler. Dar oamenii pe aici vorbesc vrute și nevrute despre toți. Tu chiar crezi povestea aia?

Bliss părea uluită.

— Deloc! Nu cred absolut deloc!

— Uite ce e, trebuie să plec, spuse Schuyler brusc, punându-și pe umăr racheta de tenis și îndepărtându-se.

— Stai puțin, strigă Bliss mergând alături de Schuyler și grăbindu-se să țină pasul cu ea.

— Ce e?

— Eu doar... adică..., Bliss ridică din umeri. Îmi pare rău că am pomit-o cu stângul. Greșeala mea, OK? Putem s-o luăm de la început? Te rog?

Schuyler își miji ochii. Cel de-al doilea clopoțel sună.

— Am întârziat, zise ea hotărâtă.

— Faza e că am fost la Met acum câteva zile și eu am crezut că ne-am petrecut timpul împreună în mod plăcut, dar nu știu, nu a mai vorbit cu mine de atunci, explică Bliss. Știi cumva dacă are vreo prietenă, sau ceva de genul?

Schuyler oftă. Dacă ar fi întârziat la oră, bunica ei ar fi primit o notificare. Duchesne nu avea ceea ce la alții se numea „pedeapsă”; singura pedeapsă aplicată erau aceste notificări trimise direct acasă părinților extrem de implicați în activitatea școlară a copiilor lor, și care și-ar fi făcut harachiri dacă odraslele lor nu ar fi intrat la Harvard. Se uită la Bliss observându-i înfățișarea agitată și zâmbetul plin de speranță.

Împotriva propriei voințe, Schuyler ajunsese la concluzia că până la urmă fata nu era una dintre

clonele lui Mimi. Nu avea părul blond și drept și nici nu-și prindea insuportabila insignă cu „Echipa Force” pe gluga de la trening, la fel ca restul găștii lui Mimi.

— Din câte știu eu, nu se întâlnește cu nimeni. A menționat ceva legat de faptul că a cunoscut pe cineva în club acum câteva seri..., zise Schuyler lăsând să treacă câteva secunde pentru a observa reacția lui Bliss.

Aceasta roși.

— Așa mă gândeam și eu, zise Schuyler.

În pofida rațiunii, Schuyler simți că se înmoaie. Dacă Dylan a dus-o la Met, atunci înseamnă că Bliss nu poate fi atât de rea. Schuyler nici măcar nu era sigură dacă Mimi știa ce înseamnă Met. Viața lui Mimi se învârtea în jurul cumpărăturilor și accesului în locurile special destinate vedetelor.

Probabil își imagina că „Met” era vreun club de noapte

— Dacă vrei sfatul meu, atunci ia-o ușor. Cred că îți place, zise Schuyler zâmbindu-i înțeleghător.

— Mă place? Adică, a zis ceva despre mine?

— Sincer, asta chiar nu e treaba mea, zise Schuyler ezi tând.

— Poftim?

— Păi, mă îndoiesc că l-ar deranja dacă tu l-ai invita la balul de toamnă. Lui probabil nici prin cap nu-i trece să meargă, dar ar putea merge dacă l-ai întreba.

Bliss zâmbi. Balul era mâine seară. Ar putea face asta Părinții ei vor trebui s-o lase - era un eveniment școlar la care vor fi prezente zeci de însoțitoare care le vor liniști temerile.

— Mersi.

— N-ai pentru ce, zise Schuyler alergând pe scări fără a-i mai arunca vreo privire lui Bliss.

Entuziasmată de idee, Bliss scrisese în grabă un bilețel și rupse pagina din agendă, dând cu grijă la o parte toate bucățelele de hârtie care mai rămăseseră agățate, o dădu cu puțin parfum și o îndesă în dulapul lui Dylan.

Eira șocată de propria neobrăzare. Nu mai fusese niciodată nevoită să facă ea primul pas cu un băiat. Dar toate au un început.

Cincisprezece

Balul de începere a anului școlar la Duchesne era numit Toamna Neprotocolară, dar era orice numai neprotocolar nu. Balul se ținea la sediul istoric al Societății Americane, o vilă mare din cărămidă roșie la intersecția dintre Park Avenue și Sixty-eighth Street. Societatea era o organizație fondată pentru a păstra arhivele istorice ale primilor ani ai coloniei americane, inclusiv documente provenite din primele așezări și de pe vasul May flower. Cel de-al doilea etaj găzduia o bibliotecă de lemn cu un tavan boltit, precum și camere intime, de club, ideale pentru a servi masa și a dansa. Era un spațiu atrăgător folosit la diverse evenimente și multe viitoare mirese chel tuiiau o avere pentru privilegiul de a-și organiza nunta pe Park Avenue. Dar, pentru elevii Duchesne, era doar locul unde se țineau balurile școlii.

Mai devreme în acea după-amiază, Oliver și Schuylei pierdeau vremea la el în cameră, nefăcând nimic în mod special, ca de obicei, dar când Schuyler menționează într-o doară că Dylan - dintre toți oamenii - se ducea la acel Iul penibil, Oliver găsi că era o idee foarte bună.

— Hai să mergem.

— Noi? De ce? Schuyler era îngrozită.

— Haide, va fi mișto.

— Nu, nu va fi, refuză Schuyler. Noi să mergem la un Iul de snobi? Doar ca s-o vedem pe Mimi dându-și aere?

— Am auzit că au o mâncare a-ntâia.

— Nu mi-e foame.

— Haide, ce avem altceva de făcut?

După distracția din weekendul trecut, când se aventuraseră până la Bancă, acum părea cam plicticos să stea în patul lui Oliver și să citească reviste.

Bine, zise Schuyler. Dar trebuie să mă duc acasă să mă schimb.

Bineînțeles.

Când Oliver veni s-o ia, Schuyler purta o rochie de bal din dantelă neagră, până la genunchi, în stilul anilor 1950, mănuși albe elegante, ciorapi de plasă și pantofi cu vârful rotund și toc înalt. Găsise rochia pe eBay cu treizeci de dolari. Rochia fără bretele se potrivea perfect cu talia ei subțire, iar fusta înflorea pe șolduri ca un clopoțel grațios înălțat de juponul de tul de dedesubt. În caseta ei muzicală descoperise șiragul de perle al bunicii ei, cel cu fundă neagră de satin, și și-l pusese la gât. Oliver optase pentru un smoching de mătase de un albastru-închis peste o cămașă neagră și pantaloni negri. Îi adusese lui Schuyler un splendid buchet roșu de prins la corsaj.

— De unde l-ai luat? întrebă Schuyler fixându-și-l la încheietură.

— Orice poate fi livrat la New York. Oliver râse întin- zându-i o floare de pus la butonieră, iar Schuyler i-o prinse la rever.

— Cum arătăm?

— Perfect, zise el oferindu-i brațul.

Când ajunseră la vila Societății Americane, în față se formase o coadă de mașini negre și elegante care aduceau perechi-perechi de elevi. Fetele purtau rochii negre do cocktail foarte șic și perle, iar băieții sacouri albastre și pantaloni de stofă. Nimeni nu avea buchețele la încheietură, în schimb, fetele duceau în mână cale cu firul lung, pe caro le aruncau nepăsătoare imediat ce intrau.

— Presupun că noi nu am primit înștiințarea, remarcă Schuyler cu sarcasm.

Urcară, încercând să se amestece în mulțime. Câteva fete începură să șușotească când văzură rochia lui Schuyler.

— Sigur e de la Marc Jacobs, zicea cineva.

— Ei da, mai degrabă de la un magazin de închiriat costume.

Schuyler se făcu roșie ca racul de jenă.

Se întâlniră cu Dylan la etajul doi, lângă o vitrină. Era îmbrăcat într-o jachetă sport din păr de cămilă și o cămașă și pantaloni negri bine croiți. Bliss Llewellyn, frumoasa

Duchesne aveau în buzunarul de la pantaloni, gata să cadă, sticlute Tiffany din argint pline cu alcool. Din când în când, mai trăgeau câte o dușcă pe ascuns sau mai turnau puțin alcool în paharul partenerelor. Chiar și Oliver își adusese sticluța lui de argint cu monogramă. Câțiva profesori se plimbau de colo-colo supraveghind elevii, dar nimeni nu părea deranjat de acest lucru.

— Vrei o gură?

— Sigur, zise Schuyler luându-i sticluța din mână. Lichidul era cald și simți o arsură pe gât. Capul îi zumzăi câteva secunde, iar apoi mai bău câteva guri.

— Ia-o încet! Romul ăsta e destul de tare, o avertiză Oliver. O să te îmbeți, zise el vesel.

Dar Schuyler se simți la fel de trează ca și înainte, deși îi zâmbi și se prefăcu că îi simte efectele.

Stăteau ezitând într-un colț, păzindu-și paharele de argint pline cu puncte din fructe organice, încercând să se prefacă neafecțați de faptul că nimeni nu-i chemase în vreun grup sau nu le făcuse cu mâna. Schuyler se uită de jur împrejur la grupurile intime care se formau în jurul meselor, sau care ieșeau pe balcon la o țigară, sau făceau poze în fața pianului, și-și dădu seama că deși îi cunoștea pe oamenii ăștia de aproape o viață, locul ei nu era nicăieri. Era incredibil cum până și Dylan reușise să-și găsească un loc al lui, cuplându-se cu, nici mai mult, nici mai puțin, una dintre cele mai populare fete din școală, în timp ce ea rămăsese doar cu Oliver pentru a nu știu câta oară.

— Vrei să dansăm? o întrebă Oliver arătând cu degetul spre sala de dans.

Ea clătină din cap.

— Hmmm, nu prea cred.

— Vrei mai bine să plecăm? zise Oliver după ce ajun- i se și el la aceeași concluzie. Am putea să mergem la bancă - fac pariu că e muzică mai bună.

În sufletul lui Schuyler se dădea o luptă cruntă. Pe de o parte, ea și Oliver aveau dreptul să se afle acolo - la urma urmei, și ei erau elevi Duchesne - și, pe de altă parte, poate cel mai bine era dacă se strecurau afară tiptil; și poate, cu puțin noroc, nimeni nu-și va da seama că au fost acolo.

Gura lui Oliver se contorsionă într-un zâmbet forțat.

— E vina mea.

— Nu, nu, deloc. Voiam să vin aici, protestă Schuyler.

Dar ai dreptate, ar fi mai bine să plecăm.

Coborâră pe grandioasa scară cu covor roșu, unde Jack Force stătea pe ultima treaptă și vorbea cu Kitty Mullins.

Schuyler își ținu respirația și merse către ușa principală fără a se uita la el nicio clipă. Îi strânse brațul lui Oliver și mai tare.

— Pleci așa curând? o strigă Jack.

Ea se întoarse. Kitty Mullins dispăruse și Jack era singur sprijinindu-se de balustradă. Era îmbrăcat într-o cămașă albă făcută de comandă, cu butoni, dar ieșită din pantaloni la spate ca de obicei, cu pantaloni kaki și un sacou albastru închis desfăcut neglijent. Cravata era puțin într-o parte și chiar arăta de te lăsa cu gura căscată. Se juca cu butonul de la mâna dreaptă.

— Eram pe picior de plecare, spuse Schuyler ridicând din umeri și zâmbind împotriva voinței ei.

— De ce nu mai stai? zise Jack zâmbindu-i înapoi și ui tându-se direct în ochii ei. S-ar putea să te distrezi.

Preț de o clipă, Schuyler uită complet că Oliver stătea lângă ea, așa că tresări atunci când el i se adresă.

— Cred că o să mă duc să mai iau un pahar. Vrei să vii cu mine?

Schuyler nu-i răspunse și, pentru o secundă care păru interminabilă, toți trei stătură așa stingheri formând un triunghi ciudat.

— Mie, mmm, mie nu mi-e sete, așa că ne vedem mal târziu, da, Ollie? zise ea.

Oliver se încruntă, dar nu protestă și urcă repede scările înapoi.

Schuyler își încrucișă brațele. Care era treaba cu Jack Force? Abia dacă îi adresase vreun cuvânt în toată săptămâna ce urmase înmormântării, iar acum venea iar la ea ? De ce oare se obosea să-l mai bage în seamă?

Jack veni spre ea și o luă pe după umeri.

— Hai să dansăm. Cred că aud cântecul meu preferat.

Îl lăsa s-o conducă sus pe scări, dar de data asta capetele se întoarseră după ei imediat ce intrară în sală. Schuyler observă admirația geloasă din ochii fetelor și privirile respectuoase ale băieților. Cu un minut înainte fusese omul invizibil, dar acum aflându-se în compania lui Jack, totul se schimbase. Sala se umpluse de ritmurile hipnotice și sexy ale piesei cântate de trupa Muse - Time is running out. „I think I'm drowning, asphyxiated...”

Trupul ei lunecă lângă al lui și îi simți pe sub cămașă picăturile de sudoare generate de căldura corpurilor lor.

Șaisprezece

Părinții ei se pregăteau să plece. Mimi stătea în dormitor și asculta sunetul tocurilor mamei ei pe pardoseala de marmură, urmate de sunetul mai înăbușii al pașilor tatălui.

— Bună, draga mea, o strigă Trinity, bătând ușor la ușă. Tatăl tău și cu mine plecăm.

— Intră, zise Mimi.

Își pusese cerceii candelabru în ureche și acum se admira în oglindă.

Trinity deschise ușa și intră în cameră. Purta o rochie de seară lungă — Valentino, se gândi Mimi - și o capă de samur în jurul umerilor. Avea o siluetă elegantă, strălucitoare, cu părul ei lung și blond căzându-i în bucle pe umeri. Mama ei era adesea fotografiată pentru diverse editoriale mondene și reviste de modă.

Părinții ei mergeau la nu știu ce bal de caritate. Mereu erau plecați undeva. Mimi nici nu-și putea aminti ultima oară când luaseră cina împreună. Câteodată treceau și săptămâni întregi fără să-i vadă la față. Mama ei își petrecea zilele la salonul de coafură, la sală, la cabinetul psihoterapeutului sau în buticurile de pe Madison Avenue; tatăl era mereu la birou, ocupat cu munca.

— Să nu stai prea târziu, o avertiză Trinity, sărutându-și Mica pe obraz. Apropo, arăți minunat. Asta e rochia pe care ți-am cumpărat-o eu?

Mimi dădu din cap.

— Cerceii ăștia încarcă prea mult rochia, nu crezi? îi sugeră mama ei.

Mimi fu iritată. Nu suporta să fie criticată.

— Eu cred că merg foarte bine, mamă.

Trinity ridică din umeri.

Mimi îl observă pe tatăl ei stând nerăbdător în cadrul ușii. Vorbea aprins la telefonul mobil. În ultima vreme, tatăl ei părea mai absent decât de obicei. Avea ceva pe suflet, ora mereu preocupat și neatent. Cu o zi în urmă, ea ajunsese acasă mult după ora indicată, dar tatăl său, care o prinsese intrând pe furiș prin bucătărie în timp ce el își pregătea un pahar de brandy, nu-i adresase niciun cuvânt.

— Unde e Jack? întrebă mama ei uitându-se de jur împrejur de parcă Jack s-ar fi putut ascunde sub măsuța de toaletă.

— E deja acolo, zise Mimi. Partenerul meu întârzie.

— Păi, distracție plăcută, spuse Trinity, mângâind-o ușor pe obraz. Să nu faci prea multe prostii.

— Noapte bună, adăugă Charles închizând ușa dormitorului.

Mimi se uită din nou la imaginea din oglindă. Dintr-un motiv anume, ori de câte ori părinții ei își luau la revedere de la ea, se simțea irațional de nefericită. Abandonată. Nu se obișnuise niciodată cu asta. Își scoase cerceii candelabru. Mama ei avea dreptate, încărcau prea mult rochia.

Abia pleacă părinții ei, că italianul sună la ușă. Era în mod evident un bărbat schimbat față de prima zi când se întâlniseră la Barneys. Înfățișarea lui de mascul țațoș dispăruse, la fel și zâmbetul de prădător. Îl secase. Acum Mimi era cea care deținea controlul. Aproape își făcuse plinul cu el — se lăsase atât de ușor. Niciun bărbat nu-i era pe măsură.

— Conduc eu, zise ea, luându-i cheile de la mașină din buzunar.

El nu protestă.

Până la Societatea Americană era doar o distanță scurtă dar oricum Mimi trecu pe câteva semafoare pe roșu, determinând o ambulanță să tragă pe dreapta pentru a evita un accident.

Opri la intrare, unde aștepta portarul. Ieșiră din mașină și Mimi aruncă cheile valetului. Italianul o urmă ca un că țeluș. Intrară împreună în vilă.

Mimi arăta uluitor în rochia de satin Peter Som, cu păml prins într-un coc înalt și trei șiraguri de perle South Sea ca unic accesoriu. Își luă partenerul de braț și-l conduse spre scări. Acolo, se confruntă cu imaginea celei mai bune prietene ale ei, Bliss Llewellyn, prinsă într-un sărut pasional cu acel ratat bețiv de Dylan Ward.

— Buuunăăă!

Vocea lui Mimi era ca de gheață. Când s-a întâmplat asta? Lui Mimi nu-i plăcea deloc să fie lăsată pe dinafară.

Bliss se eliberă din sărutul apăsător al lui Dylan. Roși când o văzu pe Mimi. Bliss avea rujul întins și părul ciufulit. Dylan îi zâmbi superior.

— Bliss. La baie. Acum.

Bliss se scuză din priviri către Dylan, dar o urmă pe Mimi la baie fără alte comentarii.

Mimi verifică toaletele să vadă dacă mai era cineva și o dădu afară pe femeia de serviciu. Când fu sigură că nu se află nimeni înăuntru, se întoarse spre Bliss.

— Ce naibii se întâmplă cu tine? Ești cu tipul ăla? Poți avea orice băiat îți dorești!

— Mie îmi place de el, zise Bliss sfidătoare. E cool.

— Cool? Mimi pronunță cuvântul ăsta de parcă ar fi m ut zece silabe. Cooooo!!!!

— Dar care e problema ta? o întrebă Bliss provocator.

— Problemă? Nu am nicio problemă. Cine a zis că așa avea vreo problemă? întrebă Mimi uitându-se în jur, ca și cum ar fi fost surprinsă că nu era nimeni acolo.

— E din cauza chestiei din Connecticut? întrebă Bliss.

Pentru că el nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Despre ce vorbești?

— Nu știu, am auzit că ar fi fost nu știu ce accident cu o fată în Connecticut și ar fi fost implicat, spuse Bliss. Dai, oricum, nu este adevărat.

Mimi ridică din umeri. Era prima oară când auzea asta dar nu era deloc surprinzător.

— Pur și simplu nu știu de ce îți pierzi timpul cu el.

— De ce îl urăști așa de mult? o întrebă Bliss.

Mimi fu luată prin surprindere. Era adevărat — avea o reacție de repulsie exagerată față de Dylan. De ce îl ura? Nu era sigură, dar își dădea seama că era ceva instinctual, și instinctul ei nu dăduse greș niciodată. Băiatul ăla avea ceva care ei nu-i plăcea deloc, dar pur și simplu nu putea spune exact ce anume.

— Dar cu prietenul tău ce s-a întâmplat, apropo? Arată ca un zombi, zise Bliss arătând spre un colț. Italianul le ui mase la toaleta doamnelor și acum stătea ca prostit în ca drul ușii, cu saliva curgându-i din gură. Toți iubiții lui Mimi păreau a fi în aceeași stare — spălați pe creier.

— Mă ocup de el mai târziu.

— Mă întorc la partenerul meu, sublinie Bliss.

— Cum vrei. Dar ai face bine să fii prezentă luni la în tâlnirea Comisiei.

Bliss aproape uitase de asta. Nici măcar nu era sigur. Dacă voia să se alătore unui club social de snobi, dar trr buia să o împace pe Mimi cumva.

— Normal.

Mimi își privi prietena plecând. Ce pierdere. O deranja faptul că Bliss își exercita independența. Nimic nu detesta

Mimi mai mult la un subordonat decât răzvrătirea. Ieși din baie, trăgându-și partenerul de cravată. Și atunci văzu cea de-a doua imagine care îi pârjoli sufletul.

Fratele ei Jack, pe ringul de dans, cu acea Van Alen în brațe. Acum chiar că îi venea să vomite.

Când Schuyler era cu Jack, timpul și spațiul încetau să mai existe. Nici nu-și dădea seama că era într-o cameră plină de adolescenți îngrămădiți și transpirați. Se mișcau în același ritm, trupurile lor fiind într-o armonie perfectă. Jack o ținea aproape de el cu mișcări de cunosător, aplecându-se doar pentru a-i respira ușor deasupra gâtului. Era foarte ciudat cum de îl putea vedea atât de clar în întuneric, când restul ei au doar niște umbre estompate. Închise ochii și pentru o net undă se văzu

împreună cu el — îmbrăcați însă altfel. Erau în aceeași sală de bal a vilei, dar cu o sută de ani în urmă — ea era îmbrăcată într-o rochie lungă de bal cu un corset strâns și jupoane de mătase, iar el era frumos și bine dispus, într-un smoching alb. În locul ritmurilor sexy ale trupei Muse, se auzea acum un vals încet.

Era ca într-un vis, doar că de fapt nu era un vis.

— Ce se întâmplă? întrebă ea uitându-se spre el, în timp ce el o învârtea pe ringul de dans.

În jurul lor, sala se umpluse de lumină și muzică discretă. Clinchetul ca de clopoțel al paharelor de șampanie, fâlfâitul blând al evantaielor doamnelor.

Dar Jack doar îi zâmbi.

Continuă să danseze și Schuyler descoperi că ști-i pașii de dans complicați. La sfârșitul melodiei, aplaudară politicos.

Schuyler se uită împrejur și dintr-o dată era din nou în prezent, purtând rochia ei anii 50 și cu Jack în sacoul albastru și cravata roșie. Clipi nedumerită. Oare își imagina nase totul? Era real? Era confuză și dezorientată.

— Hai să luăm o pauză, zise el prinzând-o de mână și părăsind ringul.

Ieșiră afară pe balcon, iar Jack își aprinse o țigară.

— Vrei și tu una?

Schuyler clătină din cap.

— Ai simțit și tu? îl întrebă ea.

Jack dădu din cap aprobator. Trase un fum și-l dădu afară.

Se uită spre Park Avenue. Imediat după Riverside Drive, Schuyler considera că este una dintre cele mai frumoase străzi din lume. Park Avenue, cu rândurile de clădiri de apartamente aristocratice, șirurile de taxiuri gal bene care rulau în sus și-n jos. New York era un loc magic .

— Ce-a fost asta?

Dar înainte ca Jack să dea vreun răspuns, din vilă se auzi un țipăt. Se uită unul la altul, gândindu-se la același lucru. Moartea lui Aggie. Murise altcineva? Alergară înapoi în sală.

— Este OK, zise Mimi Force. Doar a leșinat. Doamne, revino-ți, Kitty!

Iubitul italian al lui Mimi zăcea inconștient pe podea cu fața albă ca hârtia.

— Jack, mă ajuți? izbucni ea nervoasă văzându-l pe fratele ei care stătea în prag.

Jack fugi spre sora sa și o ajută să-l ridice pe italian într-o poziție verticală.

Schuyler îl observă pe Jack spunându-i furios ceva surorii sale și auzi din întâmplare cuvinte disparate: „ai întreat limita... ai fi putut să-l omori... adu-ți aminte ce au zis Protectorii...”.

Rămase acolo neștiind ce avea de făcut, când apărură Bliss și Dylan. Dylan aruncă o privire către tabloul groaznic.

— Lasă-mă să ghicesc, era cu Mimi Force?

Schuyler dădu din cap.

— Cred că e timpul să fumăm țigara asta.

— Sunt total de acord cu tine, zise Bliss.

Schuyler se uită pentru ultima oară la Jack. Încă se certa cu sora lui și nici măcar nu-i observă plecarea.

Jurnalul lui Catharine Carver

29 decembrie 1620

Plymouth, Massachusetts

Bărbații sunt plocați de guls buno și nu avem încă nicio veste de la ei. Suntom înspăimântați. Până acum ar fi trebuit să fi ajuns și să se fi întors doja. Dar totul e tăcere. Copiii îmi țin companie și ne petrecem timpul citind cu glas tare din cărțile pe care am putut să le iau cu mine. Ce bine ar fi să părăsim corabia asta - este merou unegoală și îngrozitor de aglomerat, dar casele nu sunt gata încă. Bărbații pot să ridice tabăra și pe uscat, dar noi trebuie să rămănoam aici, în locul ăsta întunecat.

Mi-o teamă, dar mă alin cu gândul că eu voi ști dacă John și restul bărbaților sunt pierduți. Până acum, nu am simțit și nici nu am observat nimic în viziunile mele. În colonie există îndoieli cu privire la faptul dacă am reușit cu adevărat să scăpăm. Se răspândesc zvonuri cum că unul dintre ei ar fi ascuns printre noi - mulți vorbesc și suspiciunea e din ce în ce mai mare. Pustiul Billington nu o de găsit nicăieri, zic ei. Disparut. Luat.

Dar cinova și-a amintit că s-ar putea să fi plocat cu grupul spre Roanoke, așa că nimoni nu o îngrijorat deocamdată. Privim în zare și așteptăm cu sufletul la gură.

C.C.

Șaptesprezece

Încă din copilărie, Schuyler își petrecea fiecare duminică la spital. Când era mai mică, ea și bunica ei luau un taxi până în zona cea mai de nord a Manhattanului. Schuyler era o figură atât de familiară, încât portarii nici nu-i mai dădeau ecuson de vizitator, ci pur și simplu o lăseau să intre. Acum că mai crescuse, Cordelia o însoțea arareori, așa că Schuyler făcea călătoria asta de una singură.

Trecu de camera de urgență, prin holul de așteptare cu pereți de sticlă și pe lângă magazinul de cadouri unde se vindeau baloane și flori. Cumpără un ziar și merse spre lift Mama ei era la ultimul etaj, într-un salon privat, aranjat precum un apartament dintr-un hotel de lux.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Schuyler nu

era deprimată când intra într-un spital. Își petrecuse o mare parte a copilăriei într-unul, dându-se într-un scaun cu rotile pe holurile spitalului în sus și în jos și jucându-se de-a v-ați ascunselea cu asistentele și infirmierele. Își lua prânzul aici în fiecare duminică, la cantina de la parter, unde bufetierii îi umpleau farfuria cu bacon, ouă și gofre.

Pe hol se întâlnește cu asistenta care se ocupa de mama ei

— Este o zi bună, zise aceasta zâmbind.

— Ah, minunat, zise Schuyler.

Mama ei intrase în comă aproape imediat ce se născuse Schuyler. La câteva luni după ce îi dăduse viață, Allegrei suferise un anevrism și intrase în comă. În marea majoritate a zilelor, stătea nemișcată în pat, abia respirând.

Dar în zilele „bune”, ceva se întâmpla — un fâlfâit sub pleoapele închise, o mișcare a degetului mare de la picior, o tresărire a obrazului. Din când în când, mama ei ofta fără vreun motiv aparent. Existau semne abia vizibile, infinite zicale, ale unei femei vii închise într-un cocon al morții.

Schuyler își aminti ultimul diagnostic al doctorului dat cu aproape zece ani în urmă.

— Toate organele funcționează normal. Este perfect sănătoasă, cu excepția unui singur lucru.

Cumva, mintea ei nu mai face legătura cu corpul. Are tipare normale de somn și veghe și în niciun caz creierul ei nu este mort. Neuronii fac legăturile. Dar rămâne, totuși, în stare de inconștientă. Este un mister.

În mod surprinzător, doctorii erau în continuare cori vinși că mai exista o șansă ca ea să se trezească în anumite împrejurări.

— Uneori e vorba de un cântec. Sau o voce din trecui Ceva îi atinge și pacienții se trezesc. Serios, se poate trezi oricând.

Firește, Cordelia credea că este adevărat și o încuraja pe Schuyler să-i citească Allegrei pentru ca aceasta să-i cunoască vocea și să-i răspundă.

Schuyler îi mulțumi asistentei și se uită pe fereastra micuță decupată în ușă.

În salon era un bărbat.

Își ținu mâna pe clanță, fără însă a deschide ușa. Se uită din nou pe ferestruică.

Bărbatul dispăruse.

Schuyler clipi neîncrezătoare. Putea jura că văzuse un bărbat. Un bărbat cu părul grizonat, într-un costum negru, ingenuncheat lângă patul mamei ei și ținând-o de mână, cu spatele spre ușă. Umerii îi tremurau și părea că plânge. Dar când se uită din nou pe fereastră, nu mai era nimeni. Asta era deja a doua oară. Schuyler nu era atât îngrijorată, cât curioasă. Prima dată când îl zărise, fusese cu câteva luni în urmă, când ea ieșise din cameră să ia un pahar de apă. Când se întorsese în salon, fusese uluită să vadă pe cineva acolo. Cu colțul ochiului, Schuyler zărise un bărbat care stătea lângă fereastră, uitându-se la râul Hudson care curgea jos. Dar în clipa în care intrase ea, dispăruse. Nu-i văzuse fața — doar spatele și părul grizonat și îngrijit.

La început, îi fusese groază de el, întrebându-se dacă era o vreo nălucă sau vreun joc de umbre combinat cu imaginația ei. Dar avea un sentiment cum că știa cine ar putea fi vizitatorul fără chip și nume.

Întredeschise ușa cu grijă și intră în salon. Puse vrafurile de pagini ale ziarului de duminică pe măsuta mobilă de lângă televizor.

Mama ei zăcea în pat, cu mâinile împreunate pe stomac. Părul ei blond și lung era răsfirat pe pernă. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Schuyler vreodată. Avea o figură de madonă renașcentistă — senină și împăcată.

Schuyler se îndreptă către scaunul de la capul patului. Se uită din nou prin cameră. Aruncă o privire și în baia pe care mama ei nu o folosea niciodată. Trase și draperiile care acopereau geamurile, așteptându-se oarecum să găsească pe cineva ascuns acolo. Nimeni.

Dezamăgită, Schuyler își relua locul ei obișnuit lângă pat.

Deschise ziarul. Ce-i va citi astăzi? Despre război? Criza petrolului? Împușcături din Bronx? Vreun articol despre noua gastronomie spaniolă experimentală? Se decise asupra secțiunii „Stil” — „Căsătorii și Aniversări”. Mamei ei părea să-i facă plăcere. Uneori, când Schuyler îi citea un anumit editorial interesant de la rubrica „Jurăminte”, degetele ei se mișcau.

Schuyler începu să citească. „Courtney Wallach s-a căsătorit cu Hamilton Fisher Stevens la Piers în această după-amiază. Mireasa, în vârstă de 31 de ani, o absolvent de Harvard și Harvard Business School...” Se uită cu spe ranță la mama ei.

Nicio mișcare.

Schuyler încercă altceva. „Marjorie Fieldcrest Goldman s-a căsătorit cu Nathan McBride în cadrul unei ceremonii care a avut loc la Tribeca Rooftop ieri seară. Mireasa, în vârstă de 28 de ani, redactor colaborator la...”

Nimic.

Schuyler căută prin anunțuri. Niciodată nu putea prevedea ce i-ar fi plăcut mamei ei. La început, credea că este vorba despre știri legate de oameni pe care ea îi cunoștea, căsătorii între moștenitorii vechilor familii din New York. Dar, la fel de des, mama ei suspina la auzul unei povești lacrimogene despre doi programatori IT care se întâlneau într-un bar din Queens.

Gândurile îi zburară înapoi spre vizitatorul enigmatic. So uită încă o dată de jur împrejurul camerei și observă ceva. Pe masă erau flori. Un buchet de crini albi într-o vază de cristal. Nu erau garoafele ieftine care se vindeau la magazinul de jos. Era un aranjament floral splendid din crini înalți și minunați. Mirosul lor puternic învăluiseră întreaga cameră. Era ciudat că nu-i văzuse când intrase în salon. Cine ar putea aduce flori unei femei în comă, care nu putea să vadă niciodată? Cine mai fusese acolo? Și unde dispăruse? Dar ce era și mai important, de unde venise?

Schuyler se întrebă dacă să-i spună bunicii ei sau nu. Până acum ținuse secret vizitele musafirului necunoscut, de teamă că bunica ei ar putea face ceva să-l împiedice. Nu credea că bunica ei ar fi fost de acord ca un bărbat necunoscut să îi viziteze fata.

Întoarse pagina. „Kathryn Elizabeth DeMenil cu Nicholas James Hope al III-lea”. Se uită la figura imobilă a mamei ei. Nu avea nici măcar un singur rid. Umbra unui zâmbet.

Schuyler luă mâna rece a mamei într-a ei și începu s-o mângâie. Dintr-odată, lacrimi începură să i se prelingă pe obraji în tăcere. Trecuse mult timp de când imaginea mamei ei o înduioșase până la lacrimi. Dar acum Schuyler plângea fără rezerve. Bărbatul pe care îl văzuse prin fereastră plânsese, de asemenea. Camera liniștită era încărcată de o durere pătrunzătoare și Schuyler se abandonă lacrimilor și plânse după tot ceea ce pierduse.

Optsprezece

Luni la școală Oliver nu o băgă în seamă pe Schuyler. Se așeză lângă Dylan la cantină și nu-i opri și ei loc. Ea le făcu cu mâna, dar doar Dylan îi răspunse. Schuyler își mâncă sandvișul în bibliotecă — dar pâinea avea un gust ranced, uscat și făinos, așa că îi dispăru pofta de mâncare. Nu o ajuta nici faptul că deși dansaseră împreună sâmbătă noaptea, Jack Force se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea cu prietenii, își petrecea timpul cu sora lui și practic se comporta ca Jack cel de altădată. Cel care nu o cunoștea, iar asta o durea extrem de rău.

Când se terminară orele, îl văzu pe Oliver lângă dulapul lui râzând la o glumă de-a lui Dylan. Acesta îi aruncă o privire de simpatie.

— Ne vedem mai târziu, amice, zise el bătându-l prietenește pe Oliver pe umăr.

— Pe mai târziu, Sky.

— Pa, Dylan, spuse ea.

Ei trei — ea, Bliss și Dylan — plecaseră după bal să-și cumpere niște felii de pizza de la Sofia Fabulous Pizza. Îl căutaseră pe Oliver, dar el deja plecase. Probabil n-o să-i ierte niciodată că nu-l luaseră și pe el. Mai precis, nu o va ierta niciodată. Îl cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că făcuse o mare greșală, comisese un act de trădare. Ar fi trebuit să îl urmeze pe Oliver sus pe scări, dar ea în schimb dansase cu Jack Force. Acum el o va pedepsi și o va priva de prietenia lui. Prietenie de care ea depinde! ca de aer.

— Bună, Ollie, zise ea.

Oliver nu-i răspunse. Continua să-și aranjeze manua lele în geantă fără a se uita în direcția ei.

— Hai, Ollie! îl rugă ea.

— Ce este? El ridică din umeri ca și cum de-abia i-ar fi observat prezența.

— Cum adică „ce este”? Știi foarte bine, spuse ea cu ochii scânteind de nervi.

O parte din ea era iritată de această atitudine gen „săriacul-de-mine”, pe care Oliver o aborda mereu. Ce, nu avea voie să aibă și alți prieteni? Ce fel de prietenie era asta?

— Nu m-ai sunat deloc în weekend. Credeam că tre buia să mergem să vedem filmul ăla.

Oliver se încruntă.

— Așa trebuia să facem? Nu-mi aduc aminte să fi făcui vreun plan. Dar, știi și tu, unii oameni își schimbă planu rile fără a te anunța și pe tine.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, zise el ridicând din umeri.

— Ești supărat pe mine din cauza lui Jack Force? Pentru că dacă așa e, atunci asta este tresl patetic.

— Dar ție cumva îți place de tipul ăsta, sau care-i ches- tia? întrebă Oliver cu o figură îndurerată. Îți place ratatul ăla?

— Nu este un ratat! răspunse Schuyler. Fu și ea surprinsă cât de înflăcărată era când venea vorba de Jack Force.

Oliver îi aruncă o privire mânioasă. Își dădu nervos la o parte părul de pe frunte.

— Foarte bine. Dacă așa simți tu, Pod Person.

Invazia jefuitorilor de trupuri era unul dintre filmele lor favorite. În film, niște extraterestri conformiști iau locul tuturor oamenilor interesanți. Pod People era termenul prin care își desemnau clonele robotizate, care preluau absolut orice vedeau în jurul lor: genți Marc Jacobs! Păr drept în Mii japonez! Jack Force!

Schuyler se simți vinovată pentru ceva ce nici măcar nu înțelegea. Era atât de groaznic din partea ei să creadă că Jack Force era o persoană drăguță? OK, deci el era un tip tare, fără îndoială — trebuia să recunoască —, și da, OK, își clădea ochii peste cap iritată în fața tuturor fanilor leșinați din gașca lui Jack Force, care se uitau la el ca la Dumnezeu. Faptul că-ți plăcea de Jack Force era un lucru extrem de previzibil. Era inteligent, frumos și athletic; făcea orice fără a depune vreun efort cât de mic. Dar faptul că se hotărâse să nu-l mai deteste nu însemna că este un robot fără putere de judecată, nu-i așa? Nu-i așa? Era nemulțu mită că nu se putea decide.

— Ești doar gelos, îl acuză ea.

— Pe ce? zise Oliver cu pupilele mărite și fața palidă.

— Nu știu, dar ești, zise ea ridicând din umeri frustratii

Monstrul cu ochii verzi își bagă mereu coada, nu-i așa ?

Ea presupunea că undeva, la un anumit nivel, Oliver își dorea să fie la fel ca Jack. Adorat. Ca Jack.

— Mda, sigur! zise el sarcastic. Sunt gelos pe capacita tea lui de a alerga după minge cu un băț!

— Ollie, nu te mai comporta așa. Te rog! Chiar vreau să vorbesc cu tine despre asta, dar acum am o întâlnire — pentru Comisie — și...

— Ai intrat în Comisie? o întrebă Oliver nevenindu-i să creadă. Tu? întrebă el de parcă era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată.

Era așa de exagerat? Schuyler se înroși. Da, poate ea era o nimeni, dar familia ei însemnase ceva odată și nu despre asta era vorba cu tâmpenia asta de Comisie?

Dar chiar dacă detesta să admită — el avea dreptate. Ea însăși fusese uluită, neputându-și imagina vreun motiv pentru această onoare, deși atunci când primise plicul gros, bunica ei avusese din nou acea privire de satisfacție Cordelia îi aruncase aceeași privire iscoditoare ca atunci când îi apăruseră primele semne pe brațe. De parcă și-ar fi v.i/ut nepoata pentru prima dată. De parcă ar fi fost mândră de ea.

Nici măcar nu-i spusese lui Oliver despre asta, din moment ce era evident că el nu primise niciun plic, pentru că el nu ar fi ținut secret așa ceva. Lui Schuyler i se păru ciudat că el nu fusese ales de Comisie, din moment ce familia lui deținea jumătate din Upper East Side și întregul comitat Dutchess.

— Da, amuzant, ha-ha, nu-i așa? zise ea.

Oliver avea o figură împietrită și furia i se putea citi din nou pe chip.

— Și mie nu mi-ai spus? zise el clătînând din cap. Nici nu mai știu cine ești.

Ea îl privi îndepărtându-se pe culoar. Fiecare pas făcut de el părea să ilustreze distanța din ce în ce mai mare care îi separa. El era cel mai bun prieten al ei. Persoana în care uvea cea mai mare încredere. Cum era posibil să se supere din cauza faptului că ea urma să se alătore unui club social idiot? Dar știa de ce este supărat. Până acum, făcuseră totul împreună. Dar acum, ea fusese invitată să facă parte din Comisie și el nu. Drumurile lor se despărțiseră brusc. Lui Schuyler i se părea totul atât de prostesc. Se va duce la o singură întâlnire, doar pentru că bunica ei ținea la asta foarte mult, iar apoi va renunța. Cu siguranță că nu exista nimic legat de acea Comisie care să prezinte interes pentru ea.

Nouăsprezece

Era atât de amuzant să vezi ce speriați erau novicii. Mimi își aminti cum stătuse ea în aceeași sală anul trecut, gândindu-se că se strănseseră acolo pentru a planifica Balul Celor Patru Sute (temă, decorațiuni, invitații) și cu asta basta. Normal, Jack știa că era ceva mai mult de atât, nimic nu-i scăpa fratelui ei — și, într-adevăr, se părea că unii din tre ei știau mai multe legate de ceea ce li se întâmpla.

Și Mimi trăise flashbackurile — amintiri care i se strecurau în minte fără niciun avertisment. Ca atunci când se afla pe Martha's Vineyard și în loc să fie în fața restaurantului Black Dog, era la o fermă undeva la țară, îmbrăcată într-o rochie cadrilată oribilă — dacă își poate imagina cineva asemenea grozăvie. Sau atunci când dădea testul la franceză și nu învățase absolut nimic, dar îl luase cu brio, descoperind brusc că vorbea franceza fluent.

Zâmbi în sine ea aducându-și aminte de asta și îi urmări pe câțiva dintre membrii Comisiei de Seniori intrând în sală, printre care se afla și mama ei, ai cărei pantofi Blahnik făceau un zgomot fin pe podeaua de marmură. Urmă un moment de liniște, timp în care femeile frumos coafate se salutau una pe alta și le făceau copiilor semne vesele cu mâna.

Sala Jefferson era camera de la intrarea din față a reședinței Flood, decorată în stil Monticello¹, un tribut adus celui de-al treilea președinte american. Avea un tavan înalt și boltit ca de catedrală, mai multe portrete de Gainsborough, iar în mijloc o masă mare și rotundă, la care stăteau noii membri, care erau fie plictisiți, fie speriați. Mimi nu-i recunoștea pe toți, pentru că unii erau de la alte școli. Doamne, uniformele alea de la școala Nightingale² erau hidoase, se gândi ea. Restul membrilor din Comisia de juniori stăteau jos la niște pupitre sau erau în picioare cu brațele încrucișate, privind tăcuți înjur. Observă că în sfârșit fratele ei Jack binevoise a-i onora cu prezența.

Deci până la urmă Protectorii se hotărâseră s-o includă și pe tipa asta, Van Alen. Asta era dubios. Mimi nu avea nicio amintire cu ea din trecut, nici măcar din Plymouth, trebuia să fie pe acolo pe undeva; Mimi trebuia să sape mai adânc în subconștientul ei. Rotindu-și privirea prin sală avu străfulgerări cu ceea ce fuseseră ceilalți în trecut. Katie Sheridan, de exemplu, fusese mereu prietena ei — își făuseră intrarea în societate împreună pe la 1850, iar Lissy

¹ Reședință istorică din Virginia, ce a aparținut omului de stat I In unas Jefferson (1743-1826)

² Școală particulară de elită din Manhattan

Harris participase la nunta ei din Newport, puțin mai târziu în același an. Dar nu era cazul lui Schuyler.

Iar în ceea ce-l privește pe Jack, erau împreună de la începutul lumii. Singura față pe care o putea vedea în moil constant în fiecare dintre reîncarnările din trecut era a lui. Dacă Mimi și-ar exersa meditațiile, probabil că ar fi în stare să ajungă până la cele mai adânci cotloane ale istoriei, până la momentul creației lor, în Egiptul de dinainte de potop.

Doamna Priscilla Dupont, o prezență obișnuită în pa ginile mondene și forța financiară și socială din spatele multor instituții culturale din New York, făcu un pas îmi inte. La fel ca toate femeile din spatele său, era nefiresc de slabă, cu o tunsoare bob ce-i încadra figura feței. Era o prezență serioasă în costumul negru Carolina Herrera. În calitatea ei de Președintă a Comisiei și Protector-Șef, declara

ședința deschisă.

— Bine ați venit la prima ședință din acest sezon a Comisiei Banca de Sânge din New York. Suntem foarte mândri că sunteți prezenți astăzi aici.

Atenția lui Mimi se îndepărtă de la prelegerea standard, care făcea mențiuni la îndatoririle cetățenești și prin drepturile de noblesse oblige, enumerând un șir de servicii pe care comisia le presta în folosul comunității. Balul anual de exemplu, aduna sume foarte mari de bani pentru programele de cercetare dedicate eradicării bolilor de sânge, de tipul SIDA sau hemofilie. Comisia fondase spitale și instituții de cercetare și fusese un actor important în procesul de finanțare a proiectelor cu celule stem și alte inovații medicale. Apoi, după discursul standard, doamna Dupont se uită pătrunzător la cei zece tineri așezați la masă.

— Dar Comisia se ocupă și cu altceva în afară de a-i ajuta pe alții.

Tăcere tensionată.

Doamna Dupont se uită la fiecare elev în parte, înainte de a continua.

— Ați fost chemați astăzi aici pentru că sunteți speciali.

Vocea ei avea o tonalitate melodioasă, liniștitoare și nobilă în același timp.

Mimi văzu că Bliss Llewellyn nu se simțea în apele ei. Îi tăcuse scandal lui Bliss din cauza lui Dylan, dar cu asta r. i semnase condamnarea. Chiar amenințase că nu va veni își întrunirea Comisiei, dar Mimi reușise cumva s-o determine să-și schimbe hotărârea.

— Poate unii dintre voi ați observat apariția unor schimbări în corpul vostru. Câți dintre voi aveți niște irme albastre pe brațe?

Mai multe mâini se ridicară, câteva dintre ele radiind o lumină pală, cu nuanțe de safir.

— Foarte bine. Asta înseamnă că sângele începe să se manifeste.

Mimi își aduse aminte cum se impacientase când îi apăruseră primele semne. Formau un tipar complex de la umăr până la încheietură. Jack îi arătase semnele lui și atunci se întâmplase încă unul dintre acele lucruri care par coincidențe, dar de fapt nu sunt — dacă își țineau brațele unul lângă altul, cele două tipare se potriveau perfect.

Semnele de sânge erau de fapt o hartă a propriilor istorii — era sângele care se manifesta cu putere, Sangre Azul1, cel care le oferea unicitatea, deosebindu-i de toți ceilalți, îi informă doamna Dupont.

— Unii dintre voi poate ați descoperit că brusc vă pricepeți la ceva anume. Ați observat că excelați la anumite materii deși nu ați învățat nimic? Că memoria voastră a devenit ca un instantaneu fotografic?

Tinerii începură să dea din cap și să comenteze.

— A observat cineva că, din când în când, timpul trece fie extrem de repede, fie extrem de încet?

Mimi dădu din cap. Asta făcea parte din procesul amintirilor care te trăgeau din prezent înspre trecut. Putem să mergi pe stradă, văzându-ți de treaba ta liniștită, și dintr-odată te trezeai mergând pe aceeași stradă, dar într-un alt timp. Era ca și cum ai fi urmărit un film mișto, se gândi Mimi, diferența fiind că tu erai unul dintre persu naje.

— Ați descoperit că puteți să mâncați orice și cu toate acestea să nu vă îngrășați deloc?

Câteva fete chicotiră. Un metabolism foarte bun, asta credeau cei cu Sânge Roșu. Mimi râse în sine ei. Da, sigur, de parcă ar fi putut cineva să mănânce câtă înghețată ar fi vrut și să rămână la fel de slabă ca ea. Asta era partea ei favorită din faptul că era de Sânge Albastru. Una dintre cei norocoși. Cei aleși.

1 Sânge albastru

— Gustul cărnii gătită a devenit de nesuportat. Ați început să râvniți la carne crudă, în sânge.

Câțiva părură încurcați. În special Bliss arăta foarte palidă. Mimi se întrebă dacă trăise cineva exact ce trăise ea — ziua când devorase singură mai multe fripturi crude, îngropându-și fața în carnea însângerată până când sângele începuse să i se scurgă pe bărbie și arăta ca un pacient în pat de la ospiciu. Din privirile celor de la masă, Mimi putu ghici că asta li se întâmplase multora dintre ei.

— O ultimă întrebare: câți dintre voi ați luat un animal de casă în ultimul timp? În special câini?

Toată lumea ridică mâna. Mimi își aduse aminte cum își găsisese ea câinele chow-chow, Pookie, pe plaja din Hamptons și cum fratele ei îl găsisese pe Patch în aceeași zi. Tatăl lor fusese foarte mândru.

— Câți dintre ei sunt copoi?

Doar Schuyler ridică mâna. Mimi tresări. Și fratele ei, Jack, se dovedise vrednic de a avea un copoi — nivelul cel mai de sus. Asta chiar era frustrant.

— Suntem aici pentru a vă spune că nu aveți de ce să vă faceți griji. Toate lucrurile pe care le trăiți sunt perfect normale. Și asta pentru că, la fel ca mine, ca prietenii voștri

sau colegii de clasă din spatele vostru, ca părinții, bunicii, frații și rudele voastre, voi faceți parte dintr-o tradiție îndelungată și nobilă, numită Cei Patru Sute.

Doamna Dupont pocni din degete și în sală se făcu întuneric. Dar ea, la fel ca și ceilalți membri ai Comisiei, străluceau. Aveau o lumină interioară care le accentua trăsăturile. Era ca și cum ar fi fost făcuți din marmură albă translucidă.

— Asta se numește illuminata, este unul dintre darurile cu care suntem înzestrați și care ne ajută pe timp de noapte, făcându-ne vizibili unul altuia.

Câțiva dintre elevi țipară.

— Nu aveți de ce să vă îngrijorați. Aici sunteți în siguranță, pentru că toți suntem la fel.

Vocea îi căpătă un accent melodos, hipnotic.

— Totul este perfect normal și face parte din Ciclul de Expresie. Voi sunteți novicii cu Sânge Albastru. Astăzi este ziua inițierii voastre în istoria voastră secretă. Bine ați venit în noua voastră viață.

Fețele elevilor erau înmărmurite de șoc. Mimi își aduse aminte cât de înspăimântată fusese ea, dar nu pentru că o speriasse Comisia — era un alt gen de spaimă, o frică mult mai adâncă și de nepătruns. Era groaza de a ști în sfârșii adevărul. Și Mimi putea vedea aceeași groază pe fețele noi lor membri.

Se imbarcau într-o călătorie spre întunericul din into riorul lor.

Douăzeci

Vampiri?

Își pierduseră cumva mințile?

Comisia nu era altceva decât un paravan pentru un grup de monștri care sugeau sângele dintr-un film de mana a doua? Deci nu erau doar persoane importante pe scena socială. Nu erau doar niște puști bogați. Nu erau slabi pentru că vomau tot ce mâncau. Și nu erau rapizi pe teren sau incredibil de atletici sau extraordinar de inteligenți doar pentru că erau talentați; ci pentru că — și asta chiar era de râs — erau morți vii?

Schuyler urmărise întreaga poveste pe jumătate îngrozită, jumătate fascinată de ceremonia cu iz de cult. Orice ar fi crezut ea că o așteaptă la Comisie, cu siguranță nu era asta. Trebuia să scape de acolo. Își împinse scaunul înapoi și era cât pe ce să se ridice și să părăsească sala.

Dar șovăi — și se așeză la loc. I se părea prea nepolitic și rațiunea îi spunea să stea pe loc. Multe lucruri despre care se vorbea aveau acum sens. Să luăm semnele albastre de pe brațele ei. După câte se pare, sângele stră lucea prin piele pentru că începea să se manifeste, să se re conecteze la întregul set de cunoștințe și înțelepciune și amintiri din viețile anterioare. Sângele era viu — asta era motivul pentru care ei erau morți vii —, sângele lor era vechi de mii de ani, de la începutul lumii, o bază de date ce păstra conștiința imortalității. A avea voința sa proprie, și ca Sânge Albastru se presupunea că trebuie să înveți cum să accesezi și să controlezi vasta inteligență care-ți stătea la dispoziție în interiorul tău.

Învelișul fizic dispărea după o sută de ani, iar apoi in trai în repaus, dezvoltându-te până când te chemau să intri în etapa următoare a ciclului. Sau puteai alege să nu intri în repaus și atunci continuai să-ți păstrezi același înveliș fizic și deveneai Nemuritor — ca unii dintre Străbuni, dar pentru asta trebuia să ți se acorde o dezlegare specială. Majoritatea celor cu Sânge Albastru alegeau să treacă prin întregul ciclu. Cum îi spuneau? Cele trei etape ale vieții unui vampir: Expresie, Evoluție, Expulzare.

Și partea cu copoiul — nu avea ce să comenteze la asta. Beauty se luase după ea într-o bună zi și

simțise ca și cum animalul ar fi fost o parte integrantă din ea. Doamna Du pont le explicase că prietenii canini erau de fapt o parte din sufletul lor care fusese transferată în lumea fizică pentru a-i proteja. Anii de la cincisprezece la douăzeci și unu erau denumiți Anii Amurgului pentru cei cu Sânge Albastru — perioada cea mai vulnerabilă din întregul ciclu de Expresie, atunci când își lepădau identitățile umane pentru a-și asuma identitățile de vampir. Manifestul Sângelui, cel care provoca șocul amintirilor, amețeala, răul fizic, îi făcea să fie slăbiți, iar câinii erau paznicii, îngerii păzitori care se asigurau că aceia cu Sânge Albastru ajungeau în etapa următoare nevătămați.

Totuși, așa ceva era imposibil de crezut. Atunci când se Iluminaseră, fusese convinsă că membrii Comisiei le jucaseră vreo farsă de Halloween. Până și Jack. Deci de aceea îl strălucea în noaptea aia la dans. Pentru ca ea să-l vadă.

Să vezi când i-o spune lui Oliver!

Dar, nu, nu putea să-i spună. Cei cu Sânge Roșu — oamenii — nu aveau voie să știe. Deși însoțitorii umani — a rele persoane cu care săvârșeai chestia aia cu nume latinesc, cu alte cuvinte suptul sângelui — puteau să afle, dar ceremonia în sine îi făcea apoi să uite sau așa ceva. Întregul proces avea o calitate hipnotică și îi făcea amnezici și loiali celor cu Sânge Albastru. Schuyler nu-și putea imagina că ar dori vreodată să sugă sângele cuiva. Era atât de dezgustător. Dar, oricum, uitase că în primul rând nu avea cum in i spună lui Oliver pentru că acesta nu vorbea cu ea.

Iar apoi mai erau toate aceste reguli care trebuiau respectate în cadrul ritualului — cum ar fi că ți se permitea să ai doar câțiva însoțitori umani în același timp și aveai voie să

Îi folosești o dată la patruzeci și opt de ore. După câte se pare, viața de vampir nu semăna deloc cu ceea ce citise ea în cărți sau văzuse la televizor, acestea din urmă fiind doar niște strategii pentru a induce în eroare, create de

Conspirație, un subgrup al Comisiei, al cărui rol era să-i împiedice pe cei cu Sânge Roșu să afle de existența lor adevărată. Un ungar cu Sânge Albastru cu un macabru simț al umorului fusese responsabil pentru mitul Contelui Dracula. Conspirația disemina informații false. Toate chestiile alea despre care se vorbește că omoară vampirii — crucifixul, usturoiul și soarele — erau inventate. Așa știau ei să glumească.

Pentru că, așa cum susținea Comisia, nimic nu putea ucide vampirii. Nimic. Moartea era doar o iluzie.

Schuyler află că motivul pentru care celor cu Sânge Albastru nu le plăceau crucifixele era că le aducea aminte de cădere, de izgonirea lor din Regatul Cerului. (Oameniiăștia se amăgeau singuri, se gândi Schuyler. Ei chiar credeau că simt niște îngeri căzuți sau așa ceva. Exact de asta avea nevoie lumea. De încă o grămadă de bogătași care se credeau buricul universului.) Se dovedi că usturoiul era interzis doar pentru faptul că mirosea urât. Doamna Dupont le vorbise ca un patefon stricat despre cum cei cu Sânge Albastru erau o rasă cu un simț estetic extrem de dezvoltat, care prefera frumusețea și armonia (și asta însemna să dai la o parte bucătăria italiană?). Cât despre lumina soarelui — păi, din nou, le amintea de paradisul din care fuseseră alungați, dar majoritatea vampirilor adora soarele — de aici și super-bronzurile majorității membrilor Comisiei.

Trăiau etern, dar nu ca aceeași persoană și nu în același timp. La fiecare Ciclu erau doar Patru Sute dintre ei. Puteau ingera mâncare, dar mulți o făceau doar pentru că se obișnuiseră sau ca un simplu act de socializare. Odată ce atingeai o anumită vârstă, sângele uman îți era de ajuns. Schuyler mai află că a consuma complet o ființă umană — a suge tot sângele din trup, practic omorând-o — era un lucru tabu. Era prima poruncă din Codul Vampirilor — nu trebuie să le faci rău însoțitorilor umani.

Având în vedere că oamenii se puteau lipsi doar de o anumită cantitate de sânge, majoritatea celor cu Sânge Albastru aveau mai mulți însoțitori umani pe care îi foloseau prin rotație în agenda lor de hrănire, sub masca aventurilor amoroase. Deci de aceea avea Mimi o grămadă de iubiții. Făcea parte din stilul de viață al unui Sânge Albastru. Și Kitty Mullins — era oare una dintre însoțitoarele umane ale lui Jack? Trebuia să fie, din moment ce aici nu se afla. Bruse, Schuyler simți cum gelozia ei față de Kitty se transformă în compătimire.

Protectoarea le spuse că principala lor misiune era să parcurgă întregul Ciclu de Expresie pentru a se dezvolta și a ajunge într-un punct în care Dumnezeu îi va ierta și îi va primi înapoi în Rai.

Da, sigur.

Schuyler nu credea o iotă. Asta era o idee bolnavă și deloc amuzantă a cuiva care credea că face o farsă reușită. Aproape că se aștepta să vadă o cameră de luat vederi cum apare de sub vreo masă. Dar restul șușoteau și câțiva dintre ei care stăteau lângă ea începură să plângă ușurați.

Credeam că înnebunesc! o auzi pe Bliss Llewellyn zicând.

Hărțile pe care le semnaseră pentru a se alătura Cornisiei erau Codul Sângelui Albastru. Acest Cod era similar cu Cele Zece Porunci ale Sângelui Albastru — legile creației — și erau legați de regulile acestuia.

În fiecare zi de luni aveau să afle mai multe informații despre istoria lor și despre modul în care își puteau controla puterile. Puterile vampirilor se manifestau în diverse moduri, cele mai obișnuite erau superinteligenta și forțele supraomenești. Majoritatea vampirilor putea citi gândurile oamenilor, dar doar cei mai puternici dintre aceștia reușeau să controleze gândurile, să-și impună forța mentală asupra unei ființe mai slabe. Câțiva își puteau lua diverse forme, fiind capabili să-și schimbe forma fizică după bunul plac. Cea mai rară putere dintre toate era cea de a opri timpul, dar un singur Sânge Albastru din istorie reușise să exercite această putere și făcuse asta o singură dată în decursul secolelor în care trăiseră pe acest pământ.

Întâlnirile aveau darul și de a-i ajuta pe vampirii mai tineri să-și aleagă un scop pentru acel ciclu. Cei cu Sânge Albastru, află Schuyler, erau de fapt cei care fondaseră majoritatea instituțiilor culturale ale orașului, inclusiv Muzeul Metropolitan de Artă, Muzeul de Artă Modernă, Colecția Frick, Guggenheim, New York City Ballet și Opera Metropolitană. Cei cu Sânge Albastru erau în consiliile de administrație, angajau curatori și organizau activități de strângere de fonduri. Acele instituții minunate erau ținute în viață de banii celor cu Sânge Albastru.

Doamna Dupont le explică faptul că, pe măsură ce îmbătrâneau, vor avea șansa de a face parte din diverse comisii. Deja, generația tânără cu Sânge Albastru își lăsa impronta, pentru că ei erau cei care organizau balul Salvați Veneția, serile Colecționarii Tineri de la Whitney, strângerile de fonduri pentru High Line, printre alte cauze onorabile.

Ah, și, bineînțeles, tot ei erau cei care planificau Balul nuial al Celor Patru Sute. Cel mai important eveniment social al anului, care se ținea la Sala de bal a Hotelului M Regis în luna decembrie și care făcea parte dintr-o tradiție începută la sfârșitul secolului al XIX-lea de un grup cu Sânge Albastru.

Dar Schuyler nu credea nimic din toate astea. După ce jeilința se încheie, mai mulți dintre noii membri se strânseseră într-o parte pentru a pune mai multe întrebări juniorilor sau seniorilor. Schuyler ieși repede singură. Nu observase că în spatele ei mergea cineva.

El apăru în fața ei fără nici un avertisment.

— Hei, zise Jack Force zâmbind.

Avea părul ciufulit într-un stil adorabil, ca de obicei, iar ochii erau ca două smaralde sclipind pe figura lui frumos sculptată.

— Doamne, cum ai făcut asta?

Jack ridică din umeri.

— O să te învețe. Este unul dintre lucrurile pe care noi le putem face.

— Păi, „noi” nu cred că o să mai stăm prea mult pe-aici ca să aflăm, zise ea dându-l la o parte.

' Parc din sud-vestul New Yorkului, construit pe o porțiune

— Schuyler, așteaptă.

— De ce?

— Nu trebuia să se întâmple așa. Această întâlnire a fost anunțată prea devreme. De obicei are loc primăvara. Și până atunci, toți își dau seama singuri din amintiri. Începi să realizezi cine ești înainte de a-ți spune altcineva. Întâlnirea este doar o formalitate. De obicei, când ești racolat de Comisie, deja știi.

— Poftim?

— Știi că sunt prea multe informații. Sunt multe de digerat. Dar nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat sâmbătă seara? Când valsam? Am văzut ce am văzut pentru că totul s-a întâmplat în trecut. Tot ce ai auzit la întâlnire este adevărat.

Schuyler clătină din cap. Nu. Nu avea de gând să se lase păcălită așa ușor. Ei nu aveau decât să creadă orbește ce voiau, dar ea era o ființă cu scaun la cap. Chestii ca vampiri și vieți anterioare și nemurire pur și simplu nu existau în lumea reală. Și Schuyler făcea parte din lumea reală. Și nu avea nicio intenție să treacă prin Orașul Nebunilor pron curând.

— Fă asta, zise Jack lovindu-și ușor fața, arătând într-o parte a maxilarului.

— De ce?

— Ar trebui să-i simți. Chiar aici, zise el, apăsând cu degetul mare și arătătorul de fiecare parte a gurii.

— Acolo?

— Da, știu, cei cu Sânge Roșu cred că îi avem în locul caninilor frontali, dar asta este încă una dintre erorile

intenționat diseminate de Conspirație. Dinții noștri de minte sunt un pic mai într-o parte.

— Dinți de minte? Ca ăia pe care îi scoți la dentist? zise Schuyler, abținându-se să nu-și dea ochii peste cap.

— Ah, am uitat, așa îi numesc și cei cu Sânge Albastru. Nu, nu așa de departe. Au furat expresia de la noi, dar nu înseamnă același lucru. Haide, încearcă. Ar trebui să-ți ,i|wă cam în perioada asta.

Ea își dădu ochii peste cap, dar își băgă un deget în p,ură, încercând să vadă dacă simte ceva.

— Nimic, nu este...

Sub niște dinți micuți pe care nu-i observase înainte, în ambele părți, simți niște vârfuri ascuțite.

— Dacă te concentrezi, îi poți scoate.

Dădu cu degetul peste ei și își imaginează cum dinții i se aluingesc și îi ies din gingii. Surprinzător, exact așa se întâmplă.

— Poți învăța cum să-i alungești și să-i retragi.

Schuyler făcu asta, trecând cu degetul peste colții ascuțiți ai dinților. I se făcu rău de emoție, o emoție extrem de puternică pe care nu și-o putea controla.

Pentru că abia atunci își dădu seama de ceea ce negase în tot acest timp.

Era vampir. Nemuritoare. Periculoasă. Colții ei erau destul de ascuțiți pentru a suga sânge — pentru a străpunge pielea unei ființe umane. Îi retrase încet, simțind o durere surdă atunci când dispărură complet.

Era cu adevărat una de-a lor.

Douăzeci și unu

Când întâlnirea se încheie, Bliss rămase încă amr țită de toate informațiile pe care le aflase. Era vam pir, sau, se corectă ea imediat, vam-pyre, care însemna înger de foc în Limba Veche, adică un Sânge Albastru. Unul din tre morții vii. Asta explica amintirile, coșmarurile. Vocile din mintea ei. Era atât de ciudat să se gândească că sângele ei era viu, dar asta au zis — că toți mai trăiseră înainte, cu mult timp în urmă, și erau chemați când era nevoie de ei. Într-o bună zi aveau să aibă controlul deplin asupra tu turor amintirilor și vor învăța să le folosească.

Aceste informații aduceau cu sine un sentiment profund de ușurare. Deci nu-și pierduse mințile. Ce se întâmplase la Met în după-amiaza aceea, când își pierduse cunoștința înainte de a-l săruta pe Dylan, era probabil parte integrantă din acest proces. Asta a vrut să zică dr. Pat. Deci era normală. Era normal să-i fie rău și să se simtă amețită. La urma urmei, trupul ei suferea o transformare, sângele i se schimba. Poate că acum când înțelegea de ce a re acele coșmaruri groaznice, n-o să mai fie atât de înspăimântată pe viitor.

Când întâlnirea luă sfârșit, Mimi îi zâmbi larg. Veni la

Bliss.

— Ești OK? întrebă ea cu blândețe.

Știa că era nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu tot. Dar a fi inițiat în tainele celor cu Sânge Albastru echivala cu o ceremonie de absolvire sau ceva de genul ăsta. Când ea și Jack fuseseră inițiați, părinții lor dăduseră o petrecere surpriză la Club 21 în cinstea acestui eveniment.

Bliss încuviință din cap.

— Haide să mergem să mâncăm un biftec tartar.

Merseră câteva cvartale înspre La Goulue și se așezară la o masă afară. Era târziu după-amiază, dar afară era încă soare și cald. Comandară repede.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. Nu ne poate ucide mmeni? întrebă Bliss trăgându-și scaunul mai aproape ca să nu o audă cineva.

— Nu, trăim etern, zise Mimi nepăsătoare.

— Adică pentru totdeauna?

Bliss nu reușea să conceapă așa ceva. Cum adică să trăiască pentru totdeauna. Adică, n-o să fie plină de riduri?

— Adică pentru totdeauna, o îngână Mimi.

— Dar cum rămâne cu țepușa de argint în inimă?

— Doar dacă e de la Tiffany's! râse Mimi sorbind din apa Pellegrino. Acum serios, Bliss, te-ai uitat prea mult la Buffy. Nimic nu ne poate face rău. Dar ăsta e Hollywoodul.

A trebuit să inventeze niște metode de a ne ucide. Nu-mi dau seama de unde avem reputația asta proastă, zise f,i zâmbind dulce. Toate sunt creațiile Conspirației, le plan să-i inducă în eroare pe cei cu Sânge Roșu.

Bliss își simți capul greu. Încă era confuză.

— Dar murim peste o sută de ani?

— Doar învelișul exterior moare. Dacă asta alegi. Amin tirile tale trăiesc veșnic, așa că practic nu mori niciodată, zise Mimi apucând sticla verzuie de apă și luând încă o gură.

— Dar ce zici de suptul sângelui și toate cheștiile alea ?

— Este amuzant, spuse Mimi cu ochii sclipind visători gândindu-se la armăsarul ei italian. Mai bun ca sexul.

Bliss roși.

— Ah, nu fi așa de mironosiță. Am avut zeci de oameni

— Ești un fel de târfă a vampirilor, glumi Bliss.

Fața lui Mimi se înnegură, dar apoi își dădu seama de glumă și râse.

— Mda, o adevărată vampă, asta simt!

Veni mâncarea — felii roz de carpaccio pentru Mimi și un biftec tartar pentru Bliss.

Bliss fu recunoscătoare celui care făcuse vita în sângr nu doar acceptabilă din punct de vedere social, ci și la modă, și tăbări asupra farfuriei. Se întrebă cum s-ar simți Dylan dacă l-ar face însoțitorul ei uman. Și cum ar face, ar începe să se sărute și apoi s-ar apuca să-l muște de gât, sau cum?

Mesele de pe trotuar se umpleau rapid cu clienți din cartierele învecinate, majoritatea femei în haine șic, de piele, și blugi originali, ținând în mâini plase imense de cumpărături de la magazinele de pe Madison Avenue, și care se opreau să facă o scurtă pauză și să-și tragă puțin sufletul după o zi extenuantă de probat haine. Bliss se uită în jur. Aproape la fiecare masă se serveau feluri similare de carne cmdă. Se întrebă câți dintre ei erau Sânge Albastru. Poate toți?

— Dar soarele? Nu ne ucide? întrebă ea printre îmbucături. Friptura i se topea în gură, rece și picantă.

— Cumva te ofilești și ești pe moarte acum? chicoti Mimi. Ai uitat că toată lumea merge la Palm Beach de Crăciun?

Bliss fu nevoită să recunoască că nu. Adică nu se ofilea, nu murea din cauza soarelui. Dar avea niște mâncărimi totuși, așa că-i spuse lui Mimi.

— Trebuie să te duci la dr. Pat. Dacă ești alergică, o să iei o pastilă. Unii dintre noi sunt; este genetic. Dar ești norocoasă, pentru că pastila aia te scapă și de acnee. Nu e grozav?

Mimi lăsă furculița jos, își șterse buzele cu un șervet, tipoi scoase o pilă Tweezerman și începu să-și ascută dinții.

— Este foarte bună pentru colți, o informă Mimi sec.

Bliss era dezorientată. Pentru o secundă, se uită dincolo de Mimi, în ochii persoanei pe care simțea că o cunoștea de când lumea.

— S-a întâmplat, nu-i așa?

— Ce?

— M-ai văzut. Sau, mă rog, o versiunea a mea, într-una dintre viețile tale anterioare.

— Asta a fost?

— Cine eram? Întrebă Mimi curioasă.

— Păi, tu nu știi?

Mimi oftă.

— Nu prea. Poți să intri în meditație și să-ți înveți în treaga istorie, dar e cam bătaie de cap. Nu ești nevoită să faci asta.

— Te căsătoreai, zise Bliss. Și purtai o coroană.

— Mmmm, zâmbi Mimi. Mă întreb când o fi fost astn Nu-mi amintesc. M-am căsătorit la Boston, Newport și Southampton — cel din Anglia, nu din Long Island. De acolo ne tragem, știi. Cel puțin, până am venit aici. Îmi aduc aminte că am creat colonia Plymouth, tu nu? Mai de parte de atât nu-mi pot aminti. Deocamdată.

Dar Bliss nu-i spusese lui Mimi că în amintirea ei o văzuse sărutându-se pasional cu soțul ei. Și că acel soț semăna al naibii de bine cu actualul ei frate Jack. Îți dădoit fiori pur și simpli. Poate exista totuși vreo explicație pertru asta, dar până una alta Bliss păstră această imagine tulburătoare pentru sine.

Douăzeci și doi

Cordelia își dăduse întâlnire cu Schuyler la un ceai în holul Hotelului St. Regis, după ore. Când Schuyler sosi, ea deja o aștepta la masa lor obișnuită. Bunica ei stătea în mijlocul unui salon luminos și frumos, cu copoiul lui Schuyler odihnindu-se la picioare. În mod normal, Hotelul St. Regis nu permitea accesul cu animale de companie, dar pentru Cordelia făcuseră o excepție. La urma urmei, Astor Court fusese denumit după străbunica Cordeliei.

Schuyler înaintă spre ea având un sentiment de mânie combinat cu neliniște.

Bunica ei stătea senină, cu brațele încrucișate în poală. Pă rea plină de energie și radiantă. Tenul îi strălucea și avea un păr blond platinat, doar cu o nuanță slabă de argintiu. Pentru prima dată Schuyler observă că bunica ei mereu arăta așa după ședințele săptămânale de tratament la Jorge's. Dar abia acum se întrebă — sud-americanul

flamboaiant era oare doar un simplu stilist? Sau unul dintre însoțitorii umani ai Cordeliei? Schuyler se decise că nu dorea să afle.

— Mă bucur că sunt prima persoană care te felicită, zise Cordelia.

— Nu-mi dau seama de ce ar trebui să fiu atât de feri cită, răspunse Schuyler.

Cordelia îi făcu semn să se așeze pe scaunul din fața ei

— Ia loc, nepoata mea. Avem multe de discutat.

Un chelner în smoching se apropie și Cordelia comandă ceai cu gustări și prăjiturile.

— Flori Chinezești pentru mine, vă rog, se decise ea în chizând meniul.

Schuyler se așeză, iar Beauty își puse capul în poala ei, Schuyler mângâie câinele absentă, întrebându-se dacă Beauty era cu adevărat îngerul ei păzitor sau doar unmui danez pe care-l găsisese pe stradă. Aruncă o privire fugară meniului îmbrăcat în piele și dădu repede paginile.

— Un ceai Earl Gray pentru mine, mulțumesc.

— De ce nu mi-ai spus până acum? Întrebă ea după cu chelnerul plecă.

— Pentru că nu așa e rostul lucrurilor, zise Cordelia simplu. Povara cunoașterii de sine nu trebuie lăsată pe umerii nimănui până când persoana nu este pregătită pen tru așa ceva. Și am constatat că Priscilla face o treabă ex traordinară cu ceremonia de inițiere.

Priscilla Dupont. Protectorul-Șef. Președinta Comisu-l Femeie mondenă. Sau ce o fi fost ea de fapt.

— Cordelia, câți ani ai mai precis? Întrebă Schuyler.

Cordelia zâmbi. Un zâmbet trist și atotcunoscător.

— Ai ghicit corect. Am trecut dincolo de ciclul obișnuit. Am obosit de etapa asta a Expresiei. Dar am motivele mele pentru care am rămas.

— Din cauza mamei mele..., zise Schuyler.

Își dădu seama că i se permisesse Cordeliei să trăiască mai mult pentru a putea avea grijă de ea, dat fiind faptul că mama ei... ce făcea de fapt mama ei? Dacă era un vampir atotputernic, de ce era atunci în comă?

Bunica ei părea îndurerată.

— Da, într-adevăr mama ta a făcut niște alegeri nefericite.

— De ce? De ce este în comă? Dacă este invulnerabilă, de ce nu se trezește?

— Nu pot să vorbesc eu despre asta, zise Cordelia cu asprime. Orice ar fi făcut, tu ar trebui să te consideri privilegiată că ai primit moștenirea ei.

Schuyler voia s-o întrebe pe bunica ei ce voise să spună cu asta, dar chelnerul sosi aducând un suport de argint cu trei etaje, încărcat cu biscuiți, sandvișuri și prăjiturele. Ceainice de argint strălucitor pline cu ceai erau așezate lângă ceștile de porțelan.

Schuyler se grăbi să-și toarne și fu admonestată de bunica ei.

— Strecurătoarea!

Ea dădu din cap și puse strecurătoarea de argint deasupra ceștii. Chelnerul luă ceainicul și turnă ceaiul. Aroma plăcută de bergamotă îi învălui simțurile. Zâmbi. Îi plăcea acest ritual de după-amiază încă de pe vremea când era doar o copilă. Undeva în spate, harpistul cânta o mo lodie suavă.

Timp de câteva momente, fu liniște deplină în timp ce ea și bunica ei se delectau cu bunătați. Schuyler turnă o lin guriță de frișcă și niște cremă de lămâie peste un biscuit Luă o îmbucătură, scoțând murmure de încântare.

Cordelia se șterse delicat cu șervetul la gură. Alese un mini sandviș cu salată de crab, mușcă din el și-l puse înapoi pe tavă.

Schuyler își dădu seama abia acum că era moartă de foame. Luă un sandviș — unul mic, cu castravete, și înfii un biscuit.

Chelnerul reumplu cele două niveluri ale tăvii, aple cându-se discret, fără a le deranja.

— Ce ai vrut să spui că sunt norocoasă? o întrebă pe bunica ei.

Era derutată. Suna de parcă ea ar fi putut alege să fie altcineva, dar din ceea ce aflase la întâlnire, se pare că îi era destinat să fie Sânge Albastru.

Cordelia ridică din umeri. Ridică capacul ceainicului și se încruntă ușor la chelnerul care stătea lipit de perete.

— Aș mai dori puțină apă fierbinte, vă rog, zise ea.

— Ești cu adevărat bunica mea? întrebă Schuyler prin tre îmbucături de somon afumat și pâine de seară.

Cordelia zâmbi din nou. Era tulburător, ca și cum o cortină s-ar fi ridicat și Schuyler în sfârșit putea vedea adevărata față a bătrânei.

— Tehnic vorbind, nu. Ești isteț dacă ți-ai dat seama de asta. Încă de la începutul lumii noi am fost Patru Sute. Noi nu avem urmași în sensul obișnuit al cuvântului. Așa cum ai aflat, de-a lungul ciclurilor, mulți dintre noi sunt chemați, dar alții aleg să intre în repaus. Din ce în ce mai mulți preferă să intre în repaus, cufundați în somn, și aleg să nu se dezvolte preferând să rămână într-un stadiu primar. Când trupurile mor, tot ce ne mai rămâne este o picătură de sânge cu tiparul ADN-ului personal, iar atunci când vine vremea eliberării unui nou spirit, aceleora dintre noi care aleg să reintre în circuit li se implantează noul germen al vieții. Deci, într-un fel, toți suntem rude, dar de fapt nu suntem deloc înrudiți. Dar tu ești responsabilitatea mea.

Schuyler fu uluită de cuvintele bunicii ei. Ce anume dorise să spună cu asta?

— Și tatăl meu? întrebă ea într-o doară, gândindu-se la klrbatul înalt cu costum negru care o vizita pe mama ei.

— Tatăl tău nu te privește pe tine, răspunse Cordelia cu răceală. Nu te mai gândi la el. Nu a fost demn de mama ta.

— Dar cine...?

Schuyler nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Îi știa numele,

Stephen Chase, și că fusese un artist care o întâlnise pe mama ei la vernisajul unei expoziții. Dar asta era tot. Nu știa absolut nimic despre familia lui.

— Destul. A dispărut, asta e tot ce trebuie să știi. Ți-am mai spus, a murit la scurt timp după ce te-ai născut tu, zise

Cordelia întinzându-se și mângâind-o pe păr. De foarte mult timp Cordelia nu-i mai arătase vreun semn de afet țione.

Schuyler se întinse să ia o tartă cu căpșuni. Se simțea descurajată și neliniștită, ca și cum Cordelia nu-i spunea totul.

— Sunt vremuri grele pentru noi, să știi, explică Coi delia alegând o prăjiturică cu alune. Din ce în ce mai puțini vampiri Sânge Albastru aleg să treacă prin ciclurile noi male, iar valorile, modul nostru de viață dispar cu repezi ciune. Puțini mai respectă azi Codul. Există disensiuni și corupție în rândurile noastre, la diferite niveluri. Mulți se tem că nu vom atinge niciodată starea de beatitudine. În schimb, sunt mulți care aleg să se piardă în abisurile înlti necate care ne amenință. Nemuirea este un blestem și i o binecuvântare. Deja am trăit prea mult. Îmi amintesc mull prea multe, zise Cordelia ridicând ceașca la gură cu un gest elegant.

Când puse ceașca jos, fața i se schimbă. Se întristase și se ofilise chiar în fața ochilor lui Schuyler. Schuyler simți un val de afecțiune pentru această femeie bătrână, indile rent că era vampir sau nu.

— Ce vrei să spui?

— Trăim vremuri groaznice. Pline de vulgaritate și din perare. Noi am făcut tot posibilul să influențăm, să le arătăm calea. Suntem ființe ale frumuseții și luminii, dar cei ai Sânge Roșu nu ne mai ascultă. Am devenit irevanți. Acum sunt mult prea mulți de-ai lor și mult prea puțini de-ai noștri. Voința lor va schimba acum lumea, nu a noastră.

— Ce vrei să spui? Charles Force este cel mai bogat și mai puternic bărbat din New York, iar tatăl lui Bliss este senator. Amândoi sunt Sânge Albastru, nu? întrebă Schuyler.

— Charles Force, zise Cordelia cu asprime, amestecând o linguriță de miere în ceai. Dădu drumul linguriței cu atâta furie, încât ceilalți clienți întoarseră capetele. Fața era împietrită. El își are propriile planuri. Cât despre senatorul

Llewellyn, a avea o funcție politică este o încălcare directă a Codului. Noi nu intervenim în mod direct în afacerile politice ale oamenilor. Dar vremurile s-au schimbat. Uită-te la soția lui, zise Cordelia strâmbând din nas. Nu are nimic de Sânge Albastru în gusturile și modul în care se îmbracă — „aspirații descendente” mi se pare că se spune.

Cordelia oftă și Schuyler își puse palmele peste mâinile ei.

— Tu ești o fată bună. Deja ți-am spus prea multe. Dar probabil toate astea te vor ajuta într-o bună zi să îți dai seama care este adevărul. Dar nu acum.

Și cu asta Cordelia închise subiectul, își terminară ceaiul în liniște. Schuyler mușcă dintr-un ecler cu ciocolată, dar îl puse la loc pe tavă fără a-l termina. Îi dispăruse pofta de mâncare după toate câte aflase de la Cordelia.

Douăzeci și trei

Era groaznic modul în care cel mai bun prieten al tău putea să-ți răsucescă cuțitul în rană până-ți dădeau lacrimile. Oliver știuse foarte bine unde să-și plaseze aluziile răutăcioase. Chiar așa, Pod Person! Dar el, el cu Vespa și tunsorile lui de o sută de dolari? Și petrecerile lui aniversare din fiecare an de la bordul iahtului de șaptezeci de metri al familiei? Nu era asta încă o încercare de a deveni acces la popularitatea care îi tot scăpa printre degete?

De la întâlnirea Comisiei și ceaiul luat cu Cordelia, Schuyler se simțea dezrădăcinată, plutind în derivă, pășind pe nisipuri mișcătoare. Bunica ei îi confirmase multe lucruri legate de trecutul lor —

dar la fel de multe rămăseseseră trecute sub tăcere. De ce era mama ei în comă? Ce întâmplase cu tatăl ei? Schuyler era pierdută, mai ales de când Oliver nu mai vorbea cu ea. Nu se mai certaser niciodată înainte — făceau glume cum că ar fi fost două jumătăți ale aceleiași persoane. Le plăceau (50 Cent, filmele SF, sandvișurile cu pastramă și muștar) și le displăceau (Eiminem, mulțimea pretențioasă de la Premiile Oscar, vegetarienii ipocriți) aceleași lucruri. Dar acum că Schuyler îl mutase pe Jack Force din categoria „Nasol” în categoria „Tare”, fără a-i cere însă aprobarea lui Oliver, acesta nu mai voia să aibă de a face cu ea.

Restul săptămânii trecu fără ca nimic să se întâmple, Cordelia plecă în sejurul ei anual de toamnă la Martha's Vineyard, Oliver refuza să-i observe existența și ea nu mai avu nicio șansă de a vorbi din nou cu Jack. Dar pentru prima oară în multe săptămâni, Schuyler fu mult prea ocupată cu aspectele mai practice ale vieții — să treacă la biologie, să-și facă temele, să-și predea eseurile la engleză — pentru a le mai da atenție.

Ori de câte ori își extindea și retrăgea colții, falca o durea și fu ușurată să observe că încă nu simțea foamea aia profundă. Aflase de la bunica ei că Caerimonia Oscurilor, Să rutul Sacru, era o ceremonie specială și majoritatea celor cu Sânge Albastru așteptau până la vârsta majoratului (optsprezece ani) pentru a o pune în aplicare; deși numărul inincidentelor înainte de acest termen începuse să crească cu fiecare generație — unii vampiri nu aveau mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani când își luau primul însoțitor uman. A lua un Sânge Roșu drept însoțitor uman împotriva voinței lui sau ei era, de asemenea, o încălcare a codului.

În acea după-amiază de vineri după școală, se decise pe nrpusă masă să-și viziteze mama la spital, din moment ce Oliver nu o invitase la el să-și petreacă timpul împreună, ca de obicei. Și oricum avea un plan și nu voia să aștepte până duminică pentru a-l pune în aplicare. În loc să-i citească articole din ziar, așa cum făcea în mod obișnuit, avea de gând să-i pună mamei ei câteva întrebări. Chiar dacă aceasta nu-i putea răspunde, Schuyler s-ar fi simțit nini bine descărcându-și sufletul.

Spitalul era mult mai liniștit în acea după-amiază din timpul săptămânii. În hol nu erau foarte mulți vizitatori și clădirea avea un aer dezolant și părăsit. Viața era trăită în alte părți; până și asistentele păreau nerăbdătoare să plece în weekend.

Schuyler se uită din nou prin ferestruică înainte de a intra în salon. La fel ca și data trecută, lângă pat stătea aer lași bărbat grizonat. Îi spunea ceva mamei ei. Schuyler își lipi urechea de ușă.

— Iartă-mă... iartă-mă... trezește-te, te rog, lasă-mă să te ajut...

Schuyler privea și asculta. Știa cine este. El trebuia să fie. Schuyler își simți inima bătând cu putere.

Bărbatul continua să vorbească.

— M-ai pedepsit destul, te-ai pedepsit pe tine însăți destul. Întoarce-te la mine, te implor.

Asistenta mamei ei apăru lângă ea.

— Bună, Schuyler, ce faci? De ce nu intri?

— Tu nu-l vezi? șopti Schuyler arătând spre fereastră.

— Pe cine să văd? întrebă asistenta uluită. Nu văd pe nimeni.

Schuyler strânse din buze. Doar ea îl putea vedea pe străin. Era exact cum își închipuise și simți o fluturare de nerăbdare.

— Nu vezi?

Asistenta clătină din cap și se uită la Schuyler de parcă ceva era în neregulă cu ea.

— Mda, e doar un joc al luminii, zise Schuyler. Mi s-a părut că văd ceva...

Asistenta dădu din cap și se îndepărtă.

Schuyler intră în salon. Vizitatorul misterios se evaporase, dar ea observă că scaunul era cald încă. Se uită de jur împrejurul camerei și începu să-l cheme încet, pentru prima oară de când îl zărise pe străinul care plângea.

— Tată? șopti Schuyler, intrând în cealaltă cameră, o ca- meră de oaspeți complet mobilată. Tată? Tu ești? Ești aici?

Niciun răspuns, iar bărbatul nu reapăru. Schuyler se așeză pe scaunul liber.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, îi zise Schuyler femeii care zăcea în pat. Stephen Chase. Cine era? Ce ți-a făcut? Ce s-a întâmplat? Mai trăiește? Vine să te viziteze? A fost aici puțin

mai devreme?

Își ridică vocea sperând că dacă vizitatorul mai era încă în cameră, i-ar fi răspuns. Astfel încât tatăl ei să-și dea seama că ea știa că este el. Și-ar fi dorit să fi rămas și să fi vorbit cu ea. Cordelia îi dăduse întotdeauna impresia că tatăl ei făcuse ceva groaznic care o rănisese pe mama ei. Că nu o iubise niciodată — un fapt pe care nu-l putea corela cu imaginea bărbatului care plângea la capul patului.

— Mamă, am nevoie de ajutorul tău, se rugă Schuyler. Cordelia spune că te poți trezi oricând vrei, dar nu vrei, Trezește-te, mamă. Trezește-te de dragul meu. Te rog.

Dar femeia nu se mișcă. Niciun răspuns.

— Stephen Chase. Soțul tău. A murit când m-am născut. Sau cel puțin așa zice Cordelia. Este adevărat? Tatăl meu este mort? Mamă? Te rog, trebuie să știi.

Nici măcar o mișcare imperceptibilă a degetelor sau un oftat.

Schuyler renunță la a mai pune întrebări și luă ziarul Continuă să-i citească anunțuri matrimoniale, simțindu-se ciudat de alinată la auzul litaniiilor uniunilor maritale și uniformitatea acestora. După ce termină de citit și ultimul anunț, se ridică și își sărută mama pe obraz.

Pielea Allegrăi era rece și avea o consistență ca de ceară la atingere.

Ca o atingere a morții.

Schuyler plecă mai întristată ca oricând.

Douăzeci și patru

În acea seară, Schuyler se întoarse acasă unde primi un telefon interesant de la Linda Farnsworth.

Stitched for Civilization era cel mai tare brand de blugi din oraș (și din lume) al momentului.

Panourile publicitare senzaționale ale firmei împânzeau Times Square și modelele purtând semnătura „Social Lies” de trei sute de dolari bucata — îți ridicau posteriorul, cu talie joasă, se mulau pe coapse, pătați, înălbiți, rupți și extra-lunghi — deveniseră obiecte de cult într-o obsesie generală printre adolescenții jeanerati. Și, după câte se pare, designerului îi plăcuse poza lui Schuyler făcută cu Polaroidul.

— Vei fi noua imagine pentru Civilization! zise Linda la telefon. Te vor neapărat. Nu mă face să cad în genunchi.

— OK, zise Schuyler simțindu-se un pic încurcată de exuberanța Lindei.

Din moment ce Schuyler nu putuse inventa niciun motiv valabil pentru a nega valoarea zeilor modei (cine era se să zică nu celor de la Civilization?), a doua zi dimineață se îndreptă spre sudul Manhattanului pentru ședința foto Studioul din Chelsea se afla într-o clădire uriașă, lungă nil un cvartal, care adăpostise odinioară o tipografie. Liftierul era un domn cu ochii încețoșați, îmbrăcat într-o uniformă, care trebuia să manevreze liftul manual pentru a o conduce pe Schuyler la etajul potrivit.

Merse printr-un labirint de holuri, observând șirul de nume faimoase ale diverșilor designeri, precum și adresele web foarte cunoscute, agățate de ușile închise.

Studioul foto era în partea de nord-est a clădirii. Ușa era deschisă și o muzică electronică care-ți spărgea timpanele se auzea din interior.

Intră, nu foarte sigură de ce anume va găsi înăuntru Studioul era un spațiu larg, deschis, o cutie imensă și albă cu podele de poliuretan alb lucios și ferestre din tavan până în podea. Pe unul dintre pereți era creat un decor „perfect” și un trepied era așezat chiar în fața lui. Angajații care abia își rețineau căscături împingeau cuiere de haine astfel încât un stilist cu părul în dreadlocks să poată alege cea mai potrivită vestimentație.

— Schuyler! un bărbat slab și neras, purtând un tricou intrat la apă și blugi căzuți se apropie de ea cu mâna întinsă. Fuma și purta ochelari de soare Ray Ban Aviator.

— Bună, zise Schuyler.

— Jonas Jones, mă mai ții minte? Întrebă el ridicându-și ochelarii și zâmbind.

— A, desigur, zise Schuyler puțin intimidată.

Jonas Jones era unul dintre cei mai faimoși absolvenți de la Duchesne. Terminase cu câțiva ani în urmă și făcuse mare vâlvă în lumea artei cu picturile sale. Mai realizase și un film, Lumberjack

Quadrille, care fusese acceptat la festivalul de film Sundance, iar apoi cariera sa luase o altă turnură, spre fotografie de modă.

— Mulțumesc foarte mult că ai venit, zise el. Îmi pare rău că te-am anunțat cam din scurt, dar așa stau treburile în domeniul ăsta.

Îi făcu cunoștință cu designerul de la Civilization, un fost model cu măsuri perfecte, cu abdomen bine modelat și oase pelviene proeminente.

Sunt Anka, zise ea veselă. Ne pare rău că te-am sculat din pat așa de dimineață duminica. Dar va fi o zi lungă.. O să fie bine. Avem tone de gogoși, zise ea arătând spre masa încărcată de cutii alb-verzi de Krispy Kreme.

Lui Schuyler deja îi plăcea de ea.

— OK. Hai să-ți aranjăm părul și să te machiem, zise Jonas, îndrumând-o pe Schuyler către un colț unde două imagini înalte erau așezate în fața unei oglinzi imense, ca do cabină de probă, încadrate de becuri luminoase.

Bliss Llewellyn stătea într-unul din scaune. Linda uitase să menționeze că anul ăsta Civilization avea două imagini! Fata cea înaltă era deja machiată. Îi aranjaseră părul într-o coafură cu mult volum și buzele îi erau date cu un ruj roșu-cireașă. Purta un halat alb vaporos și vorbea la telefon. Bliss îi făcu jovială cu mâna lui Schuyler.

Aceasta îi răspunse și se sui pe scaun, iar o make-up artist britanică, care se prezentă ca fiind Perfection Smith, începu să-i evalueze starea tenului. În același timp, un sta list morocănos îi apuca smocuri de păr uitându-se cu atenție și mormăind dezaprobator.

— Ai avut o noapte lungă? întrebă Perfection ținându-l bărbia în lumină. Ai un ten foarte uscat, iubita! zise ea cu un accent cockney nazal.

— Bănuiesc că așa e, răspunse Schuyler.

Nu dormise foarte mult de când se întrunise Comisia.

O înfricoșă gândul că în timp ce ea dormea, propriul sânge se trezea la viață, infiltrându-i-se în conștiință și că țoale amintirile și vocile din viețile ei anterioare se luptau pentru a prelua controlul asupra creierului ei. Chiar dacă Jack îi explicase că nu așa mergeau lucrurile — amintirile erau amintirile ei, așa că erau parte integrantă din ființa ei și nu trebuia să îi fie frică —, Schuyler nu era foarte sigură de asta.

Închise ochii în timp ce fața îi era masată, ciupită, în punsă, curățată și unsă, iar părul era tras, pieptănat și uscat, aproape arzându-i-se rădăcinile.

— Au! țipă ea, simțind suflul de foc al uscătorului aproape arzându-i scalpul. Dar stilistul botos nici măcar nu-și ceru scuze.

Schuyler avea probleme și cu grămada de indicații pe care le primea de la Perfection. Nu își dăduse niciodată seama că a te machia era așa de dificil. Trebuia să facă atât de multe lucruri, uneori chiar în același timp, astfel încât specialistă în machiaj să-și poată face treaba corect. Perfection era ca un sergent la instrucție.

— Deschide. Mai larg. Uită-te încoace. Uită-te încolo. Uită-te la genunchiul meu. Ridică privirea în tavan. Închide gura. Freacă buzele una de alta. Uită-te la genunchiul meu.

În momentul în care transformarea fu completă, Schuyler era deja epuizată.

— Ești pregătită? întrebă Perfection.

Își trase scaunul în spatele lui Schuyler pentru ca ea să se poată vedea în oglindă.

Schuyler rămase mută de uimire când se privi. Era exact fața mamei ei care se uita înapoi la ea. Fața care îi zâmbea calm din fotografiile de nuntă pe care ea le pătrase sub pat. Era ireal de frumoasă.

— Oh, zise Schuyler cu ochii mari de uimire.

Până acum, nu realizase că seamănă leit cu mama ei.

Doamne, chiar este foarte drăguță, se gândi Bliss. Drăguță niri nu era cuvântul potrivit — era ca și cum ai spune că Audrey Hepburn arată bine. Schuyler era ieșită din comun. Cum de nu observase ea asta mai înainte? se întrebă Bliss. Vorbea cu Dylan la telefon — îi spunea despre petrecerea pe care o dădea la ea acasă în acea seară — mama ei plecase la Washington să-l viziteze pe tatăl ei, iar Jordan avea să doarmă la o prietenă. Tocmai îi spunea la ce oră să vină când rămase ca trăsniță de transformarea lui Schuyler.

Schuyler era un adevărat fotomodel din cap până în picioare. Avea buze pline și strălucitoare, iar părul ei lung și bogat era coafat drept, căzând-i perfect pe spate ca o perdea de abanos. Stilistul o îmbrăcase într-o pereche de blugi Stitced for Civilization strâmți și sub toate straturile ale Bliss observă că Schuyler avea un corp foarte frumos, mic și subțire ca de silfidă. Bliss se simți brusc ca un cal în comparație cu ea.

— Vorbim mai târziu, ne cheamă pe platou, îi zise e.i lui Dylan, închizând telefonul.

— Doamne, arăți atât de bine, șopti Bliss când se întâi nîră umăr la umăr în fața decorului alb.

— Mulțumesc, spuse Schuyler. Mă simt atât de carii ghioasă.

Nu mai purtase niciodată atât de puține haine în publu și încerca cu disperare să nu lase să se vadă asta. Amân două aveau pe ele doar blugi și nimic altceva — întoarse cu spatele la aparatul foto, cu brațele încrucișate acope rindu-și sâni, deși stilistul le pusese peste piept Band-Aid1, de culoarea pielii. Acceptase să vină la ședința asta mul mult din curiozitate, un experiment social pe care-l putea analiza mai târziu, dar acum era nevoită să recunoască că era destul de amuzant.

În studio era frig, iar Jonas striga instrucțiunile îneci când să acopere muzica celor de la Black Eyed Peas care bubuia din boxe. Atmosfera era plină de agitație, asistenții nervoși și tehnicienii de lumini săreau în sus la fiecare cuvânt al fotografului. Cum era câte o pauză, Bliss ijl Schuyler erau atacate cu canistre de fixativ. O seriozitate impasibilă governa discuțiile aprinse dintre Jonas și Anka care se întrebau dacă era mai bine ca părul fetelor să fiu ture în vânt sau nu (sexy sau clișeu?), sau dacă blugii arii tau mai bine din față sau din spate.

Fetele pozau și-și țuguiau buzele încercând să nu eli pească din cauza flash-urilor. Într-un acces de inspirație pe moment, Bliss o trase mai aproape pe Schuyler îmbrățișând-o.

— Nebunaticelor, chicoti Jonas din spatele aparatului.

În timpul pauzei de masă, își puseră halatele și se înghesuiră cu toată echipa în jurul bufetului, umplându-și l.irfuriile cu legume și ton la grătar. (în sânge, slavă Domnului, își zise Bliss.)

— O țigară? le întrebă Jonas scoțând la iveală un pachet de țigări mototolit. Haideti, fetelor, țineți-mi companie.

Își puseră farfuriile pe masă și îi urmară pe el și pe Anka în balcon.

— Așa deci, amândouă sunteți din Duchesne? întrebă Anka, scoțând o țigară mentolată și trăgând cu nesaț primul fum.

— Aha, Bliss dădu din cap acceptând un Camei cam strivit de la Jonas.

Schuyler clătină din cap. Țigările îi făceau rău. Era acolo eu ei doar pentru companie și priveliște. Balconul dădea înspre clădirile de apartamente părăsite de dincolo de râu.

I * barjă luneca alene pe apă. Schuyler privi totul cu încân- t.ire. Nu se sătura niciodată a privi orașul.

— Eu am fost la Kent, zise Anka. L-am cunoscut pe Jonas la Școala de Design din Rhode Island. Jonas aprobă.

— De atunci lucrăm împreună, zise el dând fumul •ilară. Nici nu știți ce bucuroși suntem că v-am găsit, fetelor. Chiar voiam ca imaginea companiei noastre să fie reprezentată de cineva dintre ai noștri.

— Ai noștri? întrebă Schuyler.

Anka râse și le arată colții.

— Ești un Sânge Albastru! zise Bliss uluită.

— Normal, zise Jonas amuzat. La fel ca majoritatea celor din industria modei. Nu ați observat?

— Cum poți să-ți dai seama?

— Pur și simplu știi — după forma ochilor și structura osoasă în general, explică Jonas. În plus, suntem foarte, foarte mofturoși. Uitați-vă numai la Brannon Frost, redactorul-șef de la Chic. Hellooo!

— E vampir? Bliss făcu ochii mari.

Dar apoi, dacă se gândea mai bine, totul se lega — fi gura fragilă, ochelarii de soare mari și negri, pielea albi preocuparea riguroasă pentru ca lucrurile să fie perfecte.

— Și mai cine? întrebă Schuyler.

Jonas înșirui câteva nume: un designer — „băiat rău” - faimos, care revitalizase recent aspectul goth-grunge, un fotomodel care în prezent era imaginea unei companii de lenjerie intimă, un specialist în machiaj recunoscut pentru popularizarea ojei albastre.

— Sunt zeci, zise el aruncând mucul de pe balcon.

Schimbară subiectul imediat ce li se alăturară alți

membri ai echipei, iar Jonas începu să spună o serie de bancuri porcoase întrecute doar de murdăria bancurilor spuse de Perfection. Schuyler râse la fel ca toți, simțind că ea și Bliss făceau parte dintr-un grup format ad-hoc, un fel de familie ușor țicnită.

— Dar Mimi de ce nu este aici? întrebă Schuyler brusc

Nu avea nicio logică ca ea să se bucure de experiența asta, în timp ce Mimi, care tânjea după atenția publicului, lusesse lăsată pe dinafară.

Bliss râse. Uitase complet de Mimi. Mimi care o să leșine când va auzi că ea și Schuyler fuseseră alese pentru *Stitched for Civilization* și nu ea!

— Mda, unde e Mimi? întrebă Bliss.

Jonas se scărpină nedumerit în cap. Schuyler băgă de sarnă semnele albastre de pe brațele lui.

— Mimi Force? Ne-am gândi și la ea, da, timp de o secundă. Mai ții minte Ank? Ce s-a întâmplat?

— Linda mi-a zis tariful ei pe zi, spuse Anka. După câte se pare, atunci când a semnat, i-a spus Lindei că ea nu se dă jos din pat pentru mai puțin de o mie de dolari pe zi. Îmi pare rău, fetelor, dar fără pic de experiență, nu este deloc realist. Nici măcar nu m-am obosit să-i fac o ofertă. Și apoi, noi v-am vrut pe voi două.

— Presupun că somnul este extrem de important pentru ea, chicoti Bliss. Nici nu știe ce pierde, zise Bliss aruncându-i lui Schuyler imul dintre zâmbetele ei sincere, dar rnre.

— Exact, răspunse Schuyler.

Schuyler îi zâmbi. Începea să-i placă de Bliss din ce în ce mai mult.

Se întoarseră pe platou, încolăcindu-se una în jurul alteia, iar atunci când Jonas strigă „Pasiune, pasiune, vreau pasiune!”, aproape că lentilele aparatului luară foc.

Douăzeci și cinci

O lăsaseră să păstreze blugii! Schuyler era în al nouălea cer. Ședința foto se termină destul de târziu, mult după ora șase inițial stabilită, așa că atunci câinii ieșiră afară, era deja întuneric. Își luă la revedere într-o agitație de sărutări trimise în aer și făcând cu mâna tuturor. Gașca cea veselă se dispersă — Anka și stiliiști dispărură într-o mașină tip sedan, echipa de la coafură și de la machiaj se sui în taxiuri, iar Jonas și asistenții lui se proptiră în cel mai apropiat bar.

— Vrei să te las în centru? întrebă Bliss. Șoferul meu trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Schuyler clătină din cap.

— Mulțumesc, nu e nevoie. Cred că o să fac o scurt A plimbare.

Afară era o seară frumoasă, cu cer senin și clar.

Bliss ridică din umeri trăgând dintr-o țigară, și în blu gii cei noi, tricoul mulat și jacheta mov din blană sintetici, arăta exact ca un fotomodel în afara orelor de program.

— Cum vrei. Nu uita, mi casa, diseară la zece.

Schuyler dădu din cap. Apucă mai strâns la piept granta în care își pusese blugii cei noi. Se reîntorsese la vestimentația ei în straturi — un tricou negru peste un pulover pe gât, peste o fustă de jerseu negru, peste o pereche de Mugi gri și ciorapii cu dungii alb-negru și ghetetele negre uzate. Avea de gând să se îndrepte înspre partea de est, pe Vventh Avenue și să treacă prin Times Square, Lincoln Center și Upper East Side în drumul către casă.

Pe când mergea spre Tenth Avenue, se simți oarecum neliniștită. Străzile erau complet pustii, clădirile de depozite care găzduiau galeriile de artă erau întunecate și amenințătoare. Felinarele luminau cu intermitențe și pe jos era

Plin de apă de la ploaia care căzuse recent. Schuyler își dori brusc să fi acceptat invitația lui Bliss. Cu un sentiment de anxietate, grăbi pasul încercând să ajungă mai repede la bulevardele luminate. Dacă ar putea ajunge până pe Ninth, plină de cafenele și buticuri, știa că avea să fie în siguranță.

Încercă să se descotorosească de sentimentul de teamă, i, mdindu-se că era doar paranoia provocată de întuneric — și tocmai ei să-i fie frică de întuneric? Ea era un vampir! Râse, dar cu toate

astea în sinea ei simți o străfulgerare de frică.

Nu mai putea să nege.

Cineva o urmărea.

Sau ceva...

Începu să alerge cu inima bătându-i să-i spargă pieptul yi cu respirația întretăiată. Se întoarse...

O umbră lipită de un perete.

Umbra ei.

Era nedumerită. Nimic. Nu era nimic și nimeni. Ești paranoică, ești paranoică, își tot repeta. Se forță să mcaigă mai încet pentru a-și demonstra că nu-i era teamă.

Mai avea doar câțiva pași până să ajungă pe Ninth Strivi și să fie în siguranță... atât de aproape... Își întoarse capul încă o dată... și simți cum ceva se întinde și o apucă de gât. Se luptă să poată respira, să deschidă ochii, să lovească, dar nu putea țipa; era ca și cum ceva i-ar fi lipit coardele vocale și o strângea foarte tare de gât. O creatură imensă, întunecată... Înaltă și puternică precum un bărbat, o prezență densă și otrăvitoare cu... ochi de un roșu aprins, ochi roșii cu pupile argintii strălucind în întuneric, holbându-se la ea... sfredelind în mintea ei... și apoi i-a simțit...

Nu! Nu! Nu!

Refuza să creadă, dar niște colți îi străpungeau pielea — cum era posibil? Ea era una dintre ei! Ce era asta?

Cu toată puterea pe care o mai avea, încercă să atace creatura — s-o zgârie, dar nu reuși — era ca și cum ai fi lovit vântul — nu avea nici un efect, colții se apropia prătrunzându-i în pielea gâtului și golind-o se sângele ei albastru, de viață... Era amețită și confuză... era cât pe ce să-și piardă cunoștința — când o pată negru-albăstruie se întrupă dintr-odată, lătrând nebunește.

Beauty!

Copoiul mârâi și sări pe creatura întunecată. Monstrul îi dădu drumul și Schuyler se împletici pe trotuarul murdar ținându-se de gât cu o mână. Copoiul alerga în cercuri, măriând și lătrând ca ieșit din minți. Creatura dispăru.

Beauty încă lătra când Schuyler își deschise ochii în sfârșit. Cineva era lângă ea.

— Ești OK? întrebă Bliss Llewellyn.

Nu știu, zise Schuyler încă șocată. Încercă să-și recâștige echilibrul, sprijinindu-se de Bliss, cu picioarele încă tremurând.

— Hai, ușor, o calmă Bliss.

Beauty încă lătra cu urlete prelungi și furioase și o mârâia pe Bliss.

Jos, Beauty, jos, este Bliss, prietena mea, spuse Schuyler întinzând o mână să liniștească câinele furios.

Dar Beauty nu se opri. Alerga în jurul lui Bliss, apucând-o de glezne.

— Au!

— Beauty, destul! țipă Schuyler apucând câinele cu putere de zgardă.

De unde venise? De unde știuse? Schuyler se uită în ochii inteligenți ai copoiului. M-ai salvat, se gândi ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bliss.

— Nu știu. Mergeam pe stradă când ceva m-a atacat din spate...

— Te-am auzit, zise Bliss cu vocea tremurând. Așteptam mașina chiar în fața studioului, când ți-am auzit țipetele, așa că am alergat să te ajut.

Schuyler dădu din cap, încă bulversată de ceea ce i se întâmplase. Geanta și toate lucrurile din ea erau împrăștiate pe trotuar — cărțile deschise în mijlocul bălții și noii ei blugi mototoliți grămadă.

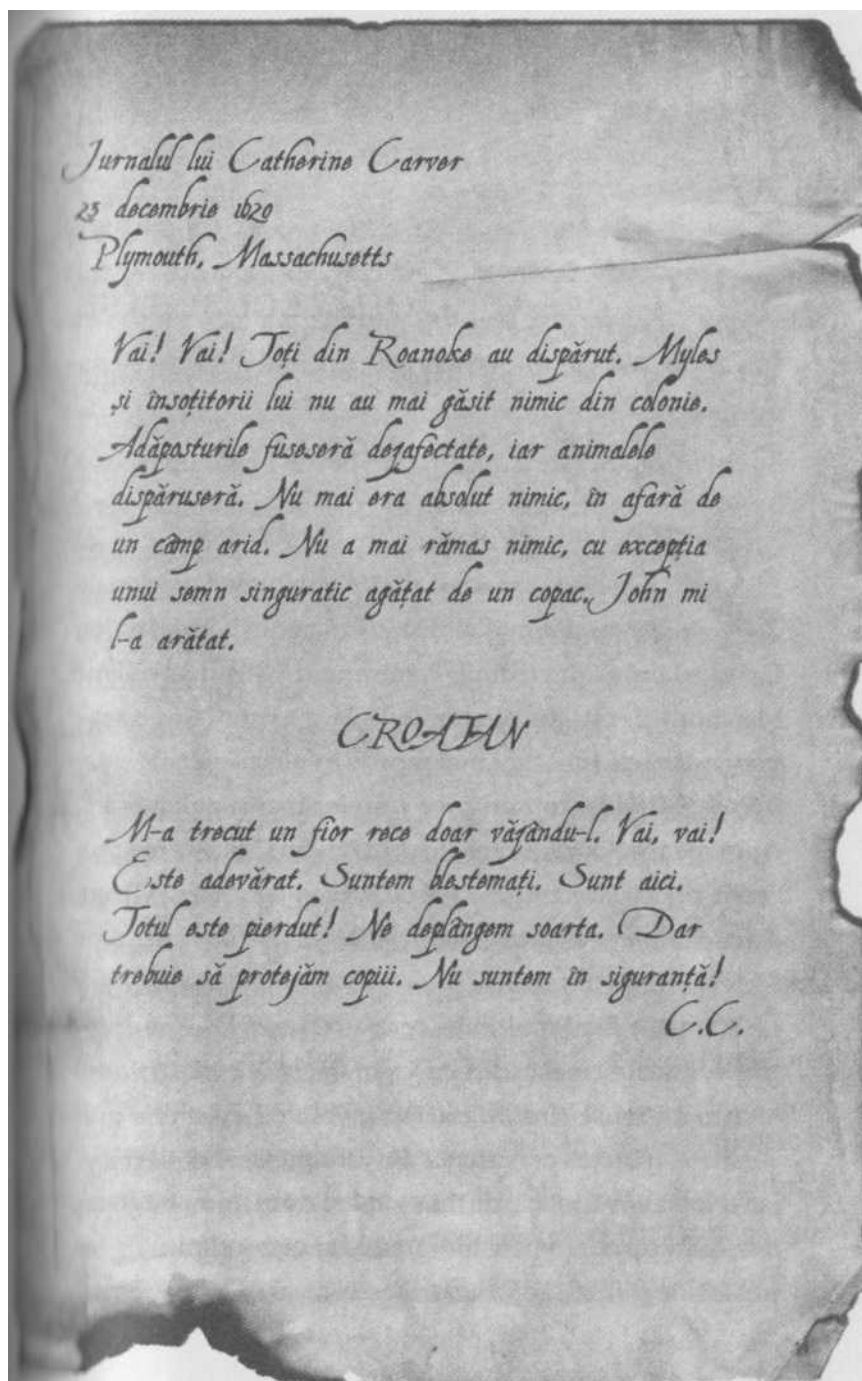
— Ce crezi că a fost? întrebă Bliss ajutând-o pe Schuyler să-și adune lucrurile și să le pună înapoi în geanta tic piele.

— Nu știu... părea... ireal, se bălbâi Schuyler.

Închise geanta și și-o puse pe umăr. Încă nu se ținea toc mai bine pe picioare, dar apucând lesa lui Beauty se simți mult mai bine. Se simțea mai puternică atunci când era cu copoiul ei, mai stabilă.

Amintirea atacului începea deja să dispară — o m.is.l întunecată cu ochi roșii strălucitori și pupile argintii — ni dinți, dinți destul de ascuțiți pentru a-i pătrunde prin piele — colți — la fel ca ai ei —

dar atunci când își duse degetele să pipăie rana de la gât, acolo nu mai era absolut nimic. Nicio rană. Nici măcar o zgârietură.

Douăzeci și șase

Incredibil. Era unul dintre cuvintele favorite ale lui Mimi. Pitonul ei Birkin? Incredibil! Noul avion G-5 al tatălui ei? Incredibil! Petrecerea lui Bliss Llewellyn? Mai mult decât atât. Incredibilă la maxim. Nimic nu i pune sângerile lui Mimi mai repede în mișcare decât o petrecere. Mimi își roti privirea prin încăperea aglomerată. Aproape toată lumea care făcea parte din Comisie era prezentă, plus o selecție grozavă de persoane cu Sânge Roșu. delicios de apetisante. Era încântată că o convinsese pe Bliss să dea petrecerea.

Lucrurile erau mult prea serioase la școală — se apro pia mijlocul semestrului cu examenele, elevii din anul terminal care se stresau cu depunerile de dosare la uni versitate, tristețea persistentă din jurul

morții lui Aggie -, iar ei toți aveau nevoie de un moment de respiro. Bliss ezi tase la început — plictisind-o pe Mimi cu tot felul de în trebări de trei lei, gen Va veni toată lumea? Dar mâncarea.

Cine va cumpără berea? Dar cu mobila ce fac? Dacă se întâmplă ceva cu ea? Unele piese sunt foarte scumpe! Aproape o înnebunise pe Mimi cu toată îngrijorarea asta.

— Lasă totul în mâinile mele capabile, îi spusese ea lui Bliss.

Așa că, într-o succesiune foarte rapidă a evenimentelor, Mimi făcu instrucție cu o armată de publiciști și organizatori de evenimente pentru a transforma apartamentul triplex al familiei Llewellyn într-un paradis al desfrâului — utilat complet cu un bar (de parcă alcoolul ar fi avut vreun efect asupra lor), o echipă de fotomodele care serveau gustări miniaturale (cartofi umpluți cu caviar, budincă de homari și cocktail de creveți) și o grămadă de pungi frumos colorate pline cu produse de baie de lux. Mimi chiar în- chiriase o echipă de specialiști în reflexoterapie, aromote- rapie și maseuri suedezi pentru a masa picioarele, mâinile și spatele invitaților. Membrii „poliției răsfățului” îmbrăcați în alb erau ocupați să frământa, să toace și să elibereze de stres mușchii elitei unei școli private.

Bliss ajunse acasă și văzu cu stupeoare că mobila de la parter fusese înlocuită cu canapele cu imprimeuri de zebra, carpete mițoase și lămpi Aero. Un DJ tocmai se făcea comod în fața șemineului.

— Nu te criza, OK? zise Mimi ridicând o mână ca pentru a o opri pe Bliss.

— Ce mama dr...? întrebă Bliss uitându-se de jur împrejurul ei cum casa părinților ei fusese complet transformată într-un club de noapte la modă de prin anii 1960.

Mimi îi explică că toate lucrurile erau în siguranță și fuseseră transferate într-un loc special de depozitare, și că totul va fi pus la locul lui a doua zi dimineață, înainte ca părinții ei să vină acasă. Îi venise ideea dintr-o revistă do design interior, care sugera că o casă goală ar fi locul ideal pentru o petrecere.

— Nu-i așa că sunt un geniu? în felul ăsta, nu trebuie să-ți faci griji că se fură sau se strică ceva, o asigură Mimi. Și unde ai fost apropo? Ai întârziat!

Bliss dădu din cap uluită. Se întrebă ce ar zice mama ei vitregă dacă ar ști că toate lucrurile din prețiosul ei Penthouse des Reves zăceau pe undeva prin Jersey. Se uit.» șocată la Mimi preț de o clipă, iar apoi dădu din umeri a resemnare și se îndreptă spre camera ei să se schimbe.

— Cu plăcere! strigă Mimi.

Cel mai recent remix care făcuse furori (Nirvana vs. Destiny's Child) explodă din sistemul cu sunet surround al familiei Llewellyn. Mimi zâmbi în sinea ei. Își umezi buzele, care străluceau de sânge proaspăt. Iubitul ei italian era și el pe undeva, în stare de inconștiență, ca de obicei.

— Un Lychee Martini? întrebă o chelneriță oferind u i un cocktail.

Exact ce avea nevoie. Mimi zâmbi și goli conținutul Apoi mai luă un pahar, încă unul și încă unul, în timp citata care servea o privea uluită.

— însetată? o întrebă o voce din spatele ei.

Mimi se întoarse.

Dylan Ward o privea, printre șuvițele de păr care-i acopereau ochii. O cuprinse același sentiment de groază.

— Care e treaba ta?

Dylan ridică din umeri.

Mimi se îndreptă spre el. Purta o jachetă Dsquared de piele roșie și o fustă Balenciaga din șifon care i se mula pe coapse. O irita faptul că Dylan nici măcar nu părea să observe ce bine îi pune în valoare picioarele acea fustă. Chestia asta i se părea oarecum nerușinată. Ca și cum lui nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie de cum arăta ea! O blasfemie! Se uită cu atenție la gâtul lui. Până acum, nu exista nici un semn cum că Bliss ar fi încercat să pecetluiască legătura lor. Mimi zâmbi în sinea ei. Îi trecu prin minte o idee nebunească. Asta chiar va fi distractiv.

Dacă ea ar efectua Caerimonia Oscolor pe Dylan înaintea lui Bliss, el va fi legat de ea pentru totdeauna. O va uita pe Bliss cu totul. Asta ar învăța-o minte, pentru că Bliss continuase să-l întâlnească pe Dylan împotriva instrucțiunilor precise date de Mimi. Nu e vorba că ar fi interesat-o Dylan, dar se cam plictisea.

Clipi din gene, flirtând cu Dylan.

— Mă ajuți cu ceva? întrebă ea conducându-l departe ile zgomotul petrecerii.

În semiobscuritate, părea o fată frumoasă și neajutorată și, fără să se gândească de două ori, Dylan se trezi că o urmează din ce în ce mai departe în întuneric.

Dar am fost invitată! O cunosc pe proprietara acestui apartament! striga Schuyler. Nici măcar nu mai auzise de o listă de invitați pentru o petrecere privată. Dar dacă se gândea mai bine, nici nu fusese invitată la vreuna. Liftul se opri la primul etaj și Schuyler văzu că accesul era blocat de o suită de PR-iste cu fețe impasibile.

— Ați confirmat participarea? o întrebă una dintre ele mestecând gumă și uitându-se dezaprobat la vestimența ei.

Purta o tunică largă cu straturi de mărgeluțe de plastic, pantaloni scurți de blugi peste colanți negri și niște cizme de cowboy cam obosite.

— Abia azi am aflat de ea! oftă Schuyler.

— Îmi pare rău, nu sunteți pe listă, zise fata cu clip-boardul în brațe, savurând la maxim faptul că o respinsese.

Schuyler era cât pe ce să intre în lift și să plece când Bliss apărură din spatele unei uși.

— Bliss! strigă Schuyler. Nu mă lasă să intru.

Bliss se apropie. Își făcuse un duș și se schimbase într-o rochie cu dungă în zigzag Missoni, bine ajustată, și sandale tip gladiator cu toc. O luă pe Schuyler de braț și o trase dincolo de baricada PR-istelor care protestau vehement.

O conduse în camera principală, plină de elevi de la Duchesne care pescuiau pahare de băutură de la bar, se tolăneau pe canapele sau dansau lasciv în fața ferestrelor

— Mersi, zise Schuyler.

— Îmi pare rău pentru asta. E vina lui Mimi. I-am spus că părinții mei sunt plecați și că mă gândeam să dau o petrecere mai restrânsă, iar ea îmi organizează un balamuc ca la MTV Music Awards, sau mai știu eu ce.

Schuyler râse. Se uită împrejur — animatori plini de energie se zbăteau închiși în niște cuști atârinate de tavan și în aglomerație recunoscă câteva fețe faimoase.

— Aia nu e...? întrebă Schuyler observând o actriță adolescentă care bea bere cu furtunul dintr-un butoi în fața unui grup extaziat de tineri care o aclamau.

— Mda, oftă Bliss. Haide, hai să-ți arăt restul casei. Nu arată așa de obicei.

— Mi-ar face mare plăcere, dar am ceva de făcut mai întâi.

Bliss ridică o sprânceană.

— Ah, da?

— Trebuie să-l găsec pe Jack Force.

Trebuia să-l găsească pe Jack. Trebuia să-i povestească ce i se întâmplase. Nu mai vorbisera imul cu altul din seara aia ile la balul Toamna Neprotocolară, dar simțea că doar el ar fi putut s-o înțeleagă. Încerca din răspuț să nu uite ce se întâmplase — deja totul era încețos — deja nu-și mai putea aminti detaliile exacte legate de unde, de ce sau cum se întâmplase — cu excepția ochilor roșii strălucitori și a pupilelor argintii. Ochi roșii și dinți ascuțiți.

Dar penthouse-ul familiei Llewellyn era ca o casă care se extindea în mod miraculos — oriunde te-ai fi întors, dădeai

peste camere și alte camere pe nenumărate holuri și holișoare cu comori secrete. Schuyler descoperi o piscină interioară, o sală de sport complet echipată și ceea ce părea a fi o spa, plină cu mese de masaj și uleiuri esențiale, precum și o cameră de jocuri cu jucării din alte vremuri, o mașinărie care-ți ghicea viitorul și diverse alte aparate, toate păstrate în condiții foarte bune. Băgă o monedă în mașinăria-ghi-citoare și își luă răvașul.

ÎN ADÂNCUL SUFLETULUI EȘTI UN CĂLĂTOR.

MULTE CĂLĂTORII TE AȘTEAPTĂ.

Și-ar fi dorit să fie și Oliver acolo să vadă.

— L-ai văzut pe Jack? Jack Force? îi întreba pe toți cu care se întâlnea.

I se spuse că tocmai plecase, sau că era la alt etaj, sau că tocmai sosise. Părea să fie peste tot și nicăieri.

Într-un sfârșit, îl găsi într-o cameră goală, un dormitor de oaspeți de la ultimul etaj. Zdrăngănea la

o chitară și cânta încet pentru el însuși. La etajele inferioare petrecerea secolului era în toi, în timp ce Jack prefera liniștea de aici

— Schuyler? Întrebă el fără să-și ridice privirea.

— S-a întâmplat ceva, zise ea închizând ușa ușor.

Acum că-l găsisese în sfârșit, toate sentimentele pe care și le reprimase ieșiră la suprafață. Tremura și era atât de speriată, încât nici nu-și dădu seama că el îi ghicise prezența cu alt simț decât cu cel vizual. Făcu ochii mari de spaimă și fără să se gândească prea mult alergă și se așeză pe pat lângă el.

El o luă pe după umeri protector.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la o ședință foto azi și după aia mergeam pe stradă singură... și eram... nu-mi amintesc, zise ea chi nuindu-se să-și găsească cuvintele. Imaginile. La momentul respectiv, acestea parcă i se întipăriseră pe creier cu fierul încins, dar acum părea că se luptă să le păstreze vii. Se agăță de firele memoriei — ceva groaznic aproape că se întâmplase — dar ce? Ce cuvinte ar putea reda ceea ce se întâmplase și de ce o lăsa memoria? Am fost atacată, zise ea forțat.

— Cum?

El înjură. O luă de umeri și o zgâlțâi, apoi o trase mai aproape.

— De către cine? Spune-mi.

— Nu-mi amintesc. A dispărut, dar era... puternic, nu l-am putut opri. Ochii... ochii roșii... dinți... care au supt... aici, spuse ea arătând spre gât, dar uite nu am nicio urmă de colți. Nu înțeleg!

Jack o privi încruntat. O ținu în continuare în brațe.

— Îți voi spune ceva, ceva foarte important.

Schuyler dădu din cap.

— Ceva ne vânează. Există ceva acolo care vânează Sânge Albastru, spuse el încet. Nu eram sigur înainte, dar uram sunt.

— Cum adică ne vânează? Nu cumva este invers? Noi suntem cei de care toți ceilalți ar trebui să se teamă!

Jack clătină din cap.

— Știu că nu are niciun sens.

— Comisia a spus că nu putem fi uci...

— Exact, o întrerupse el. Mereu ne-au spus că vom trăi veșnic, că suntem nemuritori și invincibili, că nimic nu ne poate ucide, corect?

— Corect, tocmai asta îți spuneam și eu.

— Și au dreptate, să știi. Am încercat eu.

— Ce-ai încercat?

— Am sărit în fața trenurilor, m-am tăiat. Eu am fost cel care a sărit anul trecut de la fereastra bibliotecii.

Schuyler își aminti zvonul — că un tip sărise de la etajul trei și aterizase în curtea interioară. Dar nu-i dăduse crezare. Nimeni nu ar fi putut supraviețui unei sărituri de cincisprezece metri și mai mult, să cadă și în picioare!

— De ce?

— Ca să văd dacă era adevărat ceea ce ne spuneau.

— Dar puteai să mori.

— Nu, nu puteam să mor. Tocmai asta e. Comisia avea dreptate în privința asta, cel puțin.

— În seara aia - în seara când ne-am întâlnit în față la Block 122 - chiar ai fost lovit de taxi.

El dădu din cap.

— Dar nu m-a durut deloc.

— Nu, aprobă Schuyler.

Ea îl văzuse rostogolindu-se sub roțile taxiului. Ar fi putut muri. Dar el apăruse întreg și nevătămat pe trotuar. Ea se gândise că era poate doar obosită și că privirea îi juca feste. Dar se întâmplase cu adevărat. Văzuse cu ochii ei.

— Schuyler, ascultă-mă. Nimic nu ne poate ucide... cu excepția...

— Cu excepția...?

— Nu știi! Își strânse pumnii de frustrare. Dar ceva exist/l undeva acolo. Comisia nu ne spune adevărul complet.

Jack îi relatează că înaintea primei ședințe, membrii seniori .ii Comisiei hotărâseră să nu le spună juniorilor despre acest pericol. Și în loc să avertizeze pe toată lumea, ei preferaseră să-i lase în întuneric deocamdată. Era destul că aflau despre adevărata lor moștenire; nu exista niciun motiv să tragă alarma dacă exista posibilitatea să nu fie niciun pericol. Doar că el nu îi crezuse. El știa că de fapt ceva era păstrat secret de către Comisie.

— Nu ne spun totul. Cred că este ceva care are legătură cu o întâmplare de demult. Ceva legat de Plymouth, atunci când am venit prima dată aici. Am încercat să dezgrop adevărul, dar este ca și cum simțurile mele nu-l pot descoperi. Când încerc să mă gândesc la asta, tot ce-mi pot aminti este un singur cuvânt. Un mesaj agățat de un copac în mijlocul unui câmp pustiu. Era doar un singur cuvânt: Croatan.

— Ce înseamnă asta? Croatan. Schuyler se cutremură, simțind repulsie doar la auzul acestui nume.

— Habar nu am. Nici măcar nu știu ce este. Ar putea fi orice. Ar putea fi un loc, nu știu sigur. Dar cred că are legătură cu ceea ce ei nu vor să spună. Ceva legat de puterea de a ucide un Sânge Albastru.

— Dar cum poți ști? Cum poți fi sigur? îl întrebă ea alarmată.

— Pentru că, exact așa cum ți-am spus, Aggie Carondolet a fost ucisă, spuse el uitându-se pătrunzător în ochii ei albaștri.

Schuyler tăcu.

— Și?

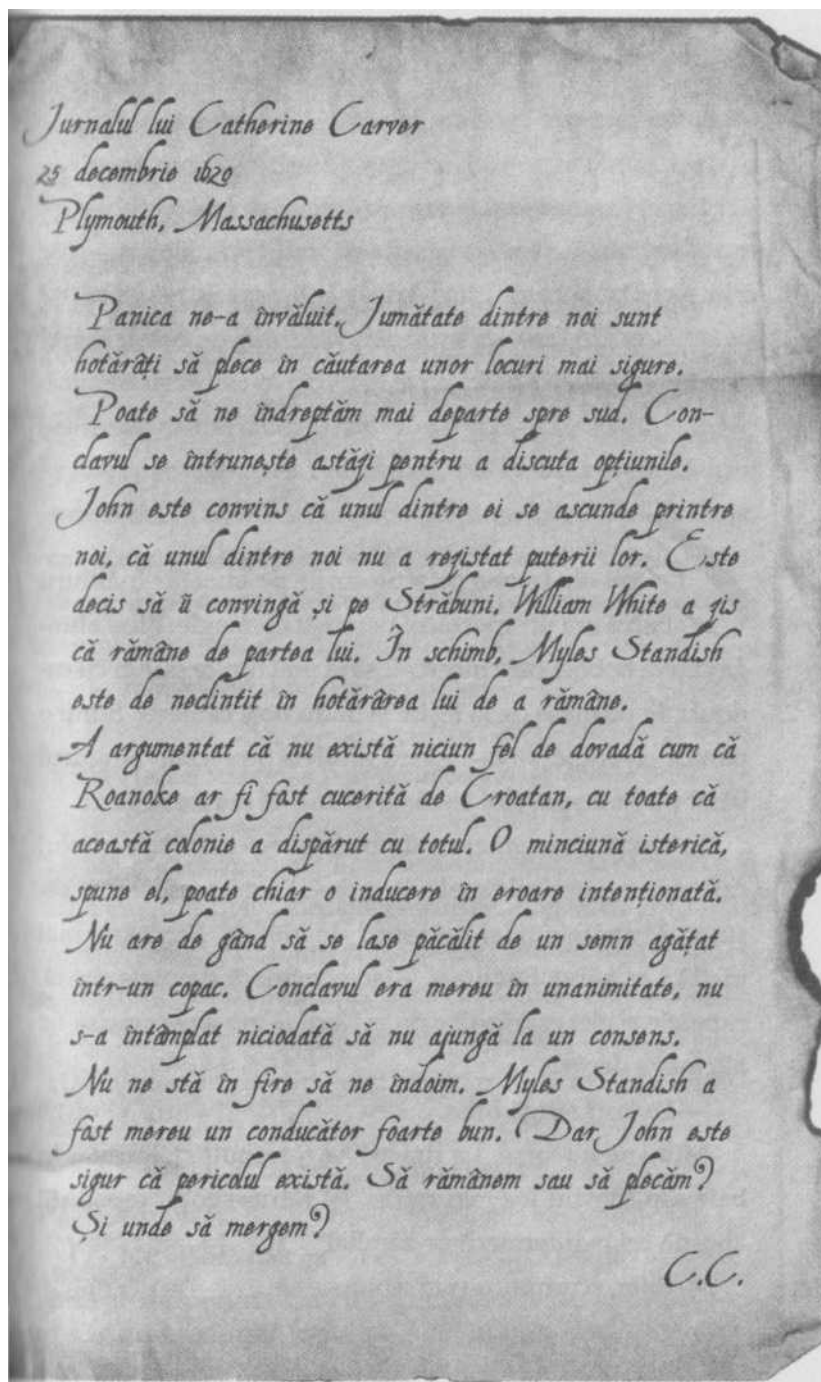
— Aggie era vampir!

Schuyler rămase cu gura căscată. Normal! De aceea v simțise așa de apropiată de ea la înmormântare. Știuse, un deva în străfundul ființei ei, că Aggie era una de-a lor.

— Ea nu se va mai întoarce. A plecat. Corpul ei a fost golit de sânge — de tot sângele! Amintirile ei, viețile anterioare, sufletul — toate au dispărut. Au fost aspirate, exact așa cum noi îi golim pe cei cu Sânge Roșu, zise el trist. Ni micite. Luată.

Schuyler se uită la el îngrozită. Nu putea fi adevărat.

— Și nu este primul caz. S-a mai întâmplat.

Douăzeci și șapte

Care era treaba cu sculpturile de gheață? Înăuntru parcă era un spectacol nereușit de magie. Bliss alun gă câțiva boboci care încercau să ia mai multe pungi cu ca douri de pe masa de la ieșire și dădu ocol camerei. Simți o panică crescândă. Nu-l găsea nicăieri pe Dylan. Singurul băiat pe care voia să-l vadă, și tocmai el era de negăsit.

Se așeză pe o canapea de piele și se uită înspre holul care ducea către saloanele de masaj. Două persoane se să rutau în spatele unei sculpturi de gheață. Persoana mai înaltă i se părea familiară - acea mânecă de piele uzată, capetele acelei eșarfe albe de mătase - nu avea cine să fie altcineva decât...

— Dylan? strigă Bliss.

Mimi se întoarse. La dracu. Ar fi trebuit să-l fi luat în baie sau într-un loc mai retras. Își retrase colții repede și abordă cel mai fermecător zâmbet.

— Bliss, scumpo, aici erai, spuse ea.

Dylan se întoarse și el cu ochi sticloși, care nu puteau focaliza nimic.

— Tu ce faci aici? Bliss o întrebă pe Mimi.

— Nimic, zise Mimi ridicând din umeri. Doar vorbeam.

Bliss îl trase pe Dylan din colțul întunecat și se uită

după urme pe gâtul lui, dar nu văzu nimic. Bun. O străfulgera pe Mimi cu privirea și plecă cu Dylan.

— Ce căutai cu ea? îl întrebă.

Dylan nu știu ce să răspundă. Nici măcar nu-și dăduse seama că era cu Mimi Force. Se pierduse într-un fel de ceață, ca și cum ar fi fost sub vrajă. Clipi năucit și se uită la Bliss.

— Unde ai fost? întrebă el cu vocea brusc revenită la normal.

— Te-am căutat pe tine, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Haide, vreau să-ți arăt camera mea, spuse Bliss.

Dylan arăta nepotrivit în intimitatea camerei ei. Era ca și cum era prea masculin, prea murdar... prea real. El zâmbi afectat când văzu patul ei alb ca de prințesă acoperit cu o cuvertură pufoasă cu flori, covorul de un verde palid, tapetul roz, dulapul din răchită albă, casa de păpuși cu patru etaje și beculețele din jurul oglinzii de la măsuta de toaletă.

— OK, știu. E un pic cam de fetișcană.

— Un pic? o tachină el.

— Nu eu am fost cu ideea. E vina maică-mii vitrege. Ea încă are impresia că am doisprezece ani sau așa ceva.

Dylan râse. Închise ușa încet și dădu lumina mai încet

Bliss simți brusc o neliniște.

— Scuză-mă o clipă, spuse ea intrând în baie pentru a-și recăpăta suflul.

Asta era prima dată pentru ea și o cuprinse nervozitate. Avea de gând s-o facă — Caerimonia Osculor — cerem onia de sânge care îl va lega de ea — avea de gând să-i ofere Sărutul Sacru —, dar el încă nu știa asta. Din câte au zise, pur și simplu începeai ceremonia, iar ei, oamenii, erau extaziați de plăcere și totul era fierbinte și umed și după aceea ea se va simți mai bine decât se simțise vreodată.

Când ieși din baie, Dylan era deja așezat pe pat, sprijini nit în pernele pufoase. Arăta foarte zvelt și sexy în tricoul ăla Ben Folds rupt. (Și aruncă tenișii Nike și bătu cu palm.) locul liber de lângă el.

Bliss văzu că-și agățase eșarfa și geaca de tăblia patului și îi veni o idee. Îi strecură în buzunarul de la haină setul de chei duplicat de la casă.

— Ce faci? întrebă Dylan.

— Nimic — doar îți dau ceva ce poate ne va ajuta să ne întâlnim mai ușor data viitoare, spuse ea sfioasă.

— Păi, vino aici imediat.

— Mi-e frig, zise ea intrând sub pătură.

Într-o secundă, Dylan dădu la o parte cuverturile și se strecură lângă ea.

Stătură așa o vreme, ascultând ritmurile de gangsta rap ce răzbăteau de jos.

— Chiar ți-e frig, se minună el.

— Dar tu ești cald.

El o luă în brațe și începură să se sărute — Bliss fu recunoscătoare că de data asta nu își pierdu cunoștința, în timp ce-l simțea pe Dylan explorând pe sub rochia ei, în căutarea sutienului. Zâmbi, gândindu-se că băieții sunt toți la fel. El va obține ce-și dorea, dar nu înaintea ei.

Închise ochii, simțindu-i mâinile calde cum îi desfac sutienul. El îi trase rochia peste cap. Ea se ridică puțin din pat pentru a-l ajuta, iar apoi se întinse la loc în fața lui, îmbrăcată doar în tanga Cosabella.

Deschise ochii și-l văzu aplecat deasupra ei. Îl trase mai aproape.

El își încrucișă brațele și-și scoase tricoul. Era atât de slab încât îi simțea coastele sub piele. Amândoi respirau cu greu și, într-o clipă, el fu deasupra apăsându-și corpul de al ei.

Ea îl sărută pe gât și simți cum proeminența dură din blugii lui îi presa coapsele. Se rostogoli deasupra în timp ce o ținea strâns, mângâind-o pe spate și strecurându-se sub lenjeria intimă. Ea îl sărută pe gură, pe linia maxilarelor, îndreptându-se spre gât.

Simți cum dinții îi ies în afară; o va face — Acum! Aproape că putea să miroasă sângele bogat și delicios — deschise gura și, dintr-odată, camera fu inundată de lumină.

— Ce mama naibii? Dylan scoase capul de sub cuvertură.

Două fete din anul doi stăteau în pragul ușii, privindu-i.

— Ooops!

Bliss își ridică privirea spre ele, cu colții încă la vedere.

Cele două fete fugiră țipând.

Bliss se retrase rapid. La dracu. Comisia îi avertizase de asta — nu aveau voie să le permită celor cu Sânge Roșu să îi vadă așa cum erau ei cu adevărat, să le cunoască adevărata natură. Dar erau doar niște copiii. Poate credeau că avuseseră halucinații.

În spatele ei se auzi o bufnitură. Dylan sări din pat ros- togolindu-se pe podea.

Încă sub cuvertură, Bliss se întoarse și văzu și motivul. Tatăl ei stătea în pragul ușii. De unde apăruse? Cum de ajunseseră acasă așa de devreme? Bliss își îmbrăcă rochi.i în grabă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă senatorul. Bliss, totul este în regulă? Și tu cine ești?

Dylan sărea agitat, încercând să se închidă la blugi și să-și pună tricoul. Apucă jacheta de piele și-și încălță tenișii.

— Hmm, și eu mă bucur să vă cunosc.

— Ce înseamnă toate astea? Forsyth Llewellyn ceru o explicație. Bliss, cine era băiatul ăla?

Bliss auzi, cu inima plină de tristețe, pașii lui Dylan coborând pe scări.

Acum nu va mai fi niciodată al ei.

— Domnișoară, ai de gând să-mi dai vreo explicație? Și unde este toată mobila din casă?

Douăzeci și opt

Schuyler nu avea nicio îndoială că era adevărat ceea ce îi spusese Jack. Îi povestise despre cum o descoperiseră pe Aggie în club, cu tot trupul golit de sânge, exact ca un Sânge Roșu după o Consumare Completă, doar că de data asta se întâmplase unuia de-ai lor. Exact așa cum ei vânau oameni, altceva îi vâna pe ei. Jack îi spuse că în limp ce un Sânge Albastru respecta Codul - timp de secole nu fusese niciun caz de ființă umană care să moară din cauza pierderii sângelui -, cei care vânau Sânge Albastru nu erau la fel de politicoși.

Apoi îi povesti despre o fată care murise în Connecticut în vara aceea. Sânge Albastru. Fusese elevă la Hotchkiss și o găsiseră în aceeași stare ca pe Aggie. Mai era și un băiat de la Choate care murise chiar înainte de a începe școala.

Făcuse parte și din Comisie. Din nou, sângele dispăruse complet din corp. Moartea lui Aggie era doar cel mai recent caz.

Jack era sigur că Străbunii le ascundeau ceva și era ho țărât să descopere ce anume.

— De ce am sentimentul că parcă am mai văzut, că ani mai trăit o dată asta? Dar amintirile mele sunt cumva blo cate. Ceva parcă mi-a falsificat memoria. Dar trebuie srt aflăm. Trebuie să aflăm ce ni se întâmplă. Și de ce toți cei care mor sunt de seama noastră. Înțelegi? o întrebă el.

Schuyler dădu din cap.

— Trebuie să aflăm cum putem opri asta. Pentru binele nostru, al tuturor. Nu putem trăi în negura neștiinței c.i acum. Străbunii cred că va dispărea de la sine, dar dacă nu dispare? Vreau să fiu pregătit - orice ar fi.

Era atât de pasional și mâniaș, încât Schuyler nu se putu abține și-i atinse obrazul cu mâna. El o privi pătrun zător.

— Va fi periculos. Nu vreau să te trag și pe tine în cev.i ce s-ar putea să regreți mai târziu.

— Nu-mi pasă, zise Schuyler. Sunt de acord cu tine Trebuie să descoperim ce este chestia aia. Și de ce ne vânează.

El o trase mai aproape și ea îi simți bătăile inimii. Era in credibil cât de calmă și de echilibrată se simțea - ca și cum acela ar fi fost singurul loc din lume căruia îi aparținea.

El se aplecă, atingându-i ușor vârful nasului cu al lui iar ea își ridică bărbia pentru a fi sărutată.

Când buzele și limbile li se întâlneau, trăia o senzație de parcă s-ar fi sărutat într-o mie de locuri diferite și simțurile ei fură invadate de noi trăiri și amintiri vechi. El o sărută și sufletele li se împletiră într-o melodie mai veche decât timpul.

— Ce tablou drăguț!

Schuyler și Jack se desprinseseră din îmbrățișare.

Mimi Force stătea în fața lor, bătând ușor din palme.

— Mimi, nu e nevoie să faci asta, zise Jack cu răceală.

Schuyler roși. De ce Dumnezeuului se holba sora lui Jack la ea în felul ăsta - așa, de parcă era geloasă! Era super ciudat și complet nefiresc! Îi scăpa ei ceva? Mimi era sora lui geamănă.

— Familia Llewellyn a venit acasă. Și sunt foarte supărați.

Jack și Schuyler o urmară pe Mimi spre scările din spate, pe unde zeci de tineri petrecăreți plecau deja, cărând pungă cu cadouri și sporovăind întruna.

— La dracu! Am uitat să iau și eu una, înjură Mimi. Și am rămas și fără loțiune de corp, se lamentă ea în timp ce ieșeau spre hol.

Portarul clădirii fu îngrozit să dea nas în nas cu o gloată de adolescenți care năvăliră pe ușă, încă ținând în mână pahare și sticle de băutură. Rămase uitându-se la ei cu gura căscată.

Grupul se dispersă și Mimi alergă în stradă unde îi aștepta mașina.

— Jack, vii? întrebă ea întorcându-se nerăbdătoare.

— Pleci? întrebă Schuyler.

— Deocamdată. Îți explic mai târziu, OK? spuse el strângându-o de mână. Apoi îi dădu drumul.

Schuyler clătină din cap. Nu. De ce trebuia să plenească Voia să rămână lângă ea, nu să fugă cine știe unde fără nimeni. Buzele ei încă păstrau apăsarea sărutului și obrajii-i erau înroșiți de la barba lui.

— Nu fi așa. Adu-ți aminte ce ți-am zis. Ai grijă. Nu pleca nicăieri fără Beauty.

Ea dădu din cap tăcută și fu cât pe ce să îi întoarcă spatele și să plece. Dar apoi, gândindu-se mai bine, întinse mâna spre el și-l prinse de braț.

— Jack.

— Da?

— Eu..., se bâlbâi ea.

Știa foarte bine ce voia să-i spună, dar nu-și putea aduna curajul pentru a rosti cuvintele.

Se dovedea că nici nu era nevoie. Jack își puse palma în dreptul inimii și dădu din cap.

— Și eu simt același lucru pentru tine.

Apoi se întoarse și se făcu nevăzut în interiorul sedă nului negru împreună cu sora lui geamănă.

Douăzeci și nouă

Schuyler se uită la mașina care se îndepărta, iar în sinea ei se dădea o luptă de sentimente și gânduri contradictorii. Aggie fusese vampir — iar acum era moartă — asta însemna că ea, Schuyler, ar putea muri, de asemenea. Fusese foarte aproape de moarte în ziua aia — dacă nu ar fi salvat-o Beauty. Privi cum mașina dispare după colț. El o părăsea. Ceva anume din modul în care el se îndepărtase o făcea să simtă ca și cum el ar fi părăsit-o pentru totdeauna, iar ea va rămâne singură.

— Domnișoară, vă pot ajuta cu ceva? întrebă portarul enervat, țuguindu-și buzele subțiri.

Schuyler se uită înapoi. Era singura persoană care mai rămăsese în holul de marmură al familiei Llewellyn.

— Da, spuse ea încet, am nevoie de un taxi, vă rog.

Portarul îi chemă un taxi și o trimise acasă.

— Houston colț cu Essex, vă rog, îi zise ea șoferului. Se îndreptă către singurul loc unde știa că era cu adevărat în siguranță.

În fața Băncii era o coadă lungă ca de obicei, dar de data asta Schuyler merse țintă în față lângă cordonul de la intrare.

— Mă scuzați, îi zise ea travestitului, dar chiar trebuie să intru imediat.

Copia lui Cher își țuguie buzele.

— Și eu chiar trebuie să-mi fac o abdominoplastie. Dar nu obții mereu ceea ce-ți dorești. Stai la coadă ca restul lumii.

— Nu înțelegi. Am zis SĂ MĂ LAȘI SĂ INTRU CHIAR ACUM.

Cuvintele îi vâjâiau în minte, mult mai puternice decât ultima dată când încercase.

Travestitul se clătină pe picioare, ridicându-și capul de parcă ar fi primit o lovitură. Făcu un semn din cap body- guarzilor, iar aceștia ridicară cordonul.

Schuyler intră, îndepărtându-i mental pe cel care rupea biletele și pe cel care verifica cărțile de identitate, aceștia fiind proiectați de perete ca niște piese de domino.

În club era întuneric beznă, și Schuyler abia putea dis tinge umbrele petrecăreților care se unduiau, fredonau și dansau pe ritmurile ameteitoare ale muzicii, care era dat. l atât de tare, încât Schuyler o simțea prin fiecare por. M.u degrabă simți decât văzu pe unde trebuia să meargă prin mulțime, încet, dar sigur, împingând cu grijă oamenii din jurul ei și avansând prin masa omogenă de dansatori, într-un sfârșit, găsi scările care duceau spre lounge-ul de l.i etajul superior.

— Iarbă, praf, cocaină, se auzi sâsâitul unui vânzător de droguri. Ceva marfă pentru tânăra domnișoară? S-o ducă spre stele?

Schuyler clătină din cap și trecu repede pe lângă el.

Îl găsi pe Oliver la etajul doi, lângă ferestre, stând picior peste picior și admirând priveliștea de pe Avenue A. Părea că este dus pe gânduri și foarte trist. Exact așa se simțea și ea. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise până nu-i văzu fața familiară, ochii lui căprui ascunși sub bretonul ondulat.

— Măi să fie! Cui datorez onoarea asta? întrebă el când o văzu stând în fața lui. Își dădu părul din ochi și o privi cu ostilitate.

— Vreau să-ți spun ceva.

Oliver își încrucișă brațele.

— Ce e? Nu vezi că sunt ocupat? izbucni el, făcând semn spre spațiul gol care-l înconjura. Mă rog, am fost ocupat, mormăi el. Erau grămezi de oameni pe aici până acu câteva minute. Nu știi cum de i-ai pierdut.

— Doar pentru că..., protestă ea. Doar pentru că te-am lăsat singur la bal și am plecat cu un alt băiat, începuse ea să-i spună, dar se opri exact la timp. Chiar îl lăsase singur pe Oliver și, cu toate intențiile ei bune, de fapt ea ar fi trebuit să fie partenera lui la acel bal. El era cel mai bun prieten al ei și se întâlneau mereu, dar la bal ar fi trebuit să fie un cuplu. Nu în sensul amoros al cuvântului, ci în sensul sun- tem-împreună-la-balul-ăsta-de-rahata-ăsa-că-hai-să-ne-dis- trăm-cum-putem. Ceea ce făcuse ea fusese incredibil de nepoliticos. Cum s-ar simți ea dacă Oliver i-ar fi făcut același lucru? Dacă ar fi lăsat-o singură, în timp ce el ar fi plecat să danseze cu Mimi Force? Probabil și ea i-ar fi întors spatele exact la fel. De fapt, mult mai rău.

— Ollie, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat sâmbătă, zise ea într-un sfârșit.

— Adică?

— îmi pare rău. Ți-am zis că-mi pare rău. OK? Nu gândeam prea limpede.

El își ridică privirea în tavan, ca și cum ar fi vorbit cu vreun observator nevăzut.

— Schuyler Van Alen recunoaște că a greșit. Nu pot să cred.

Dar ea văzu o sclipire în ochii lui căprui și știu că erau prieteni din nou.

Atât trebuia să spună. Îmi pare rău.

Oricât de mult prea folosite și de tocite erau aceste cuvinte, îmi pare rău, aveau totuși foarte multă putere. Destul de puternice pentru a-l determina pe prietenul ei să vorbească din nou cu ea.

— Deci suntem OK?

Oliver izbucni în râs.

— Mda, așa cred.

Schuyler zâmbi. Se așeză lângă el. Era cel mai bun prieten al ei, confidentul, sufletul ei pereche, și în ultimele săptămâni ea-l ignorase și-l neglijase, îndepărtându-se pentru că era mult prea speriată să-i spună adevărul.

— Trebuie să-ți spun ceva despre mine. Se întinse și-l apucă de mână. Oliver, eu sunt un... sunt un vam...

Fața lui Oliver se înmuie.

— Știu deja.

— Poftim?

— Schuyler. Hai să-ți arăt ceva.

Încă ținându-se de mână, trecură de băile de la subsol și se îndreptară spre zidul acela ciudat de care ea dăduse ultima oară când fusese aici. El murmură câteva cuvinte și apăru brusc conturul luminat al unei uși. Oliver o împinse ușor și zidul se crăpă, dând la iveală niște trepte spiralate foarte abrupte, ce duceau spre străfundurile clădirii.

— Ce este asta? Întrebă ea pășind peste prag. Zidul se închise în urma lor, lăsându-i singuri în beznă.

Oliver scoase o lanternă micuță dintr-un buzunar.

— Urmează-mă, zise el.

Începură să coboare scările, care curgeau în spirală și păreau nesfârșite. Când ajunseră jos, Schuyler abia mai putea respira.

Mai era o ușă, de data asta una impunătoare, făcută din aur, platină și abanos. Pe ea stătea scris ingredientul percipio

ANIMUS.

Oliver scoase o cheie de aur din portofel și o răsuci în broască.

— Unde suntem? Ce înseamnă toate astea? Întrebă Schuyler pășind nesigură în cameră.

Era o bibliotecă — un spațiu imens și înalt, care mirosea a praf de cretă și pergamente. Camera era plină de rafturi de cărți înalte de douăzeci și ceva de metri și un labirint de scări și poduri care uneau corpurile cu manuscrise, Totul era bine luminat și decorat cu covorașe confortabile Aubusson și lămpi. Câțiva cercetători care stăteau la birouri își ridicară privirile spre ei. Oliver îi salută și o conduse pe Schuyler către un colț mai retras.

— Asta este Depozitarul Istoriei. Noi îl protejăm.

— Care noi?

Oliver își duse mâna la buze. O trase către o masă de scris veche și cam ponosită din fundul camerei. Pe ea era un iBook sclipitor, mai multe fotografii înrămate și Post-it-uri aruncate. Căută ceva în sertarul de sus al biroului și scoase un sunet de satisfacție apucând o carte prăfuită și mucer gătită de anii care trecuseră peste ea. Sufală ușor praful de pe copertă. O deschise la prima pagină și i-o arătă. Îi făcu semn către un desen ce reprezenta un arbore genealogic cu numele de Van Alen înscris în centru și Hazard-Perry cu litere mici dedesubt.

— Ce e asta?

— Asta arată cum suntem noi înrudiți, zise Olivei. Adică cum suntem asociați. Nu suntem rude, stai liniștită.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea, încă încercând să-și dea seama cum de era posibil să existe o bibliotecă secretă sub club.

— Familia mea lucrează pentru familia ta de secole.

— Poftim?

— Sunt un Conduit. La fel și restul familiei mele. Am avut grijă de cei cu Sânge Albastru de când ne știm. I, u crăm ca doctori, avocați, contabili, bancheri. Slujim familia Van Alen din 1700. O știi pe dr. Pat? Este mătușa mea.

— Ce vrei să spui cu slujim? Familia ta este mult mai bogată decât a mea, zise Schuyler.

— O greșeală a destinului. Noi ne-am oferit să îndreptăm situația, dar bunica ta nici nu vrea să audă. A zis că timpurile s-au schimbat.

— Dar ce vrei să spui — un Conduit?

— Adică noi suntem buni la altceva. Nu toți oamenii sunt însoțitori.

— Știi și asta? Întrebă ea. Se uită din nou la desen, recunoscând numele strămoșilor ei din partea mamei.

— Știu destule.

— Dar de ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Nu-mi este permis.

— Dar cum de tu poți ști cine ești, iar eu nu am știut cine sunt?

— Habar nu am. Așa stau lucrurile de la începutul începuturilor. A fi Conduit este ceva ce se transmite din generație în generație, care se învață și este mai ușor de învățat de la o vârstă mai fragedă. Noi avem rolul de a păstra secretul în legătură cu voi, a vă proteja și a vă ajuta în lumea reală. Asta e o practică străveche și doar câteva familii mai au Conduiți în zilele noastre. Majoritatea au renunțat la noi, cum a făcut familia Force. Este o tradiție din negurile timpului, dar unii cu Sânge Albastru nu mai respectă tradițiile. Exact cum a zis bunica ta, s-au schimbat timpurile, lucrurile sunt diferite azi. Eu sunt printre ultimii C unduiți.

— De ce?

— Cine știe? Oliver ridică din umeri. Majoritatea celor cu Sânge Albastru își poartă singuri de grijă oricum. Nu mai au nevoie de noi. Nu au încredere în cei cu Sânge Roșu pentru ajutor; dar, în schimb, vor să-i controleze.

La o altă masă se auzi gălăgie și se întoarseră pentru » vedea un bibliotecar ghemuit, cocoșat, care era muștrat de o femeie furioasă mai în vârstă cu o tunsoare bob ușor do recunoscut.

— Ce se întâmplă?

— Anders și-o ia din nou. Doamna Dupont nu este tot mai mulțumită de cum merg cercetările lui. Schuyler recunoscă figura grațioasă a Președintei Comisiei.

— Și Anders este?

— Un bibliotecar. Tot personalul bibliotecii are Sânge* Roșu. Conduiți care nu mai lucrează pentru o singură milie.

Schuyler observă cum cei cu Sânge Albastru le dădă ordine bibliotecarilor pe un ton autoritar și se rușină il< faptul că era vampir. Ce se întâmplase oare cu bunul-siml'

— De ce vorbesc așa cu voi?

— Familia ta nu a făcut așa ceva niciodată, spuse Oii vn roșind. Dar, așa cum ți-am zis, cei mai mulți dintre cei t u Sânge Albastru nu ne suportă. Ei consideră că nici nu trebui să ne aflăm aici sau să le cunoaștem secretul. Dar nl meni din familie nu vrea să preia Depozitarul. Nimeni nu este interesat de a avea grijă de niște cărți vechi.

— Dar, apropo, ea ce face aici? întrebă Schuyler pri- vind-o pe doamna Dupont care citea niște documente aduse de Conduitul ei.

— Aici este sediul central al Conclavului Străbunilor. Protectorii — știi tu. Se întâlnesc aici, în sala de ședințe din spatele rafturilor de cărți.

— De când știi? Despre mine, vreau să zic.

Ea se uită la biroul lui, la fotografia cu ei doi împreună făcută cu o vară înainte în Nantucket. Oliver, cu tenul înroșit de la soare, se uita cu ochii mijiți la aparat. Avea un bronz frumos, de culoarea caramellei, iar părul i se deschisese la culoare și devenise un castaniu auriu, în timp ce Schuyler era palidă și părea stânjenită, ascunsă sub o pălărie de plajă cu boruri largi și un strat de loțiune protectoare pe nas. Arătau atât de tineri pe atunci, deși pozele fuseseră făcute cu doar câteva luni în urmă. Vara trecută fuseseră niște copii și atât — o gașcă de copii îngroziți că va începe școala. Cele două săptămâni le petrecuseră mergând cu barca și făcând focuri pe plajă. Lui Schuyler i se părea că trecuse o viață întreagă.

— Știi de când m-am născut. Eu ți-am fost destinat ție, zise el simplu.

— Mi-ai fost destinat mie?

— După câte știu eu, fiecărui membru din cadrul unei familii de vampiri îi este destinat la naștere un Conduit. Sunt cu două luni mai mic decât tine. Ai putea chiar spune că tu ești motivul pentru care eu m-am născut. Te-am căutat. Mai ții minte?

Schuyler scotoci prin amintiri. Acum își aminti cum el tot făcea apropouri prietenești și cum ea îl respingea la început. Mereu stătea lângă ea la ore, sau îi punea tot felul de întrebări și, într-un final, în clasa a doua, atunci când au împărțit acel sandviș groaznic cu salată, au devenit prieteni.

— Și ce faci mai exact?

— Te ajut. Te îndrum spre anumite direcții, îți sugerez să-ți folosești puterile pentru a le putea descoperi singur.) Mai ții minte în noaptea aia la Bancă când îți tot repetam „gândește pozitiv și vom intra”?

Ea dădu din cap. Era exact cum bănuise și îi povesti cum folosise aceeași metodă pentru a trece de

travesti tul de la intrare.

El râse din toată inima.

— Nemaipomenit. Mi-ar fi plăcut să văd și eu.

— Păi, Comisia ne-a spus la întâlnire că este posibil să avem puterea de a controla minți.

— Dar doar foarte puțini vampiri pot face asta, punctă el.

— Dar nu înțeleg, totuși. Dacă Depozitarul este aici la subsol - de ce erai așa de îngrijorat că nu puteam intra în Bancă? Cu siguranță se poate intra și pe altundeva.

Oliver încuviință din cap.

— Da, se poate. Prin Block 122. De aceea au ei politica aia cu „exclusiv membrii”. Adică doar cei cu Sânge Albas tru și invitații lor. Aș fi putut intra pe acolo, sunt unul dintre puținii care au cheia — deși sunt un umil Sânge Roșu —, dar urăsc locul ăla.

Ea îi făcu semn să continue.

— Banca a fost un accident. Foarte mult timp a fost goală. Dar apoi câțiva vecini și persoane fără adăpost au raportat cazuri de oameni care intrau și nu mai ieșeau niciodată de acolo, și pentru a îndepărta suspiciunea, au închiriat etajele superioare. Un promotor de cluburi a făcut prima ofertă, iar lor le-a plăcut ideea unui club de noapte atât de mult, încât au hotărât să deschidă încă un club vizavi — dar unul privat, evident.

Schuyler prelucră toate aceste informații. Clubul de noapte privat, Comisia, cu siguranță se potrivea cu ceea ce aflase ea până acum despre cei cu Sânge Albastru. Nu le plăcea să se amestece cu alții.

Încă se gândea la ceea ce-i spusese Oliver și la explicația dată de el prieteniei lor. Își aminti cum Oliver îi împrumutase bani mereu și ea nu avea niciodată atât de mulți încât să-i dea înapoi, dar el niciodată nu păruse să-și facă griji pentru asta sau să-i ceară înapoi. Asta făcea parte din relația lor? Unde se termina Conduitul și unde începea prietenul ei?

— Deci tu nu ești cel mai bun prieten al meu? Ești un fel de baby-sitter?

Oliver râse și-și trecu mâna prin părul bogat.

— Poți să-mi zici cum vrei. Nu vei scăpa de mine așa de ușor.

— Păi, atunci de ce te-ai supărat așa de rău când ți-am spus că m-au chemat la Comisie?

El oftă trist.

— Nu știi — presupun că o parte din mine nu voia să creadă că este adevărat, deși știam foarte bine că este. Adică, știam că se va întâmpla, dar voiam ca noi doi să fim aceiași, înțelegi? Dar nu suntem. Eu sunt un Sânge Roșu. Tu ești nemuritoare. Eram dezamăgit. Așa că n-ai decât să te superi, în fond nu sunt decât un simplu om.

— Greșești. După câte se pare, nici eu nu sunt așa de nemuritoare, spuse Schuyler.

— Ce vrei să spui?

— Jack mi-a spus că există ceva anume care vânează vampiri.

— Este imposibil. Ți-am zis, e ceva în neregulă cu tipul ăla, zise el încercând să zâmbească.

— Nu, nu este. Vorbesc serios. Este un secret. Aggie era vampir. Și nu a intrat în niciun alt ciclu superior. A dispărut. A murit. Adică, a murit definitiv de data asta. Sângele a dispărut.

— Ah, Doamne, spuse Oliver palid la față. Nu știam. De aceea ți-am spus că nu port doliu la înmormântarea ei. Îmi ziceam că, oricum, ce atâta tevdatură? Se va întoarce și gata.

— Nu se va mai întoarce niciodată. Și nu este singura. Au mai fost cazuri — și alți puști cu Sânge Albastru suni omorâți. Se presupune că noi nu trebuie să murim, dar uite că murim.

— Și Jack ce are de gând să facă? Ce știe?

— Vrea să afle ce anume ne vânează.

Schuyler îi povesti despre amintirea lui Jack legată de Plymouth și despre mesajul agățat într-un copac în mijlocul pustiului. Croatan.

— Și cum are de gând să facă asta? întrebă Oliver.

— Nu știi, dar cred că-l putem ajuta.

— Cum?

Schuyler se uită de jur împrejurul bibliotecii.

— întreaga istorie a celor cu Sânge Albastru este păstrată în biblioteca asta, nu-i așa? Poate găsim

ceva interesant pe aici.

Treizeci

Invadaseră sanctuarul. De când îl știa Mimi, tatăl ei se retrăgea în vizuina sa plină de cărți și rareori ieșea de acolo pentru a lua cina. În spatele ușii închise, era un loc special, unde copiii nu aveau permisiunea să intre Mimi își aminti cum zgâria la ușă când era mică, dorind cu disperare atenția și dragostea lui, dar singurul rezultat obținut era bona care venea și o trăgea de acolo mus trând-o și amenințând-o.

— Lasă-l pe tatăl tău în pace, este un om foarte, foarte ocupat și nu are timp de tine.

Mama ei fusese la fel — un corp ceresc îndepărtat —, mereu plecată în concedii undeva unde copiii nu erau pri miți sau bine-veniți. Avusese o copilărie singuratică, tă cută, dar ea și Jack încercaseră să profite de tot ceea ce li se oferea. Își țineau companie unul altuia, depindeau unul de altul până într-atât încât Mimi nu mai știa unde se termina ea și unde începea fratele ei. Ceea ce însemna că lucrul pe care urma să-l facă era cu atât mai imperios necesar. El trebuia să afle adevărul.

Se îndreptă spre holul maiestuos de marmură și merse direct spre ușa încuiată a biroului tatălui lor. Cu o mișcare scurtă a mâinii, ușa se deschise larg cu zgomot.

Charles Force stătea la birou, bând tacticos dintr-un pahar cu un lichid roșu-închis.

— Impresionant, o feliicită el pe fata lui. Mie mi-a luat ani să învăț mișcarea asta.

— Mulțumesc, zâmbi Mimi.

Jack venea în urma ei cu mâinile în buzunar. Se uită la sora sa cu respect reînnoit.

— Tată, spune-i! zise Mimi cu insistență, apropiindu-se de birou.

— Să-mi spună ce? întrebă Jack.

Charles Force sorbi din pahar și-și privi copiii cu ochi întunecați. Așa-numiții săi copii. Madeleine și Benjamin Force. Doi dintre cei mai puternici Sânge Albastru din toate timpurile. Fuseseră prezenți la Roma în timpul crizei. Ei fondaseră Plymouth, ei populaseră Lumea Nouă. El fusese cel care îi chema atunci când era nevoie de ei.

— Despre metisa de Van Alen, zise Mimi. Spune-i.

— Ce e cu Schuyler? Ce știi? întrebă Jack.

— Mai multe decât tine, dragul meu frate, spuse Mimi așezându-se pe unul dintre scaunele de piele. Se întoarse către fratele ei, ochii ei verzi, identici cu ai lui, scânteind.

— Spre deosebire de tine, eu mi-am recuperat amintirile. Ea nu este prezentă în ele. Am verificat. De nu știu câte ori. Nu este acolo. Nu este nicăieri. Nici nu ar trebui să existe! deja vocea lui Mimi se transformase într-un țipăt ascuțit și colții îi de veniră vizibili.

Jack se dădu cu un pas în spate.

— Nu se poate așa ceva. Apare în amintirile mele. Te înșeli amarnic. Tată, despre ce naiba vorbește?

Charles mai sorbi puțin din pahar și își dresе glasul, într-un sfârșit spuse:

— Sora ta are dreptate.

— Dar nu înțeleg..., spuse Jack prăbușindu-se în celălalt scaun.

— Tehnic, Schuyler Van Alen nu este un Sânge Albas tru, oftă Charles.

— Este imposibil, susținu Jack.

— Este și nu este, explică Charles. Ea este produsul unei Caerimonia Osculor, a unei uniuni între un vampir și un însoțitor.

— Dar noi nu ne putem reproduce — nu avem abilitatea..., insistă Jack.

— Nu ne putem reproduce între noi, asta da, e adevărat. Nu putem crea o viață nouă; noi doar transportăm spiritele celor care au trecut într-o altă formă embrionară, prin fertilizarea in vitro. Cred că în prezent acest procedeu este unul foarte obișnuit și la cei cu Sânge Roșu. Femeile noastre primesc sămânța unei conștiințe nemuritoare astfel încât să se poată transpune într-un nou înveliș fizic în Ciclul de Expresie. Dar cum cei cu Sânge Roșu au capacitatea de a crea o nouă viață, un nou spirit, încrucișarea între cele două rase nu este aparent imposibilă. Improbabilă, dar nu imposibilă. Oricum,

asta nu s-a întâmplat niciodată de când suntem pe acest pământ. A concepe un copil cu sânge amestecat este împotriva celor mai dure legi ale rasei noastre. Mama ei a fost o femeie nefericită și nu foarte înțeleaptă.

Mimi își turnă băutura într-un pahar de Baccarat. Gustă puțin. Rothschild Cabernet.

— Ar fi trebuit eliminată, șuieră ea.

— Nu! țipă Jack.

— Nu te agita. Nu i se va întâmpla nimic, îl calmă Charles. Comisia încă nu a ajuns la nicio concluzie finală în ceea ce o privește. Se pare că a moștenit trăsăturile mamei ei, așa că am ținut-o sub observare strictă.

— O veți ucide, nu-i așa? zise Jack ținându-și capul în mâini. N-o să vă las.

— Nu tu decizi asta. Privește adânc în amintirile tale, Benjamin. Spune-mi ce vezi. Caută adevărul în interiorul tău.

Jack închise ochii. Atunci când dansaseră la bal, îi simțise prezența lui Schuyler în amintirile lui, ca și cum ar fi cunoscut-o de la începutul lumii. Se reîntoarce în gând la acea seară, la camera în care dansaseră și la amintirea serii Balului Aristocraților — seara în care valsaseră pe Chopin. Una dintre cele mai vii și mai prețioase amintiri — era... ea... nu avea cine să fie altcineva! Uite! Se simți victorios. Se uită îndeaproape la fața ascunsă în spatele evantaiului. Văzu pielea netedă și fină ca de porțelan, trăsăturile delicate, nasul puțin câm și dintr-odată tresări — ăia nu erau ochii lui Schuyler — ochii ăia erau verzi, nu albaștri — ochii aceia erau...

— Ai mamei ei, spuse Jack deschizând ochii și pri- vindu-și tatăl și sora.

Charles dădu din cap. Vocea sa era neobișnuit de aspră.

— Da. Ai văzut-o pe Allegra Van Alen. Este o asemănare izbitoare. Allegra a fost una dintre cei mai buni.

Jack își plecă capul. El proiectase imaginea aceea pe fața lui Schuyler atunci când dansaseră, își folosiseră puterile de vampir pentru a-i umple și ei simțurile, astfel încât și ea crezuse că simțise trecutul. Dar Schuyler era un suflet nou. Mama ei, mama ei era cea după care Jack alergase de-a lungul veacurilor. De aceea se simțise atras de Schuyler, încă din seara aceea în fața clubului Block 122 — pentru că fața ei era incredibil de asemănătoare cu cea care îi bântuia visele.

Apoi se uită la Mimi. Sora lui. Partenera lui, jumătatea mai bună, cea mai bună prietenă și cel mai mare dușman. Ea era cea care fusese cu el de la începutul începuturilor. Mâna ei era cea pe care Jack o căuta în întuneric. Ea era puternică, o supraviețuitoare. Fuseseră Agrippina și Valerius. Elisabeta de Lorraine-Lillebonne și Ludovic d'Orleans. Susannah Fuller și William White.

Mimi se întinse și-l prinse de mână. Erau atât de asemănători; se născuseră din aceeași cădere întunecată, din aceeași expulzare care îi blestemase să trăiască veșnic pe pământ, și totuși, erau aici, înflorind aproape un mileniu mai târziu.

— Și acum ce facem? întrebă Jack. Ce se va întâmpla cu ea?

— Deocamdată, nimic. Observăm și așteptăm. Probabil cel mai bine ar fi să stai departe de ea. Și sora ta m-a informat cu privire la îngrijorările tale legate de moartea Augustei. Mă bucur să te pot anunța că suntem foarte aproape de a-l descoperi pe făptaș. Îmi pare rău că v-am ținut în beznă atâta timp. Lăsați-mă să vă explic...

Jack dădu din cap și strânse mâna surorii lui cu și mai multă putere.

Treizeci și unu

Săptămâna care urmă trecu extrem de repede. În fiecare zi după școală, Oliver și Schuyler se cufundau printre rafturile Depozitarului, încercând să găsească orice mențiune sau urmă legată de cuvântul „Croatan”. Scotociră prin baza de date a calculatorului, încercând toate combinațiile de a ortografia acest cuvânt. Dar, având în vedere că fișierele bibliotecii fuseseră transferate pe suport electronic abia până la sfârșitul anilor 1980, au trebuit să caute și prin străvechiul catalog de referințe.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întrebă o voce serioasă, în timp ce erau aplecați peste biroul lui Oliver într-o după-a-miază, peste zecile de cărți vechi și cartonașe de referință luate din sertarul cu literele

„Cr-Cu”.

— Ah, Maestre Renfield. Să vă fac cunoștință cu Schuyler Van Alen, spuse Oliver ridicându-se în picioare și făcând o mică plecăciune formală.

Schuyler strânse mâna bătrânului. Avea o figură aristocratică, semeță și era îmbrăcat într-o manta demodată, din timpurile edwardiene, și pantaloni de catifea. Oliver îi povestise despre Renfield — un Conduit care își lua munca mult prea în serios.

— I-a slujit pe cei cu Sânge Albastru atât de mult timp, încât acum se crede și el vampir. Clasicul sindrom Stockholm, zisese Oliver.

— Cred că ne descurcăm, zâmbi Oliver agitat.

Hotărâseră în mod tacit să nu ceară ajutorul niciunui bibliotecar, pentru că intuiseră că era un subiect interzis. Dacă Comisia avea ceva de ascuns, și acel ceva era legat de „Croatan”, atunci probabil cel mai bine era să nu spionă nimănui.

Renfield ridică o foaie de hârtie de pe biroul lui Oliver, pe care Schuyler mâzgălise niște cuvinte. „Croatan? Kroat- tan? Chroatan? Kruatan?” Dădu drumul hârtiei repede, parcă i-ar fi ars degetele.

— Croatan, înțeleg, zise el.

Oliver încercă să vorbească pe un ton degajat.

— Este doar ceva de care am auzit. Nimic important. Un proiect pentru școală.

— Un proiect pentru școală, Renfield dădu din cap cu seriozitate. Bineînțeles. Din păcate, eu nu am auzit niciodată acest cuvânt. Poate mă puteți lumina voi?

— Cred că este un soi de brânză. Ceva legat de o veche rețetă englezească, spuse Oliver păstrându-și o mină serioasă. De la banchetele celor cu Sânge Albastru din secolul al XVI-lea.

— Brânză, înțeleg.

— Precum Roquefort sau Camembert. Dar presupun că este mai degrabă din lapte de oaie. Sau de capră. Ar putea fi de capră. Sau poate un fel de mozzarella. Tu ce crezi, Sky ?

Buzele lui Schuyler tremurau și nu credea că avea să aibă o părere de sine pentru a da un răspuns.

— Foarte bine, continuați, spuse Renfield îndepăi tându-se.

Când ajunse destul de departe pentru a nu-i mai putea auzi, Oliver și Schuyler izbucniră în râs - pe înfundate.

— Brânză! șopti Schuyler. Credeam că va leșina!

Asta fusese una dintre puținele întâmplări vesele într-o săptămână mohorâtă. Vremea rece adusese cu sine o sern întreagă de boli. Gripa lovise din plin școala și mai mulți elevi fuseseră scutiți în ultimele săptămâni, iar Jack Forte se număra printre ei. După câte se părea, nici măcar vam pirii nu erau imuni la epidemia de gripă. Schuyler auzi yi că Bliss fusese pedepsită din seara aceea cu petrecerea yl tânăra texană înaltă era acum foarte retrasă. Chiar și Dyl.ii i se plângea de asta - Bliss avea toane și era pierdută în gânduri și nu pleca de lângă Mimi.

A doua zi fu extrem de rece și gri. Primul semn că apropia iama. Era un gri de New York - de la clădiri pjiu la smogul din aer -ca și cum un nor negru și umed eo borâse deasupra orașului ca o pătură jilavă. Când Schuyler ajunse în dreptul porților de la Duchesne, observă o agitație în fața școlii. Trecu pe lângă mai multe care de televiziune cu antene satelit și o echipă de reporteri, care își verificau dantura în oglinjoare și se aranjau înainte să pornească camerele de filmat. Peste tot erau camere așezate pe trepieduri, precum și reporteri și fotografi de la diverse reviste și ziare - o mulțime și mai numeroasă decât cea care se strânsese la înmormântarea lui Aggie.

Mai mulți elevi de la Duchesne erau strânși în fața ușilor principale urmărind ce se întâmpla. Îl găsi pe Oliver prin mulțime și rămase lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Oliver părea neliniștit.

— Ceva groaznic. Simt asta.

— Și eu simt. Nu e vorba de încă o persoană care a murit, nu-i așa?

— Nu sunt sigur.

Așteptară în fața porților. Pe ușile principale ale clădirii, ieșiră doi polițiști bine făcuți care escortau între ei un lână. Un tânăr răvășit și ciufulit, care purta o geacă de piele uzată.

— Dylan! Dar de ce? Ce a făcut? întrebă Schuyler îngrozită.

Mulțimea de reporteri și cameramani dădu năvală spre porți, acoperind întreaga scenă cu flash-uri și un potop de întrebări.

— Cum comentezi?

— De ce ai făcut-o?

— Vrei să le împărtășești cititorilor noștri sentimentele

Io le?

Schuyler era tulburată și panica puse stăpânire pe ea. De ce îl luau pe Dylan? Și de ce cu atâta public de față? Nu-i venea să creadă că școala permisesese să se întâmple așa ceva. În mijlocul mulțimii o observă pe Bliss, care avr.i o privire îngrozită.

— Schuyler! pentru o secundă, Bliss uită că ea și Schuyler nu erau prietene cu adevărat.

Schuyler o luă de mână.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce-l arestează? întrebă ea.

— Ei cred că Dylan a ucis-o pe Aggie! spuse Bliss, în cercând disperată să-și păstreze calmul, dar văzând fețele îngrozite ale lui Oliver și Schuyler, nu mai rezistă. Se spriini de ei. I-am auzit vorbind cu directoarea. Aggie nu a murit din cauza unei supradoze, ci a fost ucisă... strangulată, și de pe degetele ei s-a prelevat ADN-ul lui Dylan...

— Nu!

— Trebuie să fie o greșeală, spuse Bliss înlăcrimată.

— Bliss, ascultă-mă, spuse Schuyler. E o înscenare Dylan nu ar fi putut s-o ucidă pe Aggie. Îți aduci aminte ?

Bliss deveni atentă. Dădu din cap. Știa ce vrea să spună Schuyler.

— Pentru că...

— Pentru că este om și un Sânge Roșu nu poate ucide un Sânge Albastru... Aggie l-ar fi învins într-o clipă. Este o minciună. Aggie era vampir. Sub nicio formă Dylan nu «l1 fi putut s-o ucidă.

— O înscenare.

— Exact, zise Schuyler.

Ploaia începuse puternic și toți trei erau acum uzi până la piele, dar niciunul nu părea să observe.

Bliss privi înspăimântată spre Oliver.

— Dar, Schuyler, nici nu există vampiri, ce tot vorbești acolo..., zise ea neconvingătoare.

— Ah, nu-ți face probleme cu Oliver. Știe. E OK. Este un Conduit. O să-ți explic mai târziu.

Oliver se strădui să pară demn de încredere și sigur pe situație. Își aduse aminte de umbrela din rucsac și o deschise, apărându-le de ploaie.

— Jack mi-a spus săptămâna trecută că există cineva care îi ucide pe cei cu Sânge Albastru.

Bănuiala mea este că lui Dylan i s-a înscenat asta, explică Schuyler.

— Deci asta înseamnă că e nevinovat..., zise Bliss cu speranță.

— Bineînțeles că este. Trebuie să aflăm cine e în spatele acestei acțiuni și trebuie să-l scoatem pe Dylan de acolo, spuse Schuyler hotărâtă.

Bliss o aprobă.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă. De ce așa, dintr-o dată, Dylan este acuzat, având în vedere că raportul oficial a stabilit că a fost vorba de o supradoză. De unde au făcut ei rost de „dovezi”? Și de ce Dylan?

— Tatăl tău este senator. Cu siguranță are niște legături pe la poliție. El nu poate să ne ajute? sugeră Oliver.

— O să-l întreb, promise Bliss.

Intrară toți trei pe porțile școlii. Deja întârziaseră la ore.

Mai târziu, la prânz, Bliss se întâlni cu Oliver și Schuyler la cantină. Stăteau la masa din spate ca de obicei, ascunsă după șemineul de marmură.

— Ai vorbit cu tatăl tău? întrebă Schuyler.

— Ce a zis? se băgă și Oliver.

Bliss își trase un scaun lângă ei și își puse coatele pe masă. Se frecă la ochi și se uită la ei.

— A zis: Nu-ți face probleme pentru prietenul tău. Comisia are grijă de asta.

Oliver și Schuyler digerau informația.

— E ciudat, nu? zise Schuyler. Pentru că întâlnirile Comisiei au fost anulate până la noi ordine.

Treizeci și doi

Întreaga școală încă vuia de întâmplările din acea după-amiază - și la ora de etică a lui Schuyler, domnul Orion încerca să-și calmeze elevii.

— Luați loc, luați loc, vă rog. Știu că sunt niște momente dificile, dar trebuie să ne amintim că în America există prezumția de nevinovăție.

Schuyler intră în sala de clasă și observă că Jack stătea la locul lui obișnuit de lângă fereastră.

— Bună, zise ea zâmbind timid și așezându-se lângă el.

Nu va uita niciodată sărutul lor, de parcă ar mai fi sărutat-o de zeci de ori înainte.

Jack arăta mai frumos decât îl văzuse ea vreodată, cu părul blond strălucindu-i în lumină și hainele lui proaspăt călcate și cămașa pentru prima dată frumos băgată în pantaloni. Purta un pulover negru și un ceas de aur pe care nu-l mai văzuse până atunci. El nu-și ridică privirea.

— Jack...

— Da? întrebă el cu răceală.

Schuyler tresări ca arsă de tonul înghețat.

— S-a întâmplat ceva? șopti ea.

El nu răspunse.

— Jack, trebuie să facem ceva! L-au arestat pe Dylan! Și știi foarte bine că nu e corect. El nu ar fi putut s-o omoare! El este om. I s-a înscenat totul. Trebuie să aflăm de ce.

Jack luă stiloul și începu să mâzgălească ceva în caiet fără a se uita la ea.

— Nu e treaba noastră.

Schuyler șuieră cu violență.

— Ce vrei să spui? Știi că este treaba noastră. Trebuie să aflăm cine ne omoară. Tu nu vrei — nu voiai să...?

— Sunteți drăguță să ne spuneți și nouă, domnișoară Van Alen, ce șușotiți acolo? întrebă domnul Orion întrerupându-le conversația.

— Nu, mă scuzați, zise Schuyler prăbușindu-se în scaun.

Restul orei Jack rămase tăcut și cu o față impasibilă. Refuză să se uite la Schuyler sau măcar să citească bilețelele pe care ea i le trimetea.

— Ce te-a apucat? Este vorba de sora ta? Ce s-a întâmplat?

— Nu o băga pe Mimi în asta, izbucni Jack.

— Dar nu înțeleg. Ce mi-ai spus sâmbătă noaptea...

— A vorbit gura fără mine. Nu asta simt. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

— De ce mă îndepărtezi? Ce ți s-a întâmplat?

Jack o privi pe Schuyler din cap până în picioare.

— Îmi pare nespun de rău, Schuyler, dar am greșit. Nu ar fi trebuit să-ți spun toate lucrurile alea. Am greșit. Tatăl meu mi-a deschis ochii. Comisia nu ascunde nimic. Au cercetat împrejurările în care a murit Aggie, iar noi trebuie să avem încredere că ei știu ce e mai bine. Când se va rezolva, vom fi și noi anunțați. Cred că ar fi cel mai bine să uităm toată treaba asta.

— Tatăl tău — tatăl tău este implicat în asta, nu-i așa? îl acuză ea.

El îi puse o mână puternică pe umăr, o strânse tare, apoi îi dădu drumul și se retrase.

— Las-o baltă, Schuyler. Pentru binele tău și al meu.

— Jack! strigă ea.

El nu se întoarse. Îl văzu cum merge apăsător spre etajul doi, unde Mimi Force tocmai ieșea dintr-o clasă. Îi privi pe amândoi împreună, observând parcă pentru prima dată că aveau aceeași formă suplă, aceleași picioare zvelte, de felină, aceeași înălțime și același ten. O văzu pe Mimi cum zâmbește când dădu cu ochii de Jack. Iar când acesta își luă sora pe după umeri într-un mod intim și plin de afecțiune, ceva în sufletul ei se frânse.

— Ce a zis Jack? o întrebă Bliss când se întâlni la o cafea la Starbucks cu Schuyler și Oliver în

timpul pauzei.

— Nu e de nici un ajutor, răspuse ea, iar cuvintele îi erau ca de plumb.

— De ce nu?

— S-a răzgândit. Zice că a fost o greșeală ceea ce mi-a spus. Mi-a zis să uit de tot.

Rupse un șervețel în bucățele mici, deșirându-l cu mr ticulozitate până când întreaga tavă se umplu de confcftl

— Mi-a spus că totul va fi explicat de către Comisie l.i timpul potrivit, trebuie doar să avem răbdare, spuse ea cu amărăciune.

— Dar cu Dylan cum rămâne? întrebă Bliss. Nu putem să-i lăsăm să-l acuze pur și simplu, dacă este nevinovați

— N-o să-i lăsăm. Depinde de noi, spuse Oliver. Sun tem singurii care-l mai pot ajuta acum.

Treizeci și trei

Poliția nu-i lăsă să-l vadă pe Dylan. Încercară să-l viziteze după ore, dar se izbiseră de un zid rigid al legii — și nimeni din secție nu recunoștea că este .icolor. Era un drum fără ieșire. Îi luaseră telefonul mobil și Sidekick-ul, așa că nu aveau cum să comunice cu el. Schuyler fu străbătută de presimțiri negre. Criza asta îi adusese pe toți trei — Bliss, Schuyler și Oliver — mai aproape ca niciodată. A doua zi, Bliss renunță să mai stea lângă Mimi la cantină și preferă să-și petreacă fiecare moment liber împreună cu ei, planificând diverse moduri de a-l ajuta pe prietenul lor.

— Familia lui e bogată. Sunt convinsă că au luat pentru el un avocat al apărării imbatabil, nu-i așa? întrebă Hliss. Trebuie să vorbim cu ei. Vreau să le spun ceva.

— Ce? întrebă Schuyler.

— Aseară am făcut niște cercetări pe cont propriu. OK, deci am auzit-o pe mama vorbind cu cineva despre acest caz. Am auzit-o zicând că poliția a spus că ora morții a fost între zece și unsprezece noaptea. Erau foarte siguri de asta. După cum a fost găsit corpul lui Aggie, nu ar fi putut avea loc mai devreme sau mai târziu.

— Așa și? zise Oliver sceptic.

— Și Dylan a fost cu mine între zece și unsprezece. Am fost afară pe alee la fumat în tot timpul ăsta. Nu a plecat de lângă mine.

— Nicio clipă? Nici măcar să se ducă la baie? întrebi Schuyler.

Bliss clătină din cap.

— Nu, sunt sigură. M-am uitat la ceas de vreo câteva ori. Pentru că eram, cum să vă zic, îngrijorată că Mimi poate se întreba pe unde umblu.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? întrebă Oliver zâmbind.

Fetele clătinară din cap.

— Înseamnă că are un alibi foarte solid. Bliss Llewellyn, ești o scumpete. Ești permisul lui de ieșire din închisoare. Haide, trebuie să-i găsim pe ai lui Dylan și să le spunem.

Dylan locuia în Tribeca, așa că se suiră în Rolls Royce-ul lui Bliss până la el în cartier. Oliver și Schuyler rămaseră impresionați de interiorul luxos al mașinii.

— Trebuie să-l conving pe tata să folosească și el o mașină ca asta, se minună Oliver. Noi avem un sedan insipid.

Tribeca era un fost cartier industrial — un vechi district cu străduțe pietruite și clădiri ale unor vechi fabrici trans formate acum în locuințe de zeci de milioane de dolari.

— Asta e adresa? întrebă Oliver, îndreptându-se spre o clădire de pe colț. Consultară agenda Duchesne cu toate adresele. Asta era.

— Voi n-ați mai fost aici? întrebă Bliss surprinsă.

Oliver și Schuyler clătinară din cap.

— Dar credeam că sunteți prieteni cu el...

— Suntem, dar vezi tu..., începu Schuyler.

— Nu ne-a dat prin cap, spuse Oliver.

Schuyler oftă.

— Ne adunam mereu pe la Oliver. El are TiVo și Xbox. Iar Dylan nu a părut niciodată deranjat de asta.

— Dar tu? Tu ești practic iubita lui! Tu n-ai fost niciodată aici? o întrebă Oliver.

Bliss clătină la rândul ei din cap. Nu era chiar iubita lui. Nu-și definisera niciodată relația. Se întâlniseră de câteva ori și ea avea de gând să-l facă însoțitorul ei, dar după ce fuseseră prinși în seara cu petrecerea, părinții ei nu o lăseseră să-l mai vadă. Cumva, le intrase în cap că toată ideea fusese de fapt a lui. BobiAnne încă nu putea trece peste faptul că manechinul ei cu Cenușăreasa se întorsese din New Jersey fără rochia de bal. Nimic nu mai era ca înainte la Penthouse des Reves.

— Bună ziua, căutăm apartamentul 1520, îi zise Schuyler portarului când intrară în clădire.

Spre deosebire de clădirile somptuoase tipice de pe Park Avenue, clădirea din Tribeca era modernă și în trend, cu grădini Zen și fântâni arteziene în hol.

— 1520? veni răspunsul nesigur.

— Familia Ward? adăugă Bliss.

Portarul se încruntă.

— Aha. Au stat la 1520, dar acum apartamentul este de vânzare. Familia s-a mutat ieri. Foarte grăbiți.

— Sunteți sigur?

— Sigur, domnișoară.

Portarul îi conduse chiar în apartamentul gol. Era imens, un spațiu de cinci sute de metri pătrați unde nu mai era absolut nimic, în afara unui televizor abandonat. Pereții erau zgâriați de la mobilă și se putea vedea pe podea conturul fantomatic al unei canapele în formă de L.

— E la vânzare cu aproape cinci milioane, dacă e cineva interesat, adăugă portarul. Am datele de contact ale agentului imobiliar jos.

— Dar nu are nicio logică, spuse Schuyler. De ce s-ar muta familia lui așa de repede? Nu au și așa destule probleme acum că Dylan e la închisoare?

Se plimbară prin apartamentul gol, ca și cum ar fi încercat să găsească vreun motiv pentru care familia Ward dispăruse așa subit.

— Știți unde au plecat? îl întrebă Schuyler pe portarul binevoitor.

— Am auzit ceva legat de o întoarcere în Connecticut. Nu sunt sigur.

Portarul îi conduse afară și închise apartamentul după ei. Luară liftul înapoi până la parter. Bliss scoase agendo Duchesne din geanta ei Chloe Paddington. Dar numerele de telefon din dreptul numelor părinților lui Dylan erau numere nealocate. Și erau singurele.

— Voi i-ați cunoscut vreodată părinții? întrebă Bliss închizând telefonul.

Din nou, Schuyler și Oliver clătinară din cap.

— Cred că avea un frate la colegiu, spuse Schuyler, sim- țindu-se din ce în ce mai vinovată că știa atât de puține despre prietenul lor. Stăteau mereu împreună la școală și în fiecare weekend. Dar cu toate astea, la nevoie, nici Schuyler, nici Oliver nu-și puteau aminti nimic legat de mediul în care trăia Dylan.

— Nu prea vorbea despre el, spuse Oliver. Era destul de tăcut.

— Probabil nu avea loc de voi, glumi Bliss. Când sunteți împreună, voi aveți tendința să monopolizați discuția.

Schuyler acceptă observația fără a se simți insultată. Chiar aveau tendința de a acapara conversația. Ea și Oliver erau prieteni de foarte mult timp și erau atât de obișnuiți unul cu celălalt, încât chiar era surprinzător că Dylan mai avusese loc să se strecoare între ei, transformând duoul într-un trio. Ei îl lăseseră, în mare parte pentru că erau flatați că el îi plăcea așa de mult, dar și pentru că nu era băgăreț. Părea să-i facă plăcere să asculte poveștile, glumele lor cu dedesubturi pe care numai ei le știau, și nu părea să vrea vreodată mai mult decât îi ofereau ei.

— Dacă am putea vorbi cu el, spuse Schuyler.

— Dacă am putea explica toate astea poliției, adăugă Oliver.

— Ce să explicăm? întrebă Bliss țâfnoasă. Că el nu avea cum s-o omoare pe Aggie pentru că ea era vampir și nimic nu poate ucide vampirii, hmm, doar cu excepția unei chestii ciudate despre care

nu știm încă absolut nimic, dar, apropo, Dylan este ființă umană, așa că... deci, dacă ne uităm din perspectiva asta, cine ne va crede vreodată? întrebă Bliss.

— Nimeni, concluzionă Schuyler.

Rămaseră în fața fostei clădiri în care locuise Dylan încurcați și frustrați.

Treizeci și patru

Din moment ce nu puteau face nimic pentru Dylan în momentul respectiv, Oliver veni cu sugestia să mai facă o vizită la Depozitarul de la subsolul Băncii. Pe drum, el și Schuyler o puseră la curent pe Bliss cu noutățile. Nu trebuiau să se dea bătuți. Până acum, niciuna dintre piste nu îi conduseseră nicăieri, mai ales că nici nu știau cum se scrie Croatan.

— Ce-ar fi să căutăm despre Plymouth mai bine? întrebă Oliver. Sky, ai zis că Jack Force a menționat că făcea parte din amintirile care îi fuseseră blocate. Ceva legat de colonia Plymouth.

Depozitarul era mai pustiu decât de obicei și toți trei se așezară silitori la birouri. Schuyler găsi mai multe cărți de istorie care documentau colonizarea Plymouth-ului și călătoria pe Mayflower, Bliss descoperi o arhivă interesantă despre fiecare pasager de pe Mayflower, iar Oliver se cufundă într-o carte imensă, legată în piele, care conținea documente civile. Dar nimic legat de Croatan.

— Cauți iarăși despre brânză? întrebă Renfield trecând pe lângă ei.

— Brânză? întrebă Bliss neînțelegând de ce chicoteau Oliver și Schuyler.

— Îți zicem mai încolo, promise Schuyler.

Puțin mai târziu, Bliss și Schuyler își aduseră aminte c.i aveau întâlnire cu echipa de la Stitches for Civilization care urma să trieze fotografiile, așa că îl lăsară pe Oliver singur pentru restul după-amiezii. Noua reclamă avea să fie expusă pe un panou publicitar în Times Square săpt.i mâna următoare și Jonas dorea să le arate pozele finale.

În timpul întâlnirii, lui Schuyler îi sună telefonul.

— Este Oliver, îi spuse ea lui Bliss. Ar fi bine să răspund.

Se scuză și-și părăsi interlocutorii.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino înapoi, cred că am găsit ceva, spuse el, cu vocea tremurându-i de încântare.

Când se reîntoarseră la Depozitar, Oliver le arătă ce des coperise. Era o carte subțire, legată în piele.

— Era ascunsă în spatele rafturilor și aproape că am tiv cut pe lângă ea. Este un jurnal scris de o femeie care a fost una dintre primele persoane care au fondat colonia Plymouth. Ia uitați-vă ce zice...

Citiră paginile care prezentau călătoria peste ocean, fondarea coloniei, plecarea soțului ei spre Roanoke și u I tima pagină disperată de jurnal. Scrisul era aproape ilizibil, ca și cum autoarei îi fusese mult prea teamă să aștearnă cu vintele pe hârtie.

Dar îl văzură.

CROATAN

— Un singur cuvânt, scris pe o plăcuță agățată într-un copac, intonă Oliver. „Sunt aici. Nu suntem în siguranță.”

— S-a întâmplat și în trecut, spuse Schuyler. Asta mi-a spus Jack. Trebuie să se fi întâmplat și atunci. Despre asta vorbește aici. Le era teamă de ceva.

— Ai dreptate. Croatan trebuie să însemne ceva - le e teamă de el. Asta trebuie să fie cheia, spuse Oliver.

— Croatan, murmură Bliss, iar cuvântul îi reverberă cunoscut în amintiri. Cred că l-am auzit undeva, zise ea încruntându-se. Și ea amintește de Roanoke. Vă aduceți aminte de Roanoke, nu-i așa?

— Nu sunt foarte bună la istorie, se scuză Schuyler. Dar era ceva legat de o colonie pierdută, nu?

— Colonia Pierdută, aprobă Oliver. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai înainte. A fost colonia inițială, fondată cu câțiva ani înainte de Plymouth. Dar au dispărut toți. Nu a mai rămas absolut nimic din acea colonie.

— Exact. Au dispărut toți. Nimeni nu a descoperit vreodată ce anume s-a întâmplat cu ei. Este un

fel de mister neelucidat al istoriei americane, la fel ca asasinarea lui JFK, spuse Bliss.

— Cu siguranță erau Sânge Albastru, adăugă Oliver.

— Și toți au fost uciși. Cel puțin, așa crede Catherine Carver, zise Schuyler.

— Asta e tot? întrebă Schuyler.

— Mai este o pagină, zise Oliver arătându-le ultima pagină a jurnalului. E ceva legat de niște alegeri sau cam așa ceva. Aici scrie: „să plecăm sau să rămânem ? ” Mă rog, acum știm ce s-a întâmplat. Au rămas. Cei cu Sânge Albastru au rămas. Noi nu ne-am mai afla aici dacă nu ar fi fost Myles Standish — oricine este el, se pare că a câștigat.

— Nu mai amintește nimic de Croatan sau de Roanoke sau altceva? întrebă Bliss luând jurnalul și frunzărind paginile.

— Nu. Asta e tot. Jurnalul se încheie brusc. Ca și cum paginile ar fi fost rupte și cineva nu vrea ca noi să aflăm sau cam așa ceva. Dar am descoperit un lucru. Ia uitați-v. I aici, este o listă cu ultimele persoane care l-au împrumutat.

Priviră unde le indica el. O hârtie lipită de copertă conținea o listă de nume ale unor Sânge Albastru care împrumutaseră jurnalul.

— Majoritatea sunt atât de bătrâni, că acum au dispărut, dar uitați-vă la ultima persoană.

Schuyler se uită cu atenție la lista de nume. Ultima semnătură era formată din trei litere scrise delicat într-o ortografie aristocratică. CVA. 12/24/11.

— Oricine a împrumutat jurnalul ăsta a făcut-o în 1911 și asta înseamnă că acum are...

— Peste o sută de ani, îl întrerupse Bliss. De unde știm dacă o mai exista în ciclul acesta?

— Este posibil. Oricum, este singura noastră șansă. I spuse Oliver.

— CVA? întrebă Bliss. Cine este CVA?

— CVA, repetă Schuyler.

Literele i se păreau foarte familiare, la fel ca și ortografia înflorată.

— Sunt inițialele bunicii mele. CVA. Cordelia Van Alen. Și pare scrisul ei, sunt sigură de asta.

— Crezi că ea a împrumutat jurnalul? Poate știe ceva? întrebă Bliss.

Schuyler ridică din umeri.

— Nu știu, dar pot s-o întreb.

— Când se întoarce din Nantucket? o întrebă Oliver.

— Măine. Trebuie să mă întâlnesc cu ea să iau prânzul la Conservatory. Uitasem.

— Deci, Oliver, crezi că acest Croatan a ucis-o pe Aggie? întrebă Bliss.

— Așa cred. Deși încă nu știu ce este.

— Dar chiar dacă am afla, tot nu-l poate ajuta pe Dylan. Chiar dacă Croatan este ceea ce a ucis-o pe Aggie, cum vom dovedi noi că Dylan nu este vinovat? Cum vom dovedi că este o înscenare? întrebă Bliss.

— Nu putem, spuse Oliver. Adică voi nu puteți. Nu știu cât de folositor o să fiu eu.

— Ce vrei să spui? Deja ai făcut atât de multe, spuse Schuyler aruncându-i o privire admirativă care-l făcu să roșească.

— Cercetare, da, asta pot face. La asta suntem foarte buni, dar nu pot face nimic ca să vă ajut cu planul...

— Care plan? întrebă Bliss amuzată.

Pentru o clipă fața lui Oliver fu extrem de serioasă. Pentru prima oară renunțase la a mai face glume.

— V-ați comportat de parcă sistemul ar funcționa în avantajul nostru. Ei bine, nu funcționează. Trebuie să gândiți ca niște Sânge Albastru. Nu vom reuși să convingem niciodată pe nimeni să-i dea drumul lui Dylan doar pe baza a ceea ce știm noi. Așa că trebuie să facem altceva, spuse Oliver.

— Ce?

— Să-l ajutăm să evadeze.

Dineul de la Central Park Conservatory era unul dintre cele mai importante evenimente de pe agenda socială a Cordeliei. Acesta avea loc într-o sală de bal de la The Plaza și începuse deja atunci când ajunse Schuyler. Se prezentă la masa unde se înregistrau oaspeții și apoi o văzu pe bunica ei așezată în centru, înconjurată de candelabre vechi și foarte bine păstrate, de-o parte și de alta.

— Ah, nepoata mea, spuse Cordelia încântată.

Schuyler o sărută pe obraz. Luă un loc la masă, îndepărtând un program de pe scaun.

Dineul anual strângea o sumă semnificativă de bani pentru păstrarea și întreținerea parcului. Era una dintre cauzele cele mai de preț ale celor cu Sânge Albastru. Fusese ideea lor să aducă natura în New York, să creeze o oază în inima orașului, un simulacru al Grădinii din care ei fuseseră alungați cu atât de mult timp în urmă.

Schuyler recunoscuse multe dintre doamnele din înalta societate care făceau parte și din Comisie cum se plimbau do la o masă la alta, salutând invitații.

— Cordelia — ce înseamnă Croatan? întrebă brusc Schuyler, întrerupând sporovăiala cu iz de bîrfă.

La masă se așternu tăcerea și câteva doamne ridică r. l din sprâncene.

Cordelia rămase ca lovită de trăsnet. Rupse în două chi fia pe care o avea în mână.

— Nu este nici locul, nici timpul potrivit pentru a discuta așa ceva, domnișoară, spuse ea încet.

— Știi că știi. Am aflat dintr-o carte care este la Depozitar. Avea inițialele tale. Cordelia, trebuie să știi, șopti Schuyler cu violență.

De pe podium, primarul le mulțumea doamnelor pentru donațiile generoase și eforturile făcute pentru a menține Central Park un loc minunat și plin de viață. Urmă un ropot de aplauze în timpul cărora Cordelia o apostrofă pe nepoata ei.

— Nu acum. O să-ți spun mai târziu, dar te rog frumos să nu mă faci de rușine acum.

Următoarea oră Schuyler și-o petrecu stând posacă, alegând cu grijă bucățelele de pui din farfurie și ascultând o serie de vorbitori care descriau noile activități și proiecte planificate în beneficiul parcului. Urmări o prezentare cu diapozitive despre noua expoziție de artă și una legată de restaurarea Fântânii Bethesda.

Într-un sfârșit, abia după ce li se înmânară pungile cu cadouri, iar ea și Cordelia se retraseră în siguranța vechii limuzine a Cordeliei, condusă de Julius, Schuyler află răspunsurile la întrebările care o măcinau.

— Așa deci, ai găsit jurnalul lui Catherine. Da, mi-am notat inițialele acolo în speranța că le va vedea cineva. Nu am știut că tocmai tu o să fii acea persoană, începu Cordelia ușor amuzată.

— Nu eu am descoperit, de fapt a fost Oliver Hazard Perry.

— Ah, da, Oliver. Un băiat de nădejde. Și provine dintr-o familie foarte bună. Pentru cei cu Sânge Albastru adică.

— Nu schimba subiectul. Ce este Croatan?

Cordelia ridică paravanul care le despărțea de Julius.

Când îl închise complet, se întoarse spre Schuyler încruntată.

— Nu am voie să-ți spun ceea ce-ți voi spune acum. Nu avem voie să vorbim despre așa ceva.

Comisia a hotărât ca acest subiect să nu fie abordat în nicio discuție. Ba chiar au încercat să-l elimine complet din amintirile noastre.

— De ce? întrebă Schuyler privind orașul pe fereastră. Afară era încă o zi mohorâtă și gri, iar Manhattanul părea fantomatic și grandios, pierdut într-o burniță fină.

— Așa cum ți-am spus, timpurile s-au schimbat. Vechile obiceiuri nu mai sunt de actualitate. Oamenii de la putere și-au pierdut credința. Până și femeia care a scris jurnalul și-ar nega propriile cuvinte. Pentru că ar fi prea periculos pentru ea să-și recunoască temerile.

— De unde știi că asta ar simți? întrebă Schuyler.

— Simplu, pentru că eu l-am scris. Este jurnalul meu.

— Tu ești Catherine Carver?

— Da. Îmi aduc aminte de așezarea Plymouth cu mare claritate, de parcă totul s-ar fi întâmplat mai ieri. A fost o călătorie groaznică, se cutremură Cordelia. Și a urmat o iarnă și mai groaznică.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Croatan, oftă Cordelia. Un cuvânt străvechi. Înseamnă Sânge Argintiu.

— Sânge Argintiu?

— Ai aflat povestea Expulzării noastre.

— Da.

Mașina rula încet pe Fifth Avenue. Din cauza vremii proaste, doar foarte puțini oameni se învârteau prin magazine, câțiva turiști făceau poze vitrinelor, iar o mână de clienți încercau să se adăpostească de ploaie.

— Când Dumnezeu i-a alungat pe Lucifer și pe îngerii lui din Rai, drept pedeapsă pentru păcatele lor, am fost blestemați să ne trăim viețile eterne pe Pământ, unde am devenit vampiri și unde supraviețuirea noastră depinde de sângele omenesc, spuse Cordelia.

— Ne-au spus toate astea la întâlnirile Comisiei.

— Dar sigur nu v-au zis asta. A fost înlăturată din registrele noastre oficiale.

— Dar de ce?

Cordelia nu răspunse. În schimb, vocea ei căpătă o melancolicitate armonioasă, de parcă ar fi citit dintr-o carte pe care o știa pe dinafară.

— La începuturile istoriei noastre, Lucifer împreună cu un grup restrâns de adepți s-au desprins de grup. L-au respins pe Dumnezeu și au sfidat faptul că fuseseră izgoniți. Nu voiau să recâștige mila lui Dumnezeu. Nu credeau în Codul Vampirilor.

— De ce nu? Întrebă Schuyler în timp ce mașina se opri la semafor.

Erau pe Sixth Avenue acum, printre zgârie-nori și clădirile înalte de birouri ale corporațiilor care purtau numele fondatorilor gravate pe fațade. McGraw-Hill. Simon and Schuster. Time Warner. Un grup de televizoare din clădirea Morgan Stanley prezenta ultimele noutăți de la bursă.

— Pentru că nu voiau să trăiască îngrădiți de niciun fel de lege. Erau încăpățânați și aroganți, aici pe Pământ la fel ca și în Cer. Lucifer și vampirii săi au descoperit că dacă efectuau Caerimonia Osculor pe alți vampiri în locul oamenilor, deveneau mult mai puternici. Așa cum deja știi, Caerimonia Osculor este procesul prin care un vampir suge sângele unei ființe umane pentru a prinde puteri. În Codul Vampirilor, este interzis să efectuezi Caerimonia Osculor asupra altor vampiri cu Sânge Albastru. Dar exact asta au făcut Lucifer și adepții lui. Au început să consume vampiri cu Sânge Albastru până la Disiparea totală.

— Adică...

— Până sugeau toată forța vitală dintr-o ființă, chiar așa. Până când consumau complet un Sânge Albastru și toate amintirile sale.

— Dar de ce? Și apoi ce s-a întâmplat?

— Consumând forța vitală a celor cu Sânge Albastru, sângele lui Lucifer și al vampirilor săi s-a transformat în argintiu. Ei au devenit cei cu Sânge Argintiu. Croatan. Înseamnă Monstruozitate. Și-au pierdut mințile, cu toate amintirile vampirilor consumați de-a valma în cap. Au puterea a o mie de Sânge Albastru la un loc. Au mii și mii de amintiri. Sunt diavolul în persoană, diavolul care trăiește printre noi, sunt pretutindeni și nicăieri.

În timp ce Cordelia vorbea, trecură de pe Sixth Avenue pe Seventh, și priveliștea se schimbă. Schuyler văzu Carnegie Hall pe colț și mai mulți oameni care stăteau la coadă la bilete, zgribuliți sub umbrele.

— De mii de ani, cei cu Sânge Argintiu au vânat și au consumat Sânge Albastru. Au încălcat Codul Vampirilor prin faptul că s-au amestecat în mod direct în treburile oamenilor și au câștigat putere în lumea muritorilor. Erau de neoprit. Dar cei cu Sânge Albastru nu au încetat niciodată să se lupte cu ei. Era singura soluție pentru a supraviețui.

Ultimul Mare Război între cei cu Sânge Albastru și cei cu Sânge Argintiu s-a încheiat în ultimii ani ai Imperiului Roman, când cei cu Sânge Albastru au reușit să-l detroneze pe Caligula, un Sânge Argintiu, vicelan și puternic. După înfrângerea lui Caligula, cei cu Sânge Albastru au trăit în liniște în Europa timp de mai multe secole.

— De ce am venit în America atunci? Întrebă Schuyler în timp ce mașina se opri pe Eighth Avenue.

— Pentru că sufeream foarte mult de pe urma persecuțiilor religioase care au luat amploare în

secolul al XVII-lea.

Așa că în 1620 am venit în Lumea Nouă pe Mayflower, împreună cu Puritanii, pentru a ne găsi pacea.

— Dar nu a fost nicio pace, nu? Întrebă Schuyler gân- dindu-se la jurnalul lui Catherine.

— Nu. Nu a fost, spuse Cordelia închizând ochii. Am aflat că Roanoke fusese răvășită. Nu mai era nimeni. Cei cu Sânge Argintiu erau și ei în Lumea Nouă. Dar se putea și mai rău de atât.

— Cum adică?

— Au început din nou masacrele. La Plymouth. Mulți dintre tinerii noștri — un Sânge Albastru poate fi anihilat doar în timpul Anilor Amurgului, când ne transformăm din oameni în vampiri. Este perioada noastră cea mai vulnerabilă. Atunci când nu suntem stăpâni pe amintirile noastre și nu ne cunoaștem cu adevărat puterile. Suntem slabi și putem fi manipulați și controlați, iar, într-un final, putem fi consumați de către cei cu Sânge Argintiu.

Trecură de West Side Highway, pe lângă noile construcții strălucitoare de-a lungul râului și de lângă Riverside Park.

— Unii au refuzat să creadă că de fapt cei cu Sânge Argintiu ar fi cauza. Au refuzat să vadă ce era exact în fața ochilor lor, insistând că aceia care fuseseră consumați complet se vor întoarce într-un fel sau altul. Au fost orbi în fața pericolului. Și după câțiva ani, masacrele s-au oprit. Anii au trecut și nu s-a mai întâmplat nimic. Apoi secole - tot nimic. Sângele Argintiu a devenit un fel de mit, o legendă care se transforma ușor-ușor în basm. Cei cu

Sânge Albastru au adunat averi, faimă și poziții înalte în America, iar pe măsură ce timpul trecea, majoritatea dintre noi a uitat cu desăvârșire de cei cu Sânge Argintiu.

— Dar cum e posibil așa ceva? Cum au putut să uite ceva atât de important?

Cordelia oftă.

— Am devenit mărginiți, mulțumiți de sine și încăpățânați. Și negarea este o tentație puternică. Acum orice mențiune legată de cei cu Sânge Argintiu a fost complet înlăturată din cărțile noastre de istorie. Cei cu Sânge Albastru din ziua de astăzi refuză să creadă că ar putea exista ceva mai puternic decât ei în lumea asta. Orgoliul lor nu-i lasă să conceapă așa ceva.

Schuyler clătină din cap îngrozită.

— Aceia dintre noi care au dat avertizări și au încercat să lupte pentru o stare de veghe veșnică au fost înlăturați din Conclav și nu mai au nicio putere azi în Comisie. Nimeni nu ne mai ascultă. Nimeni nu ne-a mai ascultat de pe vremea când eram la Plymouth. Am încercat atunci, dar nu am avut destul de multă putere pentru a prelua controlul.

— John voia să tragă alarma, își aminti Schuyler din paginile jurnalului. Soțul tău.

— Da, dar nu a avut succes. Myles Standish — azi îl știi drept Charles Force — a devenit liderul Conclavului Străbunilor. El ne conduce de atunci. Nu crede în pericolul reprezentat de Croatan.

— Nici măcar atunci când ucide copiii?

— În opinia lui Charles, încă nu a fost nimic dovedit.

— Dar Jack a zis că trupul lui Aggie a fost golit complet de sânge, la fel ca în alte două cazuri anterioare. Cu siguranță au fost consumați de un Sânge Argintiu!

Cordelia se întunecă.

— Exact, asta bănuiesc și eu. Dar nimeni nu mai ascultă o femeie bătrână care și-a pierdut averea. Niciodată nu am crezut că cei cu Sânge Argintiu au dispărut pentru totdeauna. Mereu am știut că doar au intrat în repaus, privesc și așteaptă momentul potrivit pentru a se reîntoarce.

— Asta trebuie să fie explicația. Este singura plauzibilă! Dar poliția l-a arestat pe prietenul meu Dylan. El nu avea cum s-o ucidă pe Aggie pentru că el e ființă umană! L-au arestat ieri.

Cordelia păru încurcată.

— Credeam că explicația oficială a fost o supradoză. Am auzit că asta a decis Comisia.

— Asta am auzit și noi - dar acum spun că a fost strangulată.

— Este adevărat, într-un fel, spuse Cordelia.

— Trebuie să ne ajuți. Cum putem afla cine sunt cei cu Sânge Argintiu? De ce sunt aici? Unde sunt? Cum îi putem găsi?

— Ceva anume i-a trezit la viață. Ceva îi protejează. Ei pot fi oricine. Pot fi printre noi, Sânge

Argintiu deghizați ca Sânge Albastru. Durează mult timp până transformi un Sânge Albastru într-unul Argintiu. Bănuiala mea este că un Sânge Argintiu foarte puternic s-a reîntors și începe să recruteze noi discipoli.

— Și acum ce facem? întrebă Schuyler, când mașina intră pe strada lor.

— Tu măcar știi acum despre existența celor cu Sânge Argintiu. Știi că sunt acolo undeva. Te poți pregăti.

— Cum?

— Mai e ceva. Ceva ce mama ta a descoperit. Cei cu Sânge Argintiu sînt încă legați de legile raiului și de Limba Sacră.

Cordelia îi șopti restul frazei la ureche, iar apoi deschise portiera și ieși din mașină.

— Nu-ți mai pot spune nimic legat de acest subiect. Deja am încălcat Codul împărtășindu-ți această poveste. Cât despre problema pe care mi-ai mărturisit-o mai devreme, îmi pare extrem de rău, dar va trebui să vorbești cu Charles Force. El este singurul care îl mai poate ajuta acum pe prietenul tău.

Treizeci și șase

Întâlnirile Comisiei fură reinstituite în zilele de luni. Fuseseră anulate timp de câteva săptămâni, fără să se dea nicio explicație membrilor juniori. Imediat cum începu întâlnirea, discuțiile fură monopolizate de subiectul planificării Balului Celor Patru Sute. Nimeni nu făcea nicio mențiune legată de moartea lui Aggie sau de arestarea lui Dylan. În schimb, toți discutau entuziasmați despre petrecerea de Crăciun. Balul Celor Patru Sute era cea mai așteptată petrecere a anului, cea mai strălucitoare, cea mai fantastică și mai exclusivistă, deoarece doar cei cu Sânge Albastru erau invitați.

Schuyler merse la întâlnire doar pentru a vedea dacă reușește să ajungă la o concluzie cu Jack, care stătea cu spatele la ea. Membrii juniori erau divizați în subcomisii, iar Schuyler se alătură grupului „Invitații” doar pentru că suna ca și cum acolo era cel mai puțin de lucru. Exact așa cum își închipuise, singura sarcină atribuită lor era să alcătuiască o listă de invitați, care avea să fie ulterior aprobată de Comisia de Seniori, iar apoi să ștampileze și să expedieze invitațiile, care erau deja alese, decorate și tipărite.

— Sunt îngrijorată pentru Dylan, spuse Bliss după ce se termină întâlnirea. Unde e? Poliția nu spune nimic. Și tata îmi tot repetă să nu mă bag.

— Da, știi, și eu sunt îngrijorată, răspunse Schuyler, în timp ce privirea ei se îndrepta spre locul în care Jack pălăvrăgea cu doamna Dupont și Mimi.

— Este o cauză pierdută, Schuyler. Îi cunosc pe gemenii Force. Sunt mereu împreună.

— Trebuie să încerc, spuse ea melancolică.

Încă nu putea să conceapă că băiatul care o sărutase atât de pasional acum o ignora și se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată între ei. Nu putea să facă o corelație între Jack care îi povestise despre visele și amintirile lui blocate și Jack de acum, care discuta entuziast despre orchestre de swing și trupe de jazz pentru balul care avea să aibă loc.

— Treaba ta, oftă Bliss, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Schuyler dădu din cap. Bliss se îndepărtă, iar Schuyler se îndreptă spre Jack Force. Din fericire, Mimi deja plecase din încăpere.

— Jack, trebuie să mă ascuți, spuse ea, trăgându-l deoparte. Te rog.

— De ce?

— Știi ce anume ascunde Comisia. Știi ce înseamnă Croatan.

El rămase nemișcat nevenindu-i să creadă.

— De unde știi?

Evitase să-i întâlnească privirea, dar acum se uita direct în ochii ei — obrajii lui Schuyler erau roșii de furie și părea și mai frumoasă decât își aducea el aminte.

— Mi-a spus bunica mea.

Îi relată tot ce-i spusese Cordelia despre cei cu Sânge Argintiu și despre masacrele din Roanoke și

Plymouth.

Jack se încruntă.

— Nu are voie să-ți spună asta. Sunt informații secrete.

— Tu știai despre asta?

— Am făcut ceva cercetări pe cont propriu și tata mi-a spus restul. Dar este un punct terminus, fără ieșire.

— Cum adică? Este primul indiciu.

El clătină din cap.

— Schuyler, îmi pare rău că te-am făcut să crezi altceva. Dar cineva se ocupă de moartea lui Aggie. Trebuie să ai încredere în Comisie că va face ce trebuie făcut. Bunica ta ți-a povestit un mit învechit. Nu există Sânge Argintiu. Nimeni nu a putut să dovedească vreodată că au existat cu adevărat.

— Nu te cred. Trebuie să convingem Comisia să avertizeze pe toată lumea. Chiar dacă nu vîi cu mine, voi face asta singură.

— Nu pot face nimic pentru a te opri? întrebă Jack.

Schuyler ridică bărbia hotărâtă.

— Nu, spuse ea uitându-se la el pieziș.

Cu doar câteva săptămâni în urmă era îndrăgostită de el, de cutezanța lui. Unde era băiatul care refuzase să înghită toate minciunile spuse de Comisie? Unde dispăruse? Când dansaseră împreună atunci la bal, se gândea că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Dar Jack nu era băiatul care crezuse ea că este. Poate că nu fusese niciodată.

Treizeci și șapte

După întâlnire, Schuyler le spuse lui Bliss și Oliver tot ceea ce-i povestise bunica ei despre cei cu Sânge Argintiu și cum Charles Force era singura persoană care ar fi putut face ceva pentru a-l ajuta pe Dylan. Se hotărâră ca a doua zi Schuyler și Bliss să se strecoare afară de la a treia oră și să se ducă să vorbească cu el. Oliver avea să încropească o scuză pentru profesorul de arte.

Îi tăiară calea lui Charles Force în fața restaurantului Four Seasons, unde se știa că își servește zilnic prânzul. Four Seasons era situat în Seagram Building de pe Park Avenue, și între douăsprezece și două după-amiaza devenea centrul gravitațional al universului numit Manhattan. Se umplea de magnați media, moguli ai finanțelor, editori, autori recunoscuți și personalități.

— Uite-l, spuse Bliss observându-i părul grizonat ieșind dintr-un sedan negru.

Îl recunosc pentru că tatăl ei invitase la masă familia Force în prima săptămână după ce sosiseră în Manhattan.

Îi fusese un pic teamă de Charles Force. Bărbatul o străpunsese cu privirea ca și cum ar fi știut totul despre ea, fiecare dorință secretă; o strânsese de mână cu atâta putere încât îi lăsase un semn. O înspăimântase, într-adevăr, dar nu avea de gând să lase frica să stea în calea salvării lui Dylan.

Schuyler îl studie cu atenție. Putea să jure că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Avea ceva foarte familiar. Modul în care își apleca capul înainte. Îl cunoștea pe acest bărbat, era sigură de asta.

— Domnule Force! Domnule Force! strigă Bliss.

Force se uită nedumerit la cele două fete care stăteau în fața lui.

— Scuză-mă, îi spuse el persoanei cu care trebuia să ia masa.

— Domnule Force, ne pare rău că vă deranjăm, zise Bliss. Dar ni s-a spus să venim la dumneavoastră, pentru că sunteți singurul care ne poate ajuta.

— Tu ești fata lui Forsyth, nu? zise Charles pe neașteptate. Ce căutați aici în mijlocul zilei? La Duchesne nu sunt reguli care interzic ieșirea din campus? Sau și astea au fost eliminate odată cu uniforme?

Se întoarse spre Schuyler.

— Și tu.

Nu-i rosti numele, dar ridică din sprâncene.

— Dacă nu mă înșel, și tu ești elevă la Duchesne. Vă ascult. Cu ce vă pot ajuta?

Schuyler îi susținu privirea și nu clipi. Se uita la el intens cu ochii ei albaștri și el fu cel care își întoarse primul privirea.

— Prietenul nostru Dylan este acuzat de o crimă pe care nu a comis-o. Sunteți singurul care ne poate ajuta. Dumneavoastră sunteți Regis. Bunica mea a zis...

— Cordelia Van Alen e o pacoste. Nu m-a iertat niciodată pentru că am preluat comanda Conclavului, murmură el printre dinți.

Îi făcu semn partenerului său care îl aștepta răbdător și îi ținea ușa deschisă.

— Du-te înainte, vin și eu imediat.

— Nu plecăm de aici până nu ne ajutați, adăugă și Bliss — cu vocea tremurândă —, deși nu își dorea nimic mai mult decât să fugă și să se ascundă de acest bărbat. Vocile din mintea ei țipau, cerându-i să stea departe de el. Ucigașule..., șopti una dintre voci. Asasinule... Simți o repulsie intensă și profundă și îi veni să verse. Voia să se arunce în fața unei mașini. Voia să fugă, să dispară, să facă orice, doar să nu-i mai vadă privirea aceea pătrunzătoare. Crezu că își va pierde mințile de spaimă. Ceva groaznic era legat de acest bărbat, o forță sălbatică și periculoasă de care ar trebui să se ferească.

— Situația lui Dylan Ward s-a rezolvat. Nu trebuie să vă mai faceți griji pentru el, zise el cu o mișcare indiferentă a mâinii. Este în siguranță. Nu i se va întâmpla nimic. Este liber. Tatăl tău v-ar fi putut zice asta, pufni el. A ajutat la completarea documentelor pentru eliberarea lui.

Pentru o clipă Bliss fu redusă la tăcere, uluită că totul se rezolvase atât de ușor.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ce am spus, problema s-a rezolvat, zise el laconic. Vă asigur că nu aveți de ce să vă faceți griji. Acum, vă rog să mă scuzați, dar am întârziat la prânz.

Bliss și Schuyler schimbară niște priviri neliniștite.

— Dar cum rămâne cu cei cu Sânge Argintiu? Cum rămâne cu ceea ce ne fac nouă? Am aflat despre Croatan! zise Schuyler pe un ton acuzator.

— Vă rog, nu mă mai deranjați cu basmele patetice ale Cordeliei Van Alen. Nu vreau nici măcar să discut despre așa ceva. Am mai spus-o și o repet: nu există niciun Croatan, spuse el cu hotărâre și pe un ton conclusiv. Acum, vă sugerez să vă întoarceți la școală, unde vă este locul.

Treizeci și opt

Hotelul Carlyle era un hotel elegant și de bun XS gust situat pe Madison Avenue, cu o arhitectură similară somptuoaselor conace englezești. Era unul dintre acele hoteluri care inspirau un lux rece și aristocratic, care intimidează. Chiar și aerul condiționat era mereu setat la optsprezece grade. Când Schuyler era mai mică, bunica ei o ducea la Bemelmans Bar pentru cocktailuri Shirley Temple. Cordelia stătea la bar și fuma, sorbind pahare de Sazerac unul după altul, iar Schuyler stătea cuminte privind animalele jucăușe din pictura mare de pe perete și numărând doamnele care intrau purtând pălării și corsaje. Apoi, se retrăgeau în salonul principal unde serveau o masă franțuzească cu cinci feluri de mâncare. În zilele când Cordelia declara că „i-a ajuns până peste cap” să stea în casa de pe Riverside Drive, luau un apartament la Hotelul Carlyle pentru un weekend. Schuyler comanda căpșuni și frișcă, își umplea cada și își servea gustarea printre spuma de baie frumos mirositoare.

Când Schuyler intră în holul cu marmură albă în acea după-amiază, se simți ca acasă. Încercă să dea uitării gândurile negre legate de Jack Force și de umilitoarea întâlnire cu tatăl lui. Bliss le ceruse ei și lui Oliver să se întâlnească acolo mai pe seară fără a le zice însă de ce. Oliver era deja acolo, așteptându-le într-un colț izolat al barului.

— Manhattan? întrebă el arătând spre băutura lui.

— Bineînțeles.

Un chelner discret veni cu o tavă de argint pe care se afla cocktailul ei. Puse pe masă un bol cu migdale spaniole calde.

Schuyler luă una și o mestecă gânditoare.

— Doamne, nu-i așa că au cele mai bune migdale din lume?

— Nimic nu se compară cu un hotel din Upper East Side, o aprobă Oliver luând și el câteva. Ar trebui să facem un tur al hotelurilor din New York care servesc migdale. Să comparăm migdalele de la Regency's cu cele de la Carlyle și cele de la St. Regis.

— Mmm, Regency are o selecție grozavă. Au aperitivul ăla care conține trei feluri diferite — wasabi, nuci calde și un soi de biscuiți piperati, spuse Schuyler.

Regency era un alt loc frecventat de Cordelia.

Goliră paharele și mai cerură un rând. După câteva minute apăru și Bliss cu părul încă ud după duș. Se așază lângă Schuyler și în fața lui Oliver.

— Bună, vă mulțumesc că ați venit.

— Manhattan?

— Da.

Dădură noroc.

— Mmm, migdalele astea sunt bune, spuse Bliss ron- țând câteva.

Oliver și Schuyler izbucniră în râs.

— Ce e așa de amuzant?

— Nimic. Îți povestim mai târziu, zise Schuyler.

Bliss ridică o sprânceană. Cei doi se comportau așa aproape întotdeauna. Glume pe care numai ei le înțelegeau, amintiri ale prietenei lor pe care ea nu le putea împărtăși. Era incredibil că Dylan rezistase.

— Haide, ce s-a întâmplat? De ce ai vrut să ne vedem aici? întrebă Schuyler.

— E aici.

— Cine? întrebă Oliver.

— Dylan! Cine altcineva?

Bliss le povesti ce aflase de la tatăl ei - că Dylan fusese eliberat - dar nu era tocmai liber așa cum spusese Charles Force. În schimb, fusese pus sub pază într-unul dintre apartamentele din acest hotel. Judecătorul îi permisesese lui Charles Force să-l scoată pe cauțiune, cu condiția ca Dylan să fie eliberat doar dacă va rămâne sub tutela sa. Tatăl ei spusese că totul fusese o neînțelegere și acuzațiile fuseseră retrase destul de repede. Dar încă nu reușeau să-și dea seama de ce Dylan era sub tutela cuiva, și mai ales de ce a lui Charles Force.

— Și i-am auzit pe tata și pe Charles discutând despre cum „ei vor avea grijă de-ai lor” și „să nu lase situația să scape de sub control”.

— Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta? întrebă Schuyler, luând încă o migdală din bol.

Bliss sorbi din cocktail.

— Oricum, după cum văd eu lucrurile, o să facem cum a zis Oliver. Să-l ajutăm să evadeze. Nu putem da greș. Folosim controlul minții pentru a trece de pază - Schuyler mi-a zis că a mai făcut asta -, apoi îl scoatem de acolo rapid și Ollie stă de șase. Este în camera 1001.

— Așa, pur și simplu? întrebă Oliver.

— Da, de ce nu? Tu ești cel care ne-a zis să gândim ca niște ființe cu Sânge Albastru.

— Dar cum ajungem sus în primul rând? Nu trebuie să fii cazat aici? întrebă Oliver.

— De fapt, interveni Schuyler, asta este partea cea mai simplă. Eu și Cordelia stăm aici mai mereu. Ii cunosc pe liftieri.

— Păi, atunci hai să ne punem în mișcare, spuse Oliver ridicând mâna pentru a cere nota de plată. Se îndreptară către liftul de pe holul principal.

— Bună, Marty, spuse Schuyler zâmbindu-i liftierului în haină roșie și nasturi aurii.

— Bună ziua, domnișoară Schuyler, nu ați mai fost pe aici de ceva vreme, răspunse el ducându-și mâna la pălărie.

— Știu, a trecut ceva timp, spuse Schuyler invitându-și prietenii să intre în liftul cu oglinzi.

— Etajul doisprezece?

— Nu, ne-au dat la zece de data asta. Probabil aveți toate camerele ocupate.

— Este octombrie, explică el. Mulți turiști. Este un spectacol la Met sau așa ceva, zise el apăsând butonul pentru etajul zece și făcând un pas înapoi, zâmbindu-i lui Schuyler și prietenilor ei.

— Mulțumesc, Marty, ne mai vedem, zise Schuyler când se deschiseră ușile.

Merseră spre capătul culoarului, dar când ajunseră în dreptul camerei 1001, nu văzură nicio pază în fața ușii.

— E ciudat, zise Bliss. L-am auzit pe tata zicând că au polițiști care fac de pază mereu.

Schuyler tocmai se pregătea să facă praf broasca de la ușă, când observă ceva. Ușa era întredeschisă. O împinse. Se uită peste umăr și văzu privirile nedumerite ale prietenilor ei. Veniseră pregătiți să dea o luptă, și când colo în calea lor nu stătea niciun obstacol.

Schuyler intră în cameră urmată de Bliss.

— Dylan? strigă Bliss.

Intrară într-o cameră luxoasă, în care televizorul încă mergea. Mai era și o tavă plină cu resturile unei cine. Patul era nefăcut și prosoapele zăceau pe podea.

— Ești sigură că au zis 1001? întrebă Schuyler.

— Foarte, zise Bliss.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Oliver privind în jur și luând telecomanda. Închise televizorul.

— Dylan a dispărut, spuse Bliss sec.

Își aduse aminte ce-i spusese Charles Force. Cineva se ocupa de problema Dylan — orice o fi însemnând asta. O trecu un fior rece. Ajunseseră oare prea târziu pentru a-l mai putea salva?

— A evadat, zise Oliver.

— Sau cineva, sau ceva l-a lăsat să plece, spuse Schuyler.

Bliss rămase tăcută cu fața împietrită uitându-se la resturile de mâncare.

Schuyler îi puse înduioșată mâna pe umăr.

— Sunt sigură că oriunde ar fi, este bine, Dylan e puternic, îi spuse ea prietenei ei. Acum, haide să plecăm de aici înainte ca cineva să creadă că noi i-am dat drumul.

Treizeci și nouă

Se abătu asupra ei fără nicio avertizare. Schuyler își blestemă orgoliul. Era numai vina ei. Oliver se oferise s-o conducă la un taxi, dar din moment ce deja îi datora foarte mulți bani, refuzase. Conduit sau nu, nu voia să profite de generozitatea lui. El și Bliss locuiau la doar câteva cvartale depărtare de Hotelul Carlyle și ea le spusese că totul va fi bine și că va lua autobuzul. M27 o lăsase pe Seventy-second Street colț cu Broadway și se hotărâse să meargă pe jos restul drumului. Asta însemna mai mult de douăzeci de cvartale, dar se bucură că mai face puțină mișcare.

La colțul cu Ninety-fifth Street, ieși de pe bulevardul bine luminat și intră pe o străduță lăturalnică și întunecoasă, sperând să ajungă mai rapid pe Riverside, și atunci îl simți.

În câteva clipe, o învăluiseră deja. Simți colții ascuțiți cum îi străpung pielea și îi golesc încet-încet sângele din corp.

Leșină. Va muri. Avea doar cincisprezece ani, abia dacă-și începuse cu adevărat viața și deja avea să moară. Se luptă să scape din strânsoarea ca de menghină. Și, mai rău, știa de la bunica ei ce se va întâmpla de fapt, va trăi. Va trăi în amintirile acestui monstru groaznic, o prizonieră eternă a conștiinței lui demente.

Beauty. Unde era Beauty? Copoiul nu mai putea s-o salveze acum, era prea târziu.

Durerea era teribilă; se simțea amețită din cauza pierderii sângelui. Dar chiar înainte de a se prăbuși, se auzi un strigăt.

O luptă.

Cineva se lupta cu bestia. Cel cu Sânge Argintiu îi dădu drumul din strânsoare. Ea se întoarse, ținându-se de gât pentru a opri sângele, pentru a vedea cine o salvează.

Jack Force era prins într-o luptă a puterii cu acea creatură cumplită, blocat într-o confruntare pe viață și pe moarte. Era o matahală greoaie care avea părul argintiu și formă umană. Dar Jack îi ținea piept.

Îi ținea piept monstrului cu Sânge Argintiu, răspun- zându-i la fiecare lovitură, dar într-un final creatura îl aruncă cât colo, izbindu-l de betonul trotuarului.

— Jack! țipă Schuyler.

Ea își ridică privirea și, în timp ce monstrul se îndrepta spre gâtul ei, își aduse aminte de cuvintele șoptite de Cordelia. Legile raiului legau aceste creaturi pe vecie de Limba Sacră.

Ținu creatura deoparte cu o poruncă atotputernică: *Aperio Oris! Arată-te!*

Monstrul cu Sânge Argintiu râse pe înfundate și șuieră cu o voce care scrâșnea de agonia a mii de suflete încarcerate.

— Nu poți tu să mă comanzi pe mine, marionetă de lut!

Monstrul își continuă marșul amenințător spre ea.

— *Aperio Oris!* strigă Schuyler din nou, de data asta cu mai multă putere.

Jack făcu un pas înapoi uluit, pentru că în momentul în care Schuyler repetă cuvintele incantației, monstrul își arătase adevărata față.

Era o față pe care Jack nu o va putea uita niciodată.

Creatura scoase un urlat îngrozit, un țipăt dureros și teribil, apoi dispăru în noapte.

— Ești OK? întrebă Schuyler, alergând spre el. Sângerezi.

— E doar o zgârietură, spuse el ștergându-și sângele care era roșu, dar în lumină se vedea albastru.

Eu sunt OK, tu?

Simți durerea de la gât. Sângerarea se oprise.

— De unde ai știut? îl întrebă ea.

— Că te va ataca? Pentru că a mai făcut-o odată, așa că știam că o va mai face. Ucigașii au tendința de a se întoarce și a termina ceea ce au început.

— Dar de ce...?

— Nu am vrut să pățești ceva din cauza mea, spuse el răstit.

Doar atât? se întrebă ea.

— Mulțumesc, spuse ea domol.

— L-ai văzut? întrebă Jack. L-ai văzut?

— Da, zise ea. L-am văzut.

— Nu se poate așa ceva, zise Jack. Este un truc. Nu pot să cred așa ceva.

— Nu este niciun truc. Trebuie să respecte legile, spuse Schuyler încet.

— Știu despre Limba Sacră, izbucni Jack. Dar trebuie să fie o greșeală.

— Nu e nicio greșeală. Astea simt regulile creației.

Jack îi aruncă o privire feroce.

— Nu!

Monstrul li se arătase pentru o fracțiune de secundă, când nu avusese încotro și fusese nevoit să-și dezvăluie adevărata identitate, ascultând porunca lui Schuyler. Li se arătase în forma sa reală. Și era figura care stătea în spatele orașului New York, figura bărbatului care modelase cu propriile mâini acest oraș pentru a se potrivi voinței lui.

Era fața lui Charles Force.

Propriul său tată.

Patruzeci

Schuyler îi spuse lui Jack tot ce aflase, sperând din tot sufletul să nu fie adevărat.

— El este. Era acolo când a murit Aggie. L-am văzut în subsolul Băncii. Ieșea din Depozitar.

Acum îmi aduc aminte, și asta îl plasează la locul crimei. El era, Jack.

Jack clătină din cap.

— Nu poți nega ceea ce ai văzut cu ochii tăi. Era fața tatălui tău.

— Te înșeli. A fost un truc al luminii, era altceva.

Continuă să clatine din cap și să se uite intens la sângele de pe trotuar.

— Ascultă-mă, Jack, trebuie să-l găsim. Bunica mea mi-a spus că cei cu Sânge Argintiu nici măcar nu știu cine sunt. Tatăl tău poate nici nu realizează că este posedat.

Jack nu o mai contrazise de data asta.

Ea îi puse o mână pe braț.

— Unde e?

— Unde este întotdeauna. La spital.

— Ce vrei să spui? Care spital?

— Columbia, dar nu știu ce salon. Habar nu am ce face acolo. Știu doar că vizitează pe cineva foarte des. Dar de ce întreb?

— Cred că știu unde-l putem găsi exact, zise Schuyler.

Schuyler simți un tremur nervos când se urcară într-un taxi spre spital, dar încercă să și-l înfrângă. Când ajunseră la spital, paznicii făcură câteva glume legate de „prietenu” ei, în timp ce îi dădeau lui Jack un ecuson de vizitator.

— Cine e aici? Unde mergem? întrebă el urmând-o fără prea multe comentarii pe holurile albe.

— Mama mea, spuse Schuyler. O să vezi.

— Mama ta? Credeam că mama ta a murit.

— Mda, ar putea foarte bine să fie considerată și așa.

Îl conduse pe holurile pustii către salonul din colț. Se uită prin fereastra de sticlă și îi făcu semn lui Jack să facă același lucru.

În salon era un bărbat, care stătea în genunchi la picioarele patului. Era același vizitator care venea în fiecare duminică, pe care Schuyler îl văzuse de mai multe ori în salonul mamei ei. Deci de aceea i se păruse ei la înmormântarea lui Aggie că îl știa de undeva pe Charles Force. Acum îi recunoștea umerii largi. El era bărbatul din subsolul Băncii și creatura care tocmai o atacase. Străinul misterios se pare că până la urmă nu era tatăl ei, ci un Sânge Argintiu. Un monstru. Simți cum o cuprinde furia — dar dacă Charles Force fusese cumva implicat și în boala mamei ei? Ce îi făcuse?

— Tată, zise Jack intrând în cameră.

Se opri și rămase ca trăsniț când văzu fața femeii care stătea întinsă în pat. Era femeia din visurile sale, Allegra Van Alen.

Charles își ridică privirea și îi văzu pe cei doi stând chiar în fața lui.

— Credeam că am terminat cu povestea asta, zise el ui-tându-se încruntat la amândoi.

— Unde erați acum jumătate de oră? întrebă Schuyler.

— Aici.

— Sunteți un mincinos, îl acuză ea. CROATAN!

Charles ridică din sprâncene nedumerit.

— Ar trebui să mă simt jignit? Te rog frumos să lași tonul mai moale. Arată puțin respect pentru locul în care te afli. Suntem într-un spital, nu pe stadion.

— Tu ești, tată. Te-am văzut, zise și Jack, căruia încă nu-i venea să creadă că Allegra era în viață. Dar de ce era în spital?

— Mai exact, de ce anume mă acuzați voi pe mine?

— De unde ai zgârieturile alea? întrebă Jack observând tăieturile de pe fața lui Charles.

— De la diavolul de pisică persană a mamei tale, răspunse el.

— Nu prea cred, pufni Schuyler.

— Ce înseamnă asta? Voi ce căutați aici?

— Ai atacat-o pe Schuyler. Eu te-am oprit. Tu erai, te-am văzut... Schuyler a rostit cuvintele și dușmanul ni s-a arătat cu adevărata lui față. Și era fața ta.

— Asta credeți voi?

— Da.

— Bunica ta are dreptate, Schuyler, spuse Charles pe un ton amuzat. Cu siguranță vremurile s-au schimbat dacă propriul meu fiu crede că sunt Monstruozitatea. Așa îmi spui, nu-i așa, Jack? întrebă el desfăcându-și butonii de la cămașă și arătându-le un semn pe încheietura interioară a mâinii.

Era un simbol cu o spadă, o spadă de aur care străpungea un nor.

— Ce înseamnă asta? De ce ne arătați acest simbol? întrebă Schuyler.

— Semnul Arhanghelului, explică Jack, cu o voce plină de respect.

Preț de o clipă uită de nedumerirea pe care o avea legată de Allegra Van Alen și se lăsă în genunchi

proster- nându-se în fața tatălui său.

— Exact, zise Charles cu un zâmbet abia schițat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Schuyler.

— înseamnă că tatăl meu are tot atât de mult Sânge Argintiu cât am eu sau tu, zise Jack. Semnul Arhanghelului. Nu poate fi reprodus și nu poate fi falsificat. Tatăl meu este Mihail, Cel cu Inima Curată, care de bună voie i-a însoțit pe pământ pe cei izgoniți din Rai pentru a le arăta calea de-a lungul călătoriei spre eternitate, spuse Jack plecându-și capul în fața lui Charles. Iartă-mă, m-am rătăcit, dar acum m-am regăsit.

— Ridică-te, fiul meu, nu am de ce să te iert.

Schuyler se uită de la tată la fiu cu o privire întrebătoare.

— Dar am folosit cuvintele Limbii Sacre. Incantația pentru a-și dezvălui adevărata natură.

— Cei cu Sânge Argintiu sunt experți în a-și schimba forma, explică Charles. Îți va asculta porunca — dar abia după ce îți va fi arătat ceva ce știe sigur că te va șoca, te va bulversa. Abia după aceea își va arăta adevărata identitate, preț de o fracțiune de secundă.

— Deci dacă tatăl tău nu este Sânge Argintiu, atunci cine este? întrebă Schuyler suspicioasă. Și unde e Dylan?

— Este în siguranță deocamdată. E ascuns. Nu va mai răni pe nimeni de acum încolo, zise Charles. Măine va fi departe.

— Ce vreți să spuneți cu nu va mai răni pe nimeni? întrebă Schuyler.

— Avea mușcăături pe gât, cineva îl folosea. Îl transforma.

— îl transforma în ce? Nu înțeleg ce tot spuneți acolo!

— Dylan este Sânge Albastru, spuse Charles tăios. Mă rog, era cel puțin. Credeam că știi asta.

Schuyler clătină din cap. Dylan era vampir? Dar atunci asta însemna... Însemna că putea s-o ucidă pe Aggie — asta însemna că tot ceea ce ei crezuseră până acum, tot ceea ce presupuseseră nu mai era adevărat. Dylan nu era ființă umană. Ceea ce implica faptul că exista o posibilitate ca el să fie vinovat.

— Dar nu a venit la nicio întâlnire, zise Schuyler.

Charles zâmbi.

— Nu sunt obligatorii. Poți învăța istoria poporului tău sau poți alege să o ignori. Dylan a ales s-o ignore. Din nefericire pentru el. Cei cu Sânge Argintiu îi atacă doar pe cei slabi. Sunt atrași de cei care sunt frânți, cei care, într-un fel sau altul, sunt defecti. I-au simțit slăbiciunea lui Dylan și l-au vânat. La rândul său, Dylan a vânat pe alții.

— Deci înseamnă că a fost el. El a ucis-o pe Aggie?

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Aggie a fost o tragedie, da. Am descoperit că Dylan fusese golit de aproape tot sângele din trup în timpul primului atac, dar cel cu Sânge Argintiu a decis să nu-l consume complet și a preferat să-l transforme într-unul de-ai lor. Pentru a supraviețui, el a trebuit să-și caute la rândul său o victimă, explică Charles, îmi pare rău.

Schuyler rămase fără cuvinte. În tot acest timp ei crezuseră că Dylan era prietenul lor. Dylan, un vampir... mai rău, un pion al celor cu Sânge Argintiu. Era îngrozitor.

— Până la urmă, cei cu Sânge Argintiu există. Recunoașteți că s-au întors.

— Nu recunosc nimic, zise Charles cu trufie. Ar putea să fie și alte explicații pentru acțiunile lui. Dylan ar putea acționa de capul lui. Se mai întâmplă din când în când. Dementă. Anii Amurgului sunt o perioadă foarte instabilă. Poate chiar și-a falsificat urmele de pe gât. Trebuie să facem cercetări mai amănunțite. Dacă a fost corupt, mai există încă o șansă de a-i salva sufletul. Deocamdată i-am ascuns pe el și pe părinții lui într-un loc sigur.

— Dar nu puteți face așa ceva. Să mușamalizați totul. Trebuie să-i avertizați pe toți. Chiar trebuie.

— Ah, ești la fel ca bunica ta, spuse Charles. Păcat. Mama ta nu era deloc o femeie isterică, zise el uitându-se cu tandrețe la Allegra și coborându-și vocea.

— Conclavul se va ocupa de asta. Vom acționa la momentul potrivit.

— Dar, cu toate astea, la Plymouth nu ați făcut absolut nimic, îl acuză Schuyler. Roanoke — au dispărut toți și în ciuda acestui fapt nu ați ridicat niciun deget.

— Și decesele au încetat, zise Charles cu răceală. Dacă am fi băgat spaima în toată lumea, dacă am

fi continuat să fugim, așa cum ne sfătuiau bunicii tăi, nu am fi ajuns niciodată unde suntem acum. Ne-am fi ascuns mereu, înfricoșați de o umbră care poate nici nu există.

— Dar Aggie — și fata din Connecticut, și băiatul de la Choate, îl contrazise Schuyler. Cu ei cum rămâne?

Charles oftă.

— O pierdere nefericită, din păcate.

Lui Schuyler nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbea despre oameni ca și cum s-ar fi putut dispensa de ei extrem de ușor.

— Vom clarifica acest subiect la momentul potrivit, vă asigur. Am câștigat bătălia de la Roma. Cei cu Sânge Argintiu au fost nimiciți.

— Bunica mi-a spus că unul dintre ei a supraviețuit, că a reușit să se ascundă printre noi... că cel mai puternic Sânge Argintiu încă respiră, spuse Schuyler ocolind patul mamei ei pentru a sta față în față cu Charles.

— Cordelia a susținut asta mereu. Insistă să afirme același lucru. Greșește. Am fost acolo. Am luptat în bătălia de la templu. Ascultați-mă cu atenție amândoi pentru că nu vreau să mai repet — l-am trimis pe însuși Lucifer în flăcările iadului, zise Charles.

Schuyler rămase tăcută.

— Acum, haideți s-o lăsăm pe mama ta să se odihnească, ordonă Charles. Îngenunche din nou și sărută mâna rece a Allegrăi.

— Dar mai e ceva, își aminti brusc Schuyler. Dylan.

— Așa? întrebă Charles.

— Unde este?

— La Hotelul Carlyle. Ți-am mai spus, este în siguranță.

— Nu, nu este în siguranță. Nu mai este la Carlyle. Tocmai am fost acolo. A dispărut.

Schuyler le povesti ce găsiseră în cameră — televizorul care mergea, mâncarea rămasă în farfurie.

— Cred că el a fost cel care m-a atacat.

Urmă o tăcere îndelungată, în care nimeni nu scoase niciun cuvânt. Charles se uită la Schuyler cu ochii scânteind de mânie.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, trebuie să-l găsim urgent.

Patruzeci și unu

țipa, țipa atât de tare, de parcă i-ar fi fost teamă că n-o va auzi nimeni niciodată. Avea iarăși acel coșmar — cineva care o subjugă, strângând-o până nu mai putea să respire, iar ea nu putea face absolut nimic, se înăbușea, se îneca, iar apoi se lupta cu forța care o acaparase, se zbătea, încercând din răspuț să se trezească din vis, să se scoale din pat, trebuia să deschidă ochii, trebuia să vadă și văzu.

Îi văzu pe cei doi care o priveau. Părinții ei. Tatăl ei purta un halat de noapte peste pijama, iar mama ei vitregă un neglijeu peste cămașa de noapte.

— Bliss, iubito, ești OK? întrebă tatăl ei. Se întorsese din Washington pentru o săptămână.

— Am avut un coșmar, zise Bliss, ridicându-se din pat.

Își duse o mână la frunte, simțind cum îi iese fierbințeala prin toți porii. Ardea și avea o stare febrilă.

— Din nou? o întrebă mama sa vitregă.

— Unul groaznic.

— Toate astea sunt normale, Bliss, nu-ți face griji, îi spuse tatăl ei vesel. Mi-aduc aminte când eram de vârsta ta, aveam niște coșmaruri cumplite. Asta face parte din întregul proces. La fel și pierderea cunoștinței — când aveam cincisprezece ani, mă trezeam adesea într-un loc fără să am nici cea mai vagă idee cum ajunseseam acolo sau ce se întâmplase.

Ridică din umeri.

— Face parte din procesul de transformare.

Bliss dădu din cap, luând paharul de apă rece oferit de mama ei vitregă. Bău însetată. Tatăl ei îi spusese toate astea mai demult, atunci când ea îi povestise despre leșinurile ei și călătoriile mentale în alte timpuri.

— Sunt OK, le spuse ea, deși se simțea extrem de obosită, o durea fiecare mușchi din corp de parcă s-ar fi bătut cu cineva.

Icni.

Amândoi se aplecară spre ea îngrijorați.

— Sunt OK, serios, zise Bliss reușind să zâmbească și mai luă o gură de apă. Duceți-vă înapoi în pat, sunt OK.

Tatăl o sărută pe frunte, iar mama ei o bătu ușor cu palma pe braț, apoi părăsiră camera.

Puse paharul de apă pe noptiera de la capul patului. Atunci își aminti — Dylan.

După ce le spusese la revedere lui Oliver și Schuyler la Carlyle, se întâlnise cu familia ei să ia o cină frugală la DB Bistro. Când ajunsese acasă, deschisese ușa și îl zărise pe Dylan așezat la ea pe pat, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru de pe pământ. Folosise cheia pe care i-o dăduse.

— Dylan!

Arăta palid și avea febră. Își dăduse geaca jos și ea îi văzu blugii și tricoul rupti. Părul negru îi era lipit de frunte. Arăta îngrozit. Îngrozit. Avea ochii înfundați în orbite. Îi spuse ce se întâmplase — că fusese anchetat și închis, dar nu fusese acuzat oficial, cum îl dusesese Charles Force la apartamentul de la hotel și cum el se gândise în tot acest timp la cât de dor îi era de ea.

— Dar chestia e că mi se pare că am făcut ceva, zise el cu mâinile tremurânde. Cred că au dreptate. Cred că eu am ucis-o pe Aggie. Nu sunt sigur, dar cred că e ceva în neregulă cu mine.

— Dylan, nu! în niciun caz. Nu aveai cum s-o omori, zise Bliss.

— Ah, ce nu înțelegi, sunt vampir, la fel ca tine! spuse Dylan.

Bliss rămase cu gura căscată. Dintr-odată totul avea sens. Normal că era unul de-al lor, ea știuse acest lucru oarecum, de aceea probabil fusese atrasă de el de la bun început. Pentru că era exact ca ea.

— Dar mi se întâmplă ceva... nu știu sigur, dar cred că tocmai am încercat s-o omor pe Schuyler... Am văzut-o când pleca de la hotel și am urmărit-o. Nu știu de ce, pur și simplu așa mi-a venit. Am văzut-o pe stradă și am... și nu cred că fac asta pentru prima dată.

— Nu, zise Bliss refuzând să audă ce-i spunea el. Oprește-te. Nu are sens.

De ce ar ataca-o pe Schuyler? Doar dacă nu era... doar dacă el nu devenise... se transformase într-un... Își aduse aminte de noaptea de după ședința foto. Schuyler împlinindu-se pe trotuar, ținându-se strâns cu mâinile de gât...

— Ascultă, zise el ridicându-se în picioare și îmbrăcându-se. Trebuie să pleci de aici. M-au prins pe mine și vor veni și după tine. Ne vor pe toți. Am venit înapoi doar pentru a te avertiza pe tine, nu pot să mai rămân. Nu cred că ești în siguranță în preajma mea. Dar voiam să-ți zic să ai mare grijă. Nu vreau să pună mâna pe tine. Trebuie să te protejezi. Îi simt venind...

Apoi totul se întunecase. Asta era tot ce-și amintea.

Își pierduse cunoștința. Nu era ea însăși. Se strecurase prin timp și se dusesse în altă parte. Când se trezise, îi văzuse pe părinții ei stând la capul patului.

Dylan venise s-o avertizeze, iar acum dispăruse.

Simți un gol imens, o durere profundă în toată ființa ei, ca și cum ar fi supraviețuit unei lupte. Se duse la baie și aprinse lumina. I se tăie respirația când se uită în oglindă. Avea un semn pe gât, chiar sub gulerul tricoului. Părinții ei nu observaseră? Trase de material să vadă mai bine. Era o vânătăie urâtă. O umflătură roșiatică, ca și cum cineva ar fi încercat s-o sugrume. Pielea era iritată. Ce se întâmplase? Unde era Dylan?

Deschise robinetul pentru a se spăla pe față când observă bucăți de sticlă împrăștiate pe podea. În baie era frig.

Se întoarse spre fereastră. Draperiile fluturau de la curenți. Partea de sus a ferestrei era spulberată — și era sticlă anti- glonț — tatăl ei o pusese acolo când se mutaseră aici, chiar dacă erau la cel mai înalt etaj al clădirii — treizeci.

Bliss își croi drum printre cioburile de sticlă când ceva îi atrase atenția. Lângă calorifer, era ceva mototolit. Se aplecă și luă de jos geaca de piele a lui Dylan. Dylan nu pleca nicăieri fără geaca asta.

Era un fel de a doua piele pentru el. Mirosea a Dylan — ușor acru, miros de tutun combinat cu aftershave.

Dar totuși era ceva diferit la ea. Apropie geaca de lumină și atunci văzu. Căptușeala era îmbibată de sânge. Umed și proaspăt. Greu. Era atât de mult sânge, o, Doamne...

Încă ținea geaca în brațe când observă că Jordan stătea în pragul ușii de la baie. O formă micuță și tăcută îmbrăcată în pijama de bumbac.

— M-ai speriat. Te-ai gândit vreodată să bați la ușă? Știi că nu ai voie să intri la mine în cameră, spuse Bliss.

Sora ei mai mică se uita la ea de parcă ar fi văzut o stafie.

— Nu ai pățit nimic.

— Normal că nu am pățit nimic, izbucni Bliss.

— Am auzit ceva, o voce groasă...

— Dylan, prietenul meu. A fost aici mai devreme.

— Nu, nu băiatul — altcineva, zise Jordan tremurând din toate încheieturile, iar Bliss fu surprinsă s-o vadă pe sora sa în lacrimi. N-o mai văzuse niciodată pe Jordan comportându-se în felul ăsta.

Bliss, cu geaca în mână, se apropie de ea și o trase mai aproape.

— Ce-ai auzit? o întrebă ea, încercând s-o liniștească.

— Am auzit o bufnitură ca și cum ar fi căzut ceva greu, apoi pași ieșind din camera ta și ceva târșăit pe jos, apoi tu ai țipat, eu nu am știut ce să fac, așa că i-am trezit pe mama și pe tata...

Acum totul avea sens.

Fereastra spartă.

Cineva fusese aici.

Altcineva.

Sau, mai degrabă, altceva.

Și... o, Doamne, Dylan... tot sângele ăla — era atât de mult sânge îmbibat în geacă — cum ar putea cineva să supraviețuiască după ce pierduse o cantitate așa de mare de sânge? Simți o tristețe fără margini. Era ca și mort. Creatura îl luase.

Se întorsese pentru a termina treaba — pentru a o lua pe ea — umflătura de la gât — ea încercase să se lupte — dacă Jordan nu ar fi auzit și părinții ei nu ar fi intrat în cameră... Un fior rece o trecu pe șira spinării și i se ridică părul pe mâini de frică.

Nu fusese niciun coșmar — chiar se luptase cu ceva — fusese acolo, fusese real. Încercase s-o ucidă. Acel ceva de care Dylan încercase s-o avertizeze, pe care ea cu Schuyler și cu Oliver îl descoperiseră la Depozitar: Croatan. Creatura care se hrănea cu vampiri.

Un Sânge Argintiu.

Patruzeci și doi

Cei doi bărbați Force o lăsară în dreptul casei. Schuyler era extrem de rușinată că-l acuzase pe tatăl lui Jack că ar fi fost un Sânge Argintiu. Deși era foarte tulburată de atitudinea sa cavalierească în ceea ce privește întoarcerea lor — aproape ca și cum nu l-ar fi deranjat deloc — ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Dar asta nu putea fi adevărat. El era Regis, liderul lor, un vampir care era vampir ca o consecință a propriei alegeri și nu a păcatului. Trebuia să aibă încredere în el că va face exact ce trebuia făcut.

— Ai grijă de tine, îi zise Jack luându-și la revedere.

Schuyler îi mulțumi și ieși din mașină. Apoi își aminti că uitase complet să-l întrebe pe Charles de ce o tot vizita pe mama ei la spital. Poate știa bunica ei.

Când intră în casă simți ceva straniu în aer. Sufrageria era întunecată și acoperită de draperii ca de obicei, dar în casă persista o atmosferă amenințătoare. Suportul pentru umbrele era la pământ, trântit probabil de cineva care coborâse scările pe lângă el în grabă. Casa era învăluită într-o liniște stranie. Hattie avea o săptămână liberă, iar asta însemna că bunica ei era singură în casă. Schuyler grăbi pasul în sus pe scări. Observă că unul dintre tablouri atârna strâmb. Cu siguranță cineva fusese în casă. Cineva care nu avea ce căuta acolo.

Dylan! Dacă Dylan fusese aici? Căutând-o pe ea? Pentru a termina ce începuse? Se panică. Camera bunicii ei era la capătul culoarului de la etajul doi. Deschise ușile cu putere și intră repede în cameră strigându-și bunica.

— Cordelia! Cordelia!

Se auzi un vaiet din partea cealaltă a patului. Schuyler alergă către locul de unde se auzea vaietul, îngrozită de ceea ce ar putea vedea. Dar nu țipă atunci când o văzu pe Cordelia întinsă pe jos într-o baltă de sânge — un lichid gros și albastru — de parcă ar fi știut că asta avea să se întâmple.

— L-am gonit..., dar era așa de puternic, îngăimă Cordelia deschizând ochii.

— Pe cine? Cine ți-a făcut așa ceva? Întrebă Schuyler ajutând-o pe Cordelia să se ridice în capul oaselor. Trebuie să mergem la spital.

— Nu, nu avem timp, spuse Cordelia cu o voce abia perceptibilă. A venit după mine. Croatan, zise ea scuipând sânge.

— Cine? Era Dylan? L-ai văzut?

Cordelia clătină din cap.

— Nu am văzut nimic. Am fost orbită pentru o clipă. Dar era tânăr și puternic. Nu i-am văzut fața. I-am ținut piept. A încercat, dar nu a reușit să mă ia pe mine sau amintirile mele. Dar aici se termină timpul meu. Trebuie să mă duci la dr. Pat. Pentru a-mi lua sângele. Pentru următoarea Expresie. Foarte important.

Schuyler dădu din cap cu ochii în lacrimi.

— Dar cu tine cum rămâne?

— Acest ciclu s-a încheiat pentru mine. Asta este ultima șansă pe care o avem să vorbim pentru mult timp de-acum încolo.

Schuyler îi spuse repede ce se întâmplase la Carlyle și ce aflase de la Charles Force în legătură cu Dylan, cum fusese el mușcat și transformat într-un Sânge Argintiu. Și cum o ucisese pe Aggie.

— Dar Dylan a dispărut. A plecat din camera de hotel și nimeni nu știe unde poate fi.

— Cel mai probabil este deja mort la ora asta. Îl vor omori înainte de a putea el să le dezvăluie secretele. Înainte de a ajunge din nou în mâinile celor cu Sânge Albastru. Este exact de ceea ce mi-a fost teamă, șopti Cordelia. Cei cu Sânge Argintiu s-au întors... doar tu îi poți învinge... mama ta a fost cea mai puternică dintre noi toți, iar tu ești fiica ei...

— Mama?

— Da, mama ta a fost Gabrielle. Gabriel. Unul dintre cei șapte arhangheli. Doar doi dintre ei au venit cu noi din proprie inițiativă, aici pe pământ. Pentru a ne salva. Ea era cea mai puternică. Ea era perechea lui Mihail — adică a lui Charles Force. Singura lui dragoste. A fost sacrificiul ei originar. El a urmat-o din dragoste pentru ea. A refuzat paradisul pentru a fi cu ea.

Deci de aceea o vizita Charles pe mama ei. Allegra era sora lui geamănă. Iar asta însemna că el era... unchiul ei? Istoria familială încurcată a celor cu Sânge Albastru era mult prea complicată pentru Schuyler în acest moment. Cordelia vorbi în continuare.

— Au domnit împreună timp de mii de ani. În Egipt, se obișnuia ca faraonii să se căsătorească cu surorile lor, exact așa cum făceau și împărații din Roma Antică. Dar în lumea modernă, această practică a fost interzisă și a devenit un secret bine păstrat. Gemeni continuau să se nască în aceleași familii, uniți prin același sânge, așa cum am fost eu legată de bunicul tău; dar, în urma unei schimbări, unul dintre gemeni preia rolul soțului sau soției, iar cei cu Sânge Roșu nu observă niciodată această tranziție. În acest fel, averile sunt păstrate în familie timp de generații întregi.

Schuyler se gândi la Jack și Mimi și la neobișnuita legătură intimă dintre cei doi.

— Charles și Allegra sunt legați prin sânge pe vecie. Asta până l-a întâlnit pe tatăl tău. Mama ta s-a îndrăgostit de Stephen. Asta a fost damnarea ei. A renunțat la Charles, iar acesta furios a părăsit familia. Și-a luat alt nume și s-a lepădat de moștenirea Van Alen. Când tatăl tău a murit, pentru a-i păstra dragostea neatinsă, Allegra a jurat să nu-și mai ia vreodată alt însoțitor uman. De aceea nu se poate trezi. Se află într-o stare suspendată între viață și moarte. Refuză să bea sângele uman care ar readuce-o la viață. Charles ar putea s-o ajute, dar nu o face.

— Tatăl meu a fost ființă umană?

— Da. Tu ești unică. Ești Metisă. Dimidium Cognatus. Trebuie să ai mare grijă. Eu te-am protejat

cât am putut. Simt mulți care vor să te distrugă.

— Cine? De ce?

— Se spune că fiica lui Gabrielle ne va conduce către mântuire.

— Eu? Cum?

Cordelia tuși. O prinse strâns pe Schuyler de braț.

— Trebuie să-l găsești pe bunicul tău... soțul meu... Teddy... un nemuritor, un vampir care și-a păstrat același înveliș fizic de veacuri... Noi ne-am despărțit cu mult timp în urmă. După ce am fost îndepărtați din Conclav, am convenit că era mult mai sigur să ne separăm... nu aveam încredere în Protectori... Credeam că unul dintre ei era Croatan... Teddy este dispărut de secole... Trebuie să cauți la Depozitar și să afli ultimele locuri pe unde a fost zărit... El te poate ajuta. Încearcă la Veneția. Îi plăcea mult Italia. S-ar putea să se fi dus acolo. Doar el știe cum poți să îi înfrânți pe cei cu Sânge Argintiu. Trebuie să-l găsești și să-i povestești ce s-a întâmplat.

— Dar cum îl recunosc?

Pe fața Cordeliei apăru un zâmbet stins.

— A scris multe cărți. Majoritatea cărților din bibliotecă sunt din colecția lui sau sunt scrise de el.

— Cine a fost? Care era numele lui?

— Are multe nume. Vei avea nevoie de ele, să știi, dacă vei trăi foarte mult. Atunci când eram împreună îl chema Lawrence Winslow Van Alen. Caută-l prin Piața San Marco. Și pe la Academie. Stai — pe la restaurantul Cipriani cel mai probabil. Îi plăceau cocktailurile Bellini. Spune-i, spune-i că te-a trimis Cordelia.

Schuyler dădu din cap. Nu-și mai putu reține lacrimile. Mai avea atât de multe lucruri la care încă nu găsisese răspuns — Charles/Mihail, Allegra/Gabriel, tatăl ei și bunicul nemuritor. Nimeni nu putea nega faptul că avea un arbore genealogic neobișnuit și extrem de variat. Statutul ei de Metisă. Cine mai știa? Oliver știa? Jack? Și ce însemna asta? Ce însemna că fiica lui Gabrielle îi va conduce către mântuire? Era mult prea mult. Voia doar ca sângerarea Cordeliei să se oprească. Cum se va descurca fără ea?

Chiar dacă știa că bunica ei nu avea să moară în adevăratul sens al cuvântului, nu se putea abține să nu se gândească că tot pleca din această lume, într-un fel sau altul.

— Bunico, o rugă Schuyler, mai stai.

— Ai grijă de tine, draga mea nepoată, spuse ea întin-zând mâna spre Schuyler. Fado Valiturus Fortis.

Fii puternică și curajoasă. Și, odată cu această binecuvântare, spiritul Cordeliei Van Alen se întoarse la starea pasivă.

Patruzeci și trei

Serviciul de comemorare avea loc într-o sală în care toți invitații stăteau în picioare. Era incredibil cât de mulți oameni o cunoșteau pe Cordelia Van Alen. Biserica St. Bartholomew era plină ochi și chiar și în cea de-a șaptea noapte de priveghi sute de oameni veneau să-și prezinte omagiile. Guvernatorul, primarul, cei doi senatori de New York și mulți alții veniră la funeralii. Era aproape la fel de multă lume ca la înmormântarea lui Jackie O, se gândi Mimi.

Spre deosebire de serviciul funerar al lui Aggie Carondolet, aici aproape toată lumea era îmbrăcată în alb. Până și tatăl ei insistase ca membrii familiei să se îmbrace în haine albe. Mimi alesese o rochie de culoarea fildeșului Behnaz Sarafpour. O observă pe Schuyler Van Alen care stătea în fața ușii și saluta pe toată lumea care sosea, îmbrăcată într-o rochie albă subțire și cu părul prins la spate cu două gardenii albe.

— Vă mulțumesc că ați venit, zise ea familiei Force.

— Îți împărtășim durerea. Se va întoarce, zise Charles Force pe un ton solemn, îmbrăcat într-un costum de culoarea untului.

Schuyler nu spusese nimănui împrejurările în care murise bunica ei. Dacă era cu adevărat vreun Sânge Argintiu în cadrul Conclavului, considera că era cel mai bine să nu divulge ceea ce se întâmplase în realitate. În schimb, le spusese tuturor că bunica ei era obosită de acest ciclu al Expresiei și abia aștepta să intre în repaus înainte de următorul ciclu.

— Așteptăm vești îmbucurătoare, dădu Schuyler răspunsul tradițional. Învățase destul de multe în ultimele două luni.

— Vos Vadum Rever to, șopti Jack făcând o plecăciune în fața sicriului.

Te vei întoarce.

Mimi o salută pe Schuyler cu un semn scurt din cap. Apoi o văzu pe Bliss sosind împreună cu familia ei. Bliss purta o rochie Sarafpour exact ca a lui Mimi. Se pare că și texana învăța câte ceva.

— Hei, Bliss, poate după înmormântare mergem la un spa. Mă dor toate oasele de la power yoga, îi zise Mimi.

— Sigur, te aștept după ceremonie.

Se îndreptă spre Schuyler, care stătea singură lângă somptuosul sicriu de platină.

— îmi pare rău pentru bunica ta, zise Bliss.

— Mulțumesc, răspunse Schuyler cu ochii plecați.

— Ce vei face acum?

Schuyler ridică din umeri. În testamentul ei, Cordelia o declarase pe Schuyler ca fiind un minor emancipat și îi desemnase pe Julius și pe Hattie drept tutori până la majorat.

— O să mă descurc.

— Mult noroc.

Schuyler o privi pe Bliss cum se îndepărtează și se duce la Mimi. Cu o zi în urmă, Bliss îi relatase ce se întâmplase în noaptea când se întorsese de la Carlyle. Cum îl găsisse pe Dylan la ea în dormitor și confesiunile acestuia. Cum își pierduse ea cunoștința și apoi, când se trezise, cum descoperise cioburile de sticlă spartă și geaca îmbibată de sânge.

— Era vampir, iar acum e mort, Schuyler, spunea Bliss înlăcrimată.

Nu, nu era mort. E mai rău decât mort, se gândi Schuyler. Cordelia îi spusese că atunci când cei cu Sânge Argintiu sugeau tot sângele dintr-un Sânge Albastru, le luau și sufletele, amintirile și îi făceau prizonieri pentru totdeauna în conștiințele lor nemuritoare.

— L-au luat pe el, dar mă voiau și pe mine, suspină Bliss. El s-a întors doar pentru a mă preveni. L-au transformat într-unul de-ai lor, dar el încerca să se lupte. Acum s-a dus și nu-l voi mai vedea niciodată.

Schuyler o strânsese în brațe.

— Cel puțin, tu ești în siguranță.

I se rupea inima pentru Bliss. Voia ca ea să știe că va sta mereu lângă ea la nevoie. Dar, în ziua următoare, se pare că texana se reîntorsese la vechile obiceiuri. Refuza să mai vorbească cu Schuyler sau Oliver despre cele întâmplate și gravita din nou în jurul vechiului ei cerc de prieteni — adică Mimi Force.

Schuyler spera ca în viitor, cândva, să mai aibă ocazia de a redeveni prietene. Adânc în inima ei înțelegea că Bliss era o ființă slabă, dar într-o bună zi ea o va ajuta să devină puternică. Valiturus. Fortis.

Oliver sosi și lăsă un buchet de cale albe pe sicriu. Purta un costum alb, iar părul castaniu îi cădea în bucle deasupra gulerului.

— Îi vom simți lipsa, spuse el.

— Mulțumesc, zise Schuyler acceptând un sărut pe obraz.

Începu ceremonia, iar corul intonă imnul preferat al Cordeliei, Pe aripile vulturului. Schuyler stătea în primul rând, cu mâinile încrucișate în poală. Cordelia plecase. Singura familie pe care o avusese vreodată. Acum era singură pe lume. Cu o mamă blocată într-un somn de moarte și un bunic pierdut, care se ascundea cine știe pe unde.

Oliver, care se așezase lângă ea, o strânse de mână cu compasiune.

După înmormântare, Jack Force se îndreptă spre Schuyler. Și el purta un costum alb care strălucea în soare. Ieșiră din biserică pe aglomeratul Park Avenue, unde era o duminică newyorkeză ca toate celelalte. Mame și bone care împingeau cărucioare spre parc, newyorkezi bine îmbrăcați ieșiți la o scurtă plimbare sau la o vizită la muzeu.

— Schuyler, pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Sigur, ridică ea din umeri nepăsătoare.

Cu părul blond și acea pereche de ochi verzi, Jack Force arăta extraordinar în costumul alb. Avea o față de înger. O față nu foarte diferită de cea a tatălui lui.

— Spune, îi zise ea.

— Îmi pare rău că lucrurile au fost așa ciudate între noi..., începu el. Eu... viața mea nu-mi aparține... am responsabilități față de familia mea, care... mă împiedică să am acel gen de relație...

— Jack, nu trebuie să-mi explici nimic, îi răspunse Schuyler retezându-i fraza.

Putea ghici ce este între el și Mimi. Uniți prin legământ de sânge unul de celălalt încă din prima zi a creației lor.

— Nu?

— Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, iar eu trebuie să fac ceea ce trebuie să fac.

El păru încurcat.

— Tu ce trebuie să faci?

Ea se gândi la Dylan, la băiatul cu fața tristă și cu un straniu simț al umorului și reputația terfelită. La prietenul ei. Fusese transformat într-un monstru. Folosit și apoi ucis. Își aminti de ceea ce îi spusese bunica ei despre cei cu Sânge Argintiu — erau vicleni, înșelători și duplicitari — și de faptul că bunica ei credea că unul dintre ei este ascuns printre ei, deghizat în Sânge Albastru. Dar nimeni nu voia să creadă în existența lor, în posibilitatea ca ei să se fi întors, în ciuda faptului că moartea lui Aggie fusese extrem de reală. Și acum, Dylan. Charles Force era hotărât să privească, să aștepte și să nu facă absolut nimic. Dar Schuyler nu avea să aștepte. Nu ar fi putut face nimic pentru Aggie, dar acum trebuia să afle cine anume îl luase pe Dylan. Îl va vâna pe cel cu Sânge Argintiu și își va răzbuna prietenul.

— Nu-ți îngreuna și mai mult situația, Schuyler, o avertiză Jack.

Schuyler doar îi zâmbi.

— La revedere, Jack.

Oliver se materializă lângă ea. Era incredibil cum apărea mereu exact atunci când ea avea cel mai mult nevoie de el.

— Schuyler? Ne așteaptă mașina, spuse el.

Îl luă de mână și îl lăsă s-o conducă spre mașină. Îi avea pe Oliver. Nu va fi niciodată singură.

Patruzeci și patru

Panoul publicitar al celor de la Stitched for Civilization fu plasat în Times Square, cel mai mare panou pe care-l văzuse orașul vreodată. Fotografia era una neobișnuită: un amestec de trupuri feminine îmbrăcate doar în blugi, dar o singură față era vizibilă și se uita direct spre cameră. Schuyler. Fața lui Bliss era ascunsă în claia de păr roșcat.

Schuyler se uită la panou și începu să râdă.

Oliver îi făcu o poză cu telefonul mobil în timp ce chicotea arătând amuzată spre panou.

— Arăți foarte bine la înălțime, zise el.

Schuyler privi fața din panou. Era fața mamei ei. Nu, fața era a ei. Arăta ca mama ei, dar ochii îi avea de la tata. Era ea vampir, dar avea și ceva omenesc. Era mândră de fotografie. Apoi văzu panoul de vizavi.

Era o reclamă la Force News Network, FNN, iar fotografia o înfățișa pe Mimi Force purtând un tricou alb și mulat care avea logoul televiziunii. **ȘTIRILE FORCE. CORECTE, OBIECTIVE ȘI RAPIDE.**

— Ia uite, zise ea arătând spre panou.

Deci Mimi auzise până la urmă despre campania Stitched for Civilization. Și încercase s-o eclipseze coman- dându-și un alt panou. Nimeni nu putea domina Times Square în afară de ea.

Trecură pe lângă un stand de ziare și Oliver cumpără un exemplar din Post.

ELEV GĂSIT MORT LA PETRECERE.

Schuyler își aruncă o privire asupra articolului. Îi știa pe puști din Comisie. Landon Schlessinger era un Sânge Albastru. Nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Cei cu Sânge Argintiu se reîntorseseră. Veniseră înapoi. Erau aici, la New York, ascunși sub identități false de Sânge Albastru, distrugându-le comunitatea, vânându-i pe cei tineri, exact în perioada în care aceștia erau vulnerabili. Iar cei cu Sânge Albastru pur și simplu le lăsau cale liberă și nu ridicau un deget pentru a-i opri.

Dar până aici. Îndoi ziarul și-l puse sub braț.

— Ollie, ce părere ai despre un weekend la Veneția? îl întrebă ea.

Notă asupra textului:

Această carte este o operă de ficțiune, dar acțiunea este plasată într-un loc geografic real — New York. Cu toate acestea, mi-am permis anumite libertăți. Reședința Societății Americane este inspirată de clădirea somptuoasă care adăpostește Americas Society de la intersecția dintre Park Avenue și East Sixty-eighth Street. Americas Society are drept scop promovarea înțelegerii culturale și politice din emisfera vestică (inclusiv America de Sud), în timp ce Societatea Americană fictivă din prezenta carte are drept obiectiv cunoașterea istoriei americane coloniale timpurii.

Poveste adevărată: Colonia Pierdută Roanoke a fost fondată în 1587, iar în 1590 totul dispăruse cu excepția cuvântului „Croatan”, care era scrijelit pe un trunchi de copac.